Έτος Η'

Τεῦχος 173ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Κων/νος Καραμανλῆς, μεταβὰς εἰς τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, συνειργάσθη μετὰ τοῦ κ. Εὐαγγ. Καλαντζῆ ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων τὰ Σώματα Ἀσφαλείας. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐξέφρασε πρὸς τὸν κ. Ὑφυπουργὸν τὴν πλήρη ἱκανοποίησίν του διὰ τὴν ἀπόδοσιν, τὸ ἦθος, τὸ ἐπίπεδον μορφώσεως καὶ τὴν ἀρίστην ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των, ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος. Ἀνωτέρω ὁ κ. Καραμανλῆς ἐνῷ ἀποχωρεῖ ἐκ τοῦ Ὑφυπουργείου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Καλαντζῆ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 173ΟΝ

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΠΟΙΝΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΕΝ ΜΕΘΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝΤΩΝ

(Ἄρθρα 34, 35, 36, 193 καὶ 440 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Τὸ πρόβλημα ὑπὸ ἔποψιν γενικήν.
II. Τὸ ἔγκλημα τῆς ἐν πλήρει καὶ ὑπαιτίῳ μέθῃ τελέσεως κακουργήματος ἢ πλημμελήματος.
III. Actio libera in causa.
IV. Ἐπικίνδυνος μέθη.

***

I. Τὸ πρόβλημα ὑπὸ ἔποψιν γενικήν.

Ὡς τυγχάνει γνωστόν, ἐκ τῶν γενικῶν τοῦ δικαίου ἀρχῶν, πρὸς ὕπαρξιν ἐγκλήματος ἀπαιτεῖται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων στοιχείων αὐτοῦ (πρᾶξις καὶ ἐγκληματικὸν ἀποτέλεσμα, προελθὸν ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ δράστου, ἥτις διαγωγή, ἄδικος οὖσα, ἀντίθετος δηλ. πρὸς τοὺς κανόνας—ἀπαγορευτικοὺς ἢ ἐπιτακτικούς—τοῦ δικαίου, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῆς ἐννόμου τάξεως) καὶ ἡ ὕπαρξις κ α τ α λ ο γ ι σ μ ο ῦ π α ρ ὰ τ ῷ δ ρ ά σ τ η.

Ἀντιμετωπίζει οὕτω τὸ Ποινικὸν Δίκαιον τὸ τρίτον στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος. Ἀντιμετωπίζει, ἄλλοις λόγοις, τὸ πρόβλημα τοῦ καταλογισμοῦ, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερον. Γεννᾶται ὅθεν τὸ ἐρώτημα τί εἶναι καὶ πότε ὑπάρχει καταλογισμός. Κατ' ἀρχήν, ἀπαντῶμεν—ὡς πᾶς τις θ' ἀπήντα, πέραν τῶν θεωρητικῶν ἐρίδων, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἐξειρχόμεθα τοῦ σκοποῦ τῆς παρούσης συνοπτικῆς μελέτης μας—ὅτι τότε πρᾶξις τις εἶναι καταλογιστὴ εἰς τὸν πράξαντα, ὅταν διαπιστωθῇ ὅτι οὗτος ἐνήργησε (ἢ παρέλειψε) τελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ψυχικῆς τινὸς καταστάσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἀπὸ μέρους τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου μομφὴ καὶ κατηγορία του.

Ἡ κοινωνία δὲν μέμφεται ὅλους γενικῶς τοὺς δράστας τῶν ποινικῶς ἀξιολόγων ἀδικοπραγιῶν, ἀλλ' ἐκείνους μόνον ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἀντιλαμβάνονται τὴν ξίαν τῶν πράξεών των, τὸ περιεχόμενον αὐτῶν.

Ὡς τοιοῦτοι δὲ χαρακτηρίζονται «οἱ πνευματικῶς ὥριμοι καὶ ὑγιεῖς, οἵτινες ἔχουσιν καὶ τὴν συνείδησιν αὐτῶν ἀδιατάρακτον, ὅτε ἐνεργοῦν ἢ παραλείπουν, ἔτι δὲ καὶ ὅτε, ἐνίοτε, ἀποφασίζουν μόνον τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως».

Παρὰ τοιούτων καὶ μόνον τοιούτων ἀτόμων δέον νὰ ζητῶνται εὐθῦναι διὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα. Δι' ὃ καὶ λέγομεν· «ἡ κρίσις, ὅτι ὁ πράξας ἄδικον πρᾶξιν

(πρᾶξιν δηλ. ἀντικειμένην εἰς τὸ δίκαιον, ὡς ἁρμονικὸν ὅλον νοούμενον) εἶναι ἄξιος ἀποδοκιμασίας ὑπὸ τῆς ἐννόμου τάξεως, εἶναι καταλογισμός».

Δεχόμεθα οὕτως ὅτι ἀκαταλόγιστοι εἶναι πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐνεργοῦσιν ἢ παραλείπουσι στεροῦνται τῆς ἱκανότητος ν' ἀντιληφθῶσι τὸ ἄδικον τῆς πράξεώς των ἢ νὰ ἐνεργήσωσι συμφώνως τῇ περὶ τούτου ἀντιλήψει των (ἄρθρον 34 Π.Κ.).

Ἐρωτᾶται τώρα· ποῖοι οἱ μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιληφθῶσι τὸ ἄδικον τῆς πράξεώς των καὶ νὰ ἐνεργήσωσι συμφώνως πρὸς τὴν περὶ τοῦ ἀδίκου ἀντίληψίν των; Ἀπαντῶμεν. Δυνατὸν νὰ εἶναι οἱ κωφάλαλοι. Τοῦτο ρητῶς ὁρίζει ὁ νόμος μας δεχόμενος ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν ἠλαττωμένην πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητα αὐτῶν, (ἄρθρον 33 Π.Κ.). Καὶ οἱ παῖδες οἱ μὴ εἰσελθόντες δηλ. εἰς τὸ 13ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, κατὰ ρητὴν τοῦ δικαίου μας διάταξιν (ἄρθρον 126 § 1 Π.Κ.) εἶναι πρόσωπα ἀκαταλόγιστα. Γίοθετεῖ δηλ. ὁ Κῶδιξ τὸ ἀμάχητον τεκμήριον ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ἀντιληφθῶσι τὸν ἄδικον χαρακτῆρα τῆς πράξεώς των, λόγῳ τῆς μὴ πνευματικῆς αὐτῶν ὡριμότητος, λόγῳ τῆς ἀτελοῦς ἀναπτύξεως τῶν ψυχικῶν των δυνάμεων. Καλῶς ἢ κακῶς, αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα ἐφεῦγον τοῦ σκοποῦ τῆς παρούσης ἁπλῆς καὶ περιωρισμένης μελέτης.

Τέλος καὶ οἱ ὑπὸ νοσηρᾶς διαταράξεως τῶν πνευματικῶν αὐτῶν λειτουργιῶν κατεχόμενοι ὡς καὶ οἱ ἐν διαταράξει τῆς συνειδήσεως τελοῦντες εἶναι πρόσωπα ἀκαταλόγιστα.

Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ὑπάγονται ὁπωσδήποτε μὲν οἱ ψυχικῶς νοσοῦντες. Ἄλλοις λόγοις οἱ εἰς Δρομοκαΐτειον διαβιοῦντες, ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐκτὸς αὐτοῦ εὑρισκόμενοι, πάσχοντες ὅμως ὑπὸ ψυχικῆς τινὸς νόσου. Ἤτοι μ.ἄ. οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ μανίας (manie), μελαγχολίας (melancholie), ἠθικῆς παραφροσύνης (moral insanity), προϊούσης παραλύσεως (progressive paralyse), παρανοίας (paranoia), γεροντικῆς ἀνίας (dementia senitis), σχιζοφρενίας (schizophrenie) κ.λ.π. Ὑπὸ προϋποθέσεις δὲ καὶ οἱ ὀλιγοφρενεῖς (ἰδιῶται, βλάκες, μικρόνοες) καὶ πλεῖστοι τῶν ψυχικῶς ἀνωμάλων ἐγκληματίαι (καταθυμικοί, ὑπερθυμικοί, συναισθηματικῶς ψυχροί, ἄβουλοι, γενετησίως διάστροφοι κλπ.).

Περὶ διαταράξεως ἐξ ἄλλου τῆς συνειδήσεως ἀποκλειούσης τὴν ἱκανότητα πρὸς καταλογισμόν, γίνεται λόγος, ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀτόμων τελούντων ἐν καταστάσει: α) μέθης τοῦ ὕπνου (σκοτιδινίας), β) ὑπνοβασίας καὶ γ) ὑπνωτισμοῦ. Ἐπίσης περὶ ἀτόμων κατεχομένων ὑπὸ ψυχικῆς τινὸς ὁρμῆς, ἤτοι ἀποτόμου ὑπερδιεγέρσεως συναισθήματός τινος, ὅτε γίνεται λόγος περὶ πλήρους ἢ μετρίας συγχύσεως.

Πάντες αἱ ἀνωτέρω, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης δεκτὰ γενόμενα, δὲν δύνανται, κατ' ἀρχήν, ν' ἀντιληφθῶσι τὸν ἄδικον χαρακτῆρα τῆς πράξεώς των καὶ νὰ ἐνεργήσωσι συμφώνως τῇ περὶ τούτου ἀντιλήψει των.

Σύγχυσιν τῆς τελευταίας ταύτης μορφῆς ἐπιφέρει καὶ ἡ μέθη. Ἀλλά, πρὶν εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ προκειμένου θέματος, δέον νὰ εἴπωμεν τὰ ἑξῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοιαν ταύτης.

Ἡ ἐπιστήμη χαρακτηρίζει ὡς μέθην τὴν παροδικὴν διατάραξιν τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν τὴν προερχομένην ἐκ τῆς δηλητηριάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, συνεπείᾳ χρήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. (1) Ὁ ὑπὸ τὸ κράτος τοιαύτης καταστάσεως ἐνεργῶν δὲν ἔχει συνείδησιν τῶν πράξεών του καὶ δὲν δύναται νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφασίζῃ περὶ αὐτῶν, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ.

Εἰδικώτερον ἡ μέθη παρουσιάζεται ὑπὸ διαφόρους βαθμοὺς ἐντάσεως. Ἄρχε-

(1) Ἀπὸ τῆς μέθης ταύτης διαφέρουσιν ὁ χρόνιος ἀλκοολισμὸς καὶ αἱ ἀλκοολικαὶ ψυχώσεις, ἅτινα ἀποτελοῦσι περιπτώσεις νοσηρᾶς διαταράξεως τῆς συνειδήσεως, περὶ ἧς ἀνωτέρω. (Χωραφᾶς, Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον 1943, σελ. 90—Γάφος, Ποιν. Δίκαιον 1947, σελ. 175).

ται δηλ. ἀπὸ τῆς ἁπλῆς εὐθυμίας καὶ καταλήγει εἰς τὴν πλήρη τῶν αἰσθήσεων νάρκην, τὴν stupeur de l' ivresse.

Ἡ μέθη ὑπὸ τὴν ἐξεταζομένην ἔννοιαν (1) διακρίνεται εἰς ἀναίτιον καὶ ὑπαίτιον. Καὶ ἀναίτιος εἶναι ἡ μὴ προερχομένη οὔτε ἐκ προθέσεως οὔτε ἐξ ἀμελείας τοῦ μεθυσκομένου. Εἶναι ἡ προερχομένη ἐξ ὅλως τυχαίων, ἀνεξαρτήτων δηλ. τῆς βουλήσεως τοῦ μεθυσκομένου, περιστάσεων. Τοῦτο λ.χ. συμβαίνει ὅταν τις λαμβάνῃ ἐλαχίστην ποσότητα ποτοῦ, ἀγνοῶν τὴν τοξικήν του δύναμιν ἢ ὁ ἀναρρωνύων δέχεται ζῦθον ἢ τοῦ προσφέρεται ἐν ἀγνοίᾳ του οἶνος μὲ τέφραν σιγαρέττου κ.τ.τ. Ὑπαίτιος δὲ εἶναι ἡ μέθη ἡ προερχομένη ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ μεθυσθέντος, ἐκ δόλου δηλ. ἢ ἐξ ἀμελείας αὐτοῦ. (2)

Περαιτέρω τὴν μέθην διακρίνομεν εἰς πλήρη καὶ εἰς οὐσιώδη ἁπλῶς. Πλήρης εἶναι ἡ ἀφαιροῦσα ἀπὸ τὸν μεθυσκόμενον «τὴν συνείδησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ τὴν ὁμαλὴν ἐπιρροὴν τοῦ ψυχικοῦ του ἐγὼ» (Γάφος) οὕτως δὲ ὁ πράττων δὲν εἶναι κύριος τοῦ λογικοῦ του. Οὐσιώδης εἶναι ἡ μέθη, καθ' ἣν ὁ πράττων ἔχει ὁπωσδήποτε ἐπαφὴν μὲ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ ἀντιλαμβάνεται τὰ ἐν αὐτῷ γιγνόμενα αὕτη ὅμως εἶναι συγκεχυμένη. Δι' ὃ καὶ δὲν παύει νὰ ἐνθυμῆται, νηφάλιος καθιστάμενος, τὰ διαδραματισθέντα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς μέθης.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γενικότητι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοιαν τῆς μέθης. Ἐρωτᾶται ὅμως· οἱ ἐν μέθῃ ἐγκληματοῦντες φέρουσιν εὐθύνην, διὰ τὰς πράξεις των, ναὶ ἢ ὄχι καὶ διατί;

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἀνωτέρω ἀνενδοιάστως συνάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἐν πλήρει μέθῃ δρῶν, ἐνεργεῖ ὑπὸ τὸ κράτος πλήρους συγχύσεως, μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἄδικον τῆς πράξεώς του. Σοφὴ δὲ ἡ λαϊκὴ παροιμία «εἶδε ὁ τρελλὸς τὸν μεθυσμένον καὶ φοβήθηκε». Ὅθεν ὁ ἐν καταστάσει stuper de l'ivresse ἐνεργῶν, τελεῖ ἐν διαταράξει τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν εἰς βαθμὸν ἀποκλείοντα τὸν καταλογισμὸν καὶ κατ' αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ καταλογισμοῦ γενικῶν ἀρχῶν δέον νὰ μένῃ ἀτιμώρητος.

Ἤδη ἐρωτᾶται· πῶς ἀντιμετωπίζεται τὸ θέμα ὑπὸ τῶν καθ' ἕκαστον νομοθεσιῶν; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι τρεῖς ὑφίστανται ἐν προκειμένῳ οὐ μόνον ἐπιστημονικαί, ἀλλὰ καὶ νομοθετικαὶ κατευθύνσεις.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐξ αὐτῶν τὴν βασιζομένην εἰς τὴν ἐναρμόνισιν τοῦ ζητήματος πρὸς τὴν γενικὴν περὶ καταλογισμοῦ ἀρχήν, ὁ ἐν πλήρει (ὑαιτίῳ ἢ ἀναιτίῳ) μέθῃ ἐγκληματῶν δέον νὰ μένῃ ἐντελῶς ἀτιμώρητος. Ἡ ἄποψις αὕτη, υἱοθετοῦσα τὰς ἀρχὰς τοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ ὀλιγώτερον τὴν ἰδέαν τῆς κοινωνικῆς ἀποστολῆς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, συμβιβαζομένη δ' οὕτω πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς, διέπει τὰς πλείστας τῶν νομοθεσιῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, μεταξὺ τῶν ὁποίων σπουδαίαν κατέχουν θέσιν ὁ Code pénal (1810), ὁ Αὐστριακὸς Ποιν. Κῶδιξ (1852) καὶ ὁ Γερμανικὸς (1870). (3)

Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι ἡ ἄποψις ἐρείδεται ἐπὶ ὀρθῆς βάσεως. Διότι, ἐφ' ὅσον τὸ ἔγκλημα διαπράττεται ὑπὸ προσώπου ἀνικάνου πρὸς καταλογισμὸν ἡ δὲ

(1) Διότι καὶ ἡ δηλητηρίασις, ἡ προκαλουμένη ἐκ διαφόρων ἄλλων τοξικῶν οὐσιῶν, ὡς μορφίνης, ἡρωΐνης, κοκαΐνης, κτλ., προκαλεῖ τὴν αὐτὴν σύγχυσιν καὶ δέον ν' ἀντιμετωπίζηται καθ' ὃν καὶ ἡ ἐν στενῇ ἐννοίᾳ μέθη, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, ἐν δὲ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 193 Π.Κ. δέον νὰ περιλαμβάνωνται ὅλαι αἱ προκείμεναι καταστάσεις. (Μαγκάκη, Τὸ ἔγκλημα τῆς ἐν ὑπαιτίῳ καὶ πλήρει μέθῃ τελέσεως ἀξιοποίνου πράξεως Π.Κ. 193—Ποιν. Χρονικά, Τόμος Ε' σελ. 474).

(2) Κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν τοῦ Κώδικος «ὑπαίτιος μέθη εἶναι ἡ «ἑκουσία» ἡ προελθοῦσα τουτέστιν εἴτε ἐκ προθέσεως, ὅταν ὁ εἰς ταύτην ἐμπεσὼν ἠθέλησε νὰ μεθυσθῇ, εἴτε καὶ ἐξ ἀμελείας ὅταν, καίπερ προβλέπων ὅτι ἠδύνατο νὰ περιπέσῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, δὲν ἀπέσχε τῆς πόσεως» (Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις Σχεδίου Ποιν. Κώδικος σελ. 167).

(3) Ὅρα Μαγκάκην op. cit, σελ. 466.

περιαγωγὴ εἰς μέθην δὲν ἀπαγορεύεται, δὲν εἶναι ἀσφαλῶς λογικὸν νὰ ζητῶμεν εὐθύνην ἀπὸ οὕτω πως ἐνεργοῦντα πρόσωπα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ἰσχυρίζονται οἱ ὀπαδοὶ τῆς γνώμης αὐτῆς, ὅτι βαρύνει τὸν μεθυσκόμενον ἡ πρόκλησις τῆς μέθης του, πάλιν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν πρέπει νὰ τιμωρῆται, ἀφοῦ ὅταν διαπράττῃ τὸ ἔγκλημα τελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πλήρους συγχύσεως, οὕτω δὲ κατ' οὐδὲν διαφέρει τοῦ ψυχικῶς νοσοῦντος ἀκαταλογίστου ἐγκληματίου.

Κατὰ τὴν δ ε υ τ έ ρ α ν ἄποψιν, ὑποστηριζομένην κυρίως ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς θετικῆς σχολῆς τοῦ Ferri, ὁ ὑπὸ τὸ κράτος πλήρους μέθης τελῶν ἔγκλημα δέον νὰ ὑπόκειται εἰς ἣν καὶ ὁ ἐν νηφαλιότητι διαπράττων ἀξιόποινον πρᾶξιν, ποινήν. Τοῦτο, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ὁ δράστης βελτιώνει ἁπλῶς τὴν θέσιν του, ὅταν ἐγκληματῇ, διὰ τῆς τελέσεως ἑνὸς ἄλλου ἐγκλήματος, δηλ. τῆς μέθης. Ἡ ἄποψις δέον νὰ μὴ ξενίζῃ ξανένα, διότι συμβιβάζεται μὲ τὰς περὶ νομικῆς εὐθύνης ἀντιλήψεις τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς. Ὅπως χαρακτηριστικῶς τονίζει ὁ Garofalo, οἱ σκληροὶ καὶ μόνον, οἵτινες εἰς μίαν στιγμὴν τῆς μέθης των ἐξεδήλωσαν τὰ ἐγκληματικά των ἔνστικτα, πράττουν εἰς κατάστασιν μέθης, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ λοιποὶ φιλόνομοι καὶ νομοταγεῖς πολῖται. Ὁ ἐρεθισμός, ὁ προκληθεὶς ἀπὸ τὸν οἶνον δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἐκ περιστάσεως αἰτία, ἥτις ἀποκαλύπτει τὸ ἐγκληματικὸν των ἔνστικτον (1). Ὅθεν ἡ διάκρισις εἰς ὑπαίτιον καὶ ἀναίτιον μέθην εἶναι περιττή.

Αἱ ἀνωτέρω ἀντιλήψεις ἐπηρρεάζουν ὁπωσδήποτε τὰς σκέψεις ὡρισμένων νεωτέρων συγγραφέων. Οὕτω, κατὰ τὸν ἑρμηνευτὴν τοῦ νεωτέρου Γερμανικοῦ Δικαίου Mezger καὶ θεωρητικοὶ λόγοι δικαιολογοῦν μηγαλυτέραν ἐπὶ τῆς μέθης εὐθύνην. Οἱ μέθυσοι ἐγκληματίαι, οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ κρίνωνται ὡς ἀκαταλόγιστοι, διότι δὲν πρέπει νὰ παραγνωρισθῇ τὸ γεγονός, ὅτι τοιοῦτοι εἶναι μόνον οἱ σκληροὶ (καὶ οὐχὶ οἱ κανονικοὶ καὶ φιλόνομοι πολῖται, οἵτινες καὶ ἐν μέθῃ τελοῦντες δὲν ἐγκληματοῦν), οἵτινες διὰ τῆς μέθης των ἐκφράζουν τὴν σκληρὰν αὐτῶν φύσιν. (2)

Ἡ τ ρ ί τ η τέλος ἐνδιάμεσος ἄποψις ποιεῖται διάκρισιν, ἐμφανιζομένη ὑπὸ δύο εἰδικωτέρας μορφάς. Κατὰ τὴν γνώμην δηλ. ταύτην δέον νὰ διακρίνωμεν μεταξὺ πλήρους καὶ ἀναιτίου μέθης καὶ πλήρους καὶ ὑπαιτίου τοιαύτης. Καὶ προκειμένου περὶ τῆς πρώτης, οὐδεμία εὐθύνη δέον νὰ βαρύνῃ τὸν δρῶντα. Ἂν ὅμως ἡ μέθη ὑπῆρξεν ὑπαίτιος τότε κατὰ τοὺς μὲν ἡ τελεσθεῖσα πρᾶξις δέον νὰ καταλογίζηται εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ δράστου (3). Ἡ τοιαύτη ἀμέλεια, εἶναι, ὡς εἰκός, ἰ δ ι ό τ υ π ο ς, διαφέρει δηλ. τῆς συνήθους ἀμελείας. Διότι, κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχάς, τότε γίνεται λόγος περὶ ἀμελείας, ὅταν διαπιστωθῇ ἡ ὕπαρξις ψυχικῆς στάσεως (ἔλλειψις τῆς προσηκούσης προσοχῆς) τοῦ δράστου πρὸς ὡρισμένον ἀποτέλεσμα. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τῆς ὑπαιτίου μέθης καὶ γενικώτερον τῆς ὑπαιτίου συγχύσεως οὐδεμία ὑπάρχει ψυχικὴ ἀναφορὰ τοῦ δράστου, πρὸς τὸ ἐπελθὸν ἀποτέλεσμα, διότι, καθ' ἃ ἀνωτέρω, ὁ μέθυσος καὶ ὁ ψυχικῶς νοσῶν, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν ὥραν τῆς πράξεως, κατ' οὐδὲν διαφέρουν. (4)

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως ἡ προκειμένη λύσις δὲν ἱκανοποιεῖ. Διότι ὡς παρατηροῦν οἱ κ.κ. Χωραφᾶς (Ποιν. Δίκαιον 1943, σελ. 91) καὶ Ζαγκαρόλας (Ἡ ἀρχὴ οὐδεμία ποινὴ ἄνευ πταίσματος, τεῦχος Α' σελ. 96) ἐμφανίζει τὸ ἄτοπον νὰ τιμωρῇ τὸν δράστην μόνον ἐὰν ἐξετέλεσε πρᾶξιν τιμωρουμένην καὶ ἐξ ἀμελείας

(1) Ὅρα Γάφον op. cit, σελ. 175-176.
(2) Οὕτω Μαγκάκης op. cit σελ. 469. Γάφος op. cit σελ. 176.
(3) Τὴν ἄποψιν ταύτην υἱοθετεῖ πλήρως ὁ καταργηθεὶς Ποιν. Νόμος (ἄρθρον 90).
(4) Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις τοῦ Ποιν. Κώδικος ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Τὸ τοιοῦτον ἀντίκειται εἰς τὰς θεμελιώδεις καὶ γενικῶς παραδεδεγμένας περὶ καταλογισμοῦ ἀρχάς, καθ' ἃς ἵνα πρᾶξις τις καταλογισθῇ εἰς τὸν πράξαντα αὐτὴν δέον ν' ἀπορρέῃ εἴτε ἀμέσως (δόλος) εἴτε ἐμμέσως (ἀμέλεια) ἀπὸ τῆς βουλήσεως αὐτοῦ. Ἐνῷ ἡ ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ τελεσθεῖσα πρᾶξις οὐδαμῶς συνδέεται πρὸς τὴν βούλησιν τοῦ πράξαντος, ἂν δ' ὑ φ ί σ τ α τ α ι ἀ μ έ λ ε ι α, α ὕ τ η π ρ ὸ ς μ ό ν η ν τ ὴ ν μ έ θ η ν σ χ ε τ ί ζ ε τ α ι ο ὐ χ ὶ δ ὲ κ α ὶ π ρ ὸ ς τ ὴ ν τ ε λ ε σ θ ε ῖ σ α ν π ρ ᾶ ξ ι ν. (Αἰτιολ. ἔκθεσις Σχεδ. Ποιν. Κώδικος op. cit).

(λ.χ. ἀνθρωποκτονίαν, σωματικὰς βλάβας, ἐμπρησμὸν) νὰ ἀφήνῃ δὲ τοῦτον πάντι ἀτιμώρητον ἂν ἐξετέλεσε πρᾶξιν μὴ τιμωρουμένην ἐξ ἀμελείας (λ.χ. φθορὰν ξένης ἰδιοκτησίας). Παράδειγμα: Ὁ Α μεθυσθεὶς πλήρως φονεύει τὸν Β. Θὰ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐξ ἀμελείας (κατὰ τὴν ἐξεταζομένην δόξαν βεβαίως). Ἕτερον: Ὁ Β μεθυσθεὶς πλήρως, θραύει τὰ ἀντικείμενα τοῦ καπηλείου, ἐν ᾧ ἐμεθύσθη. Δέον νὰ κριθῇ ὡς ἔνοχος φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας ἐξ ἀμελείας. Ἡ πρᾶξις ὅμως αὕτη εἶναι ποινικῶς ἀνέγκλητος. Ἑπομένως καὶ ὁ Β δέον νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα τιμωρῆται καὶ ἐξ ἀμελείας τελούμενην, ὡς συμβαίνει λ.χ. μὲ τὸν ἐμπρησμόν, πάλιν ὁ δράστης δέον νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος, ἂν ἡ ἐνέργειά του ἐξιχθῇ μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀποπείρας. Τοῦτο, ἐπὶ τῇ ἁπλῇ σκέψει: ὁ εἰρημένος, ἔδει νὰ κριθῇ ὡς ἔνοχος ἀποπείρας ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας ἀφοῦ ἀπόπειραν διέπραξε. Τοῦτο ὅμως εἶναι νομικῶς ἀβάσιμον, διότι καθ' ἃ τυγχάνει γενικῶς γνωστὸν ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν, ἀπόπειρα ἐξ ἀμελείας εἶναι μὲν νοητή, δὲν εἶναι ὅμως δυνατὴ κατὰ νόμον.

Ἵνα ἀποφύγῃ τὰ ἄτοπα ταῦτα ἡ ἑτέρα τῶν ἐνδιαμέσων ἀπόψεων ἀνάγει τὴν ἐν πλήρει καὶ ὑπαιτίῳ μέθῃ τέλεσιν ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως εἰς αὐτοτελὲς ἔγκλημα.

Ἡ δικαιολογητικὴ βάσις τῆς καθιερώσεως τοῦ προκειμένου ἰδιωνύμου ἐγκλήματος ἔγκειται εἰς τοῦτο. Ὅτι ἐνταῦθα ναὶ μὲν ὑφίσταται διατάραξις τῆς συνειδήσεως ἀποκλείουσα τὸν καταλογισμόν, ὑφίσταται ὅμως ἐπὶ πλέον καὶ μία διαγωγή, ἥτις προεκλήθη ὑπαιτίως, καὶ τὴν ὁποίαν ἀποδοκιμάζει τὸ δίκαιον, πρᾶγμα, ὅπερ δὲν συμβαίνει ἐπὶ τῆς ἀναιτίου μέθης.

Τὴν ὁδὸν ταύτην ἀκολουθεῖ καὶ ὁ νέος ποινικός μας Κῶδιξ, ὅστις διὰ τοῦ ἄρθρου 193 αὐτοῦ προβλέπει.

ΙΙ. Τὸ ἔγκλημα τῆς ἐν πλήρει καὶ ὑπαιτίῳ μέθῃ τελέσεως κακουργήματος ἢ πλημμελήματος.

Ἡ διάταξις αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὅστις, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 35, ἐκ προθέσεως ἢ ἐξ ἀμελείας περιάγει ἑαυτὸν εἰς κατάστασιν μέθης ἀποκλειούσης κατὰ τὸ ἄρθρον 34 τὴν διὰ τὸν καταλογισμὸν ἱκανότητα καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει γίνεται ὑπαίτιος πράξεως, ἥτις ἄλλως ἤθελε καταλογισθῇ αὐτῷ ὡς κακούργημα ἢ πλημμέλημα, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν, ἐὰν ἡ πρᾶξις εἶναι πλημμέλημα, διὰ φυλακίσεως δὲ μέχρι δύο ἐτῶν ἐὰν ἡ πρᾶξις εἶναι κακούργημα. 2. Ἡ ποινικὴ δίωξις χωρεῖ μόνον ἐπὶ ἐγκλήσει, ἐὰν ἡ τελεσθεῖσα πρᾶξις διώκεται μόνον κατ' ἔγκλησιν».

Ὡς ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται, ὁ νέος Κῶδιξ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν προβλεπομένην ποινὴν τῶν ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ ἐγκληματούντων ἐμφανίζεται ὑπερμέτρως ἐπιεικής. Οὕτω, ἂν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει διαπραχθῇ καὶ στυγερώτατον ἔγκλημα, ὡς εἰδεχθὴς λῃστεία ἢ ἀνθρωποκτονία ἢ θανατηφόρος βιασμὸς κλπ., ἡ κατὰ τοῦ δράστου ποινὴ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν διετίαν.

Προβάλλει ὅμως τὸ ἐρώτημα· εἶναι τοῦτο ὀρθὸν καὶ ἱκανοποιεῖ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς λαϊκῆς περὶ δικαίου συνειδήσεως ἢ μήπως θὰ ἔδει οἱ τοιοῦτοι ἐγκληματίαι ν' ἀντιμετωπίζωνται κατὰ τρόπον ὁπωσδήποτε αὐστηρότερον;

Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητής μας Χ. Τζωρτζόπουλος ἀπαντᾷ ἀποφατικῶς. Καὶ ψέγει δριμύτατα τοὺς συντάκτας τοῦ Κώδικος, διότι ἐνῷ κατὰ τὰ σχέδια (καὶ κατὰ τὸν Κώδικα τώρα) ὁ ὑπαιτίως καὶ οὐσιωδῶς, δηλ. μέχρις ἠλαττωμένης ἱκανότητος πρὸς καταλογισμόν, μεθυσθεὶς ἔδει νὰ τιμωρῆται μὲ πλήρη τὴν ποινὴν τοῦ

νόμου (1), ἀπηλάσσετο ἀντιθέτως, πάσης ποινῆς ὁ ἐν πλήρει καὶ ὑπαιτίῳ μέθῃ τελῶν ἔγκλημα (2). Ἡ λύσις ὅμως αὕτη ἦτο ἄστοχος καὶ ἀδικαιολόγητος ἐπὶ ταῖς κάτωθι δὲ σκέψεσιν, ἃς ἀναφέρει ὁ ἐν λόγῳ ἑρμηνευτὴς τοῦ δικαίου μας.

«Δὲν εἶναι νοητόν, διατὶ ἀπαλλάσσεται πάσης ποινῆς ὁ μέχρι πλήρους ἀνικα-
» νότητος πρὸς καταλογισμὸν ὑπαιτίως μεθυσθείς, ὁ δὲ ὑπαιτίως μέχρις ἠλαττωμέ-
» νης ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν ὑπαιτίως μεθυσθεὶς τιμωρεῖται μὲ πλήρη τήν
» ποινὴν τοῦ νόμου. Ἀλλ' ἴσως ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκείνη δίδεται ὡς βραβεῖον διὰ τὴν ὑπὸ
» τοῦ δράστου σημαντικὴν κατανάλωσιν οἰνοπνεύματος. Ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις
» τοῦ γερμανικοῦ σχεδίου 1927 (σελ. 15) ἀντιτάσσει κατὰ τοῦ γερμανικοῦ σχεδίου
» 1925, ὅπερ κατ' ἐξαίρεσιν δὲν καταλέγει τὴν «ὑπαίτιον μέθην» μεταξὺ τῶν λόγων,
» οἵτινες μειώνουν τὴν ποινὴν ἕνεκα ἠλαττωμένης ἱκανότητος πρὸς καταλογισμόν, ὅτι
» τοῦτο θὰ ἦτο περισσότερον ἀκόλουθον πρὸς ἑαυτό, ἐὰν εἰς τὴν ὑπαίτιον μέθην
» οὐδεμίαν ἀπέδιδε σημασίαν καὶ διὰ τὴν πλήρη ἀνικανότητα πρὸς καταλογισμόν.
» Ἡ ἔποψις αὕτη εἶναι καθ' ἡμᾶς ὀρθή. Φρονοῦμεν τοὐτέστιν, ὅτι ἡ μέθη, ἥτις προὐ-
» ξενήθη «ὑπαιτίως» δηλαδή, ὡς λέγει ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις τοῦ γερμανικοῦ σχε-
» δίου 1925 (σελ. 18) κατὰ τρόπον «ἠθικῶς» ἐπίμεμπτον δὲν πρέπει νὰ συγκατα-
» λέγηται μεταξὺ τῶν αἰτιῶν, αἵτινες ἀποκλείουν ἢ ἐλαττώνουν τὴν ἱκανότητα πρὸς
» καταλογισμόν. Διότι ἡ ἔνδικος τάξις δὲν δύναται νὰ παραχωρῇ προνόμια εἰς τοὺς
» ἀπεμπολοῦντας τὸν λόγον. Ἡ ἱκανότης πρὸς καταλογισμὸν ἀποκλείει τὴν ἐνοχήν,
» διότι ὁ λόγος τοῦ ἀνικάνου πρὸς καταλογισμὸν δὲν εἶναι ἐλεύθερος. Ἀλλ' ὅταν
» ἡ ἀνελευθερία τοῦ λόγου προξενῆται ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ λόγου, οὐδεμία ἀφορμὴ
» ὑπάρχει, ὅπως ἡ τοιαύτη ἀνικανότης πρὸς καταλογισμὸν ἀποκλείει τὴν ἐνοχήν.
» Ὑπαίτιος ἀνικανότης πρὸς καταλογισμὸν σημαίνει ὑπαίτιον ἀποκλεισμὸν τῆς
» χρήσεως τοῦ λόγου, οἱ δὲ ἄνθρωποι, οἵτινες καθίστανται ἑκουσίως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν
» μέρει παράφρονες, δὲν δύνανται ν' ἀξιώσουν ἐπιεικῆ μεταχείρισιν, ὅταν ἡ τοιαύτη
» παραφροσύνη αὐτῶν τοὺς ὁδηγεῖ μέχρι τοῦ ἐγκλήματος». (3)

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σφῶς προκύπτει ὅτι ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς καὶ τὴν ἤδη ὑπὸ τοῦ Κώδικος υἱοθετουμένην λύσιν τῆς ἐπιεικοῦς τιμωρίας, οὐδόλως υἱοθέτει, ἀφοῦ κατ' αὐτὸν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἦτο ἐνδεδειγμένη ἡ ἐπιβολὴ πλήρους ποινῆς τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος.

Προβάλλει ἑπομένως τὸ ἐρώτημα· de lege ferenda, ποία ἡ προκριτέα ἄποψις;

Κατὰ τὴν γνώμην μας ἡ ὀρθὴ ἀντιμετώπισις τοῦ ζητήματος εὑρηται εἰς τὸ μέσον. Πλήρης καὶ ἀπόλυτος ἐξομοίωσις μεθυσμένων καὶ μὴ μεθυσμένων ἐγκληματιῶν, ὡς ὑποστηρίζει ὁ Τζωρτζόπουλος, δέον νὰ μὴ γίνῃ ἀποδεκτή. Διότι ἄπαξ ἐτέθη ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ συνήθης μέθη, βάσει τῶν παρ' ἡμῖν κρατουσῶν κοινωνικῶν ἀντιλήψεων, δὲν εἶναι ἄδικος πρᾶξις καὶ δὲν ἀπαγορεύεται, μία περαιτέρω πλήρης ἐξομοίωσις τοῦ οὕτω ἐγκληματοῦντος πρὸς τὸν νηφαλίως δρῶντα δὲν θὰ ἦτο δικαία. Καὶ δὲν θὰ ἦτο δικαία ἐπειδὴ ὁ μεθυσθείς, οἱανδήποτε εὐθύνην καὶ ἂν φέρῃ, διότι ἐμεθύσθη, πάντως ἐνεργεῖ ὑπὸ τὸ τράτος μιᾶς καταστάσεως, ἥτις δὲν παύει νὰ εἶναι κατάστασις πλήρους συγχύσεως καὶ ἑπομένως διάφορος τῆς διεπομένης ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπέρμετρος ἐπιείκεια μεθ' ἧς ἀντιμετωπίζει τὸ θέμα ὁ νέος Κῶδιξ δὲν εἶναι νομίζομεν δεδικαιολογημένη. Ἰδοὺ δὲ διατί.

Ὑπεστηρίχθη ὅτι ὁ ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ ἐγκληματῶν τιμωρεῖται βάσει τῆς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος πηγαζούσης εὐθύνης ἐγκληματικῆς τινος πράξεως. Ἡ ἄποψις αὕτη

(1) Ἡ σχετικὴ διάταξις παρέμεινε καὶ εἰς τὰ τελευταῖα σχέδια ἤδη δέ, ὡς θὰ εἴδωμεν κατωτέρω, ἀποτελεῖ νόμον τῆς πολιτείας.

(2) Ἡ προκειμένη ἀνακολουθία πρὸς τὴν ἤδη ὑφισταμένην κατάστασιν (διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 193 τιμωρεῖται ἐπιεικῶς μέν, πάντως ὅμως τιμωρεῖται ὁ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πλήρους καὶ ὑπαιτίου μέθης τελῶν κακούργημα ἢ πλημμέλημα) εἶναι δεδικαιολογημένη, διότι αἱ κρίσεις ἐγένοντο πρὶν ἢ θεσπισθῇ τὸ ἰδιώνυμον ἔγκλημα ὑπὸ τῶν συντακτῶν τοῦ Σχεδίου τοῦ Κώδικος.

(3) Χ. Τζωρτζοπούλου, Ἐγχειρίδιον τοῦ οὐσιαστικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου 1936, σελ. 323.

δὲν εὐσταθεῖ, τοὐλάχιστον κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα. Διότι κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς νόμους (ἄρθρον 29 Π.Κ.), τότε ἀνακύπτει εὐθύνη ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅταν τὸ βασικὸν ἔγκλημα πηγάζει ἐκ δόλου, τὸ δὲ ἐπερχόμενον βαρύτερον ὀφείλεται εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ δράστου. Τοῦτο λ.χ. συμβαίνει ὅταν τις τραυματίζῃ ἐκ προθέσεως ἐλαφρῶς, συνεπείᾳ δὲ τοῦ τραύματος ἐπέρχεται ὁ θάνατος, ἢ ὅταν ἕτερος βιάζῃ νέαν μὲ συνέπειαν τὸν ἐξ αἱμορραγίας θάνατόν της.

Εἰς τὴν ἐξεταζομένην ὅμως περίπτωσιν δὲν ὑπάρχει κἂν δόλιον βασικὸν ἔγκλημα, ἀφοῦ (καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐλέχθη) ἐτέθη ἡ ἀρχή, ὅτι ἡ συνήθης μέθη, ὡς τοιαύτη, δὲν συνιστᾷ ἄδικον πρᾶξιν. Ὅθεν, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ ἐγκλήματος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος χαρακτηριζομένου.

Δι' ὃ καὶ τὸ ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ τελούμενον κακούργημα ἢ πλημμέλημα κατατάσσεται εἰς τὰ ἐγκλήματα δ ι α κ ι ν δ υ ν ε ύ σ ε ω ς καὶ δὴ συγκεκριμένης κατὰ τοὺς μὲν (Μαγκάγης op. cit, σελ. 470) ἀφῃρημένης δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους (Χωραφᾶς, Γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Ποιν. Δικαίου 1958, σελ. 123).

Χαρακτηρίζομεν δὲ ὡς ἐγκλήματα διακινδυνεύσεως ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων «ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις διαπλάσσεται ἐν τῷ νόμῳ, ἐν ὄψει τῆς διὰ τοῦ ἐγκλήματος διακινδυνεύσεως ἐννόμου τινὸς ἀγαθοῦ». Καὶ ἂν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει διακριβωθῇ ὅτι ἐπῆλθεν ὄντως διακινδύνευσις ὡρισμένου ἀντικειμένου, ὡς λ.χ. ἐπὶ ἐκθέσεως, διὰ τὴν ὕπαρξιν τῆς ὁποίας δέον νὰ διακινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ ἢ ὑγεία τοῦ ἐκτιθεμένου, γίνεται λόγος περὶ ἐγκλήματος συγκεκριμένης διακινδυνεύσεως. Ἂν ὅμως ὁ νόμος, πρὸς τιμώρησιν τοῦ δράστου δὲν ἐξετάζῃ ἂν ἐπῆλθεν ὄντως διακινδύνευσις τοῦ ἐννόμου ἀγαθοῦ, ὅπερ θέλει νὰ προστατεύσῃ, ἀρκούμενος ἁπλῶς εἰς τὸ ὅτι ἡ πρᾶξις εἶναι in abstracto ἐπικίνδυνος, γίνεται λόγος περὶ ἐγκλήματος ἀφῃρημένης διακινδυνεύσεως.

Τοιοῦτον εἶναι λ.χ. ἡ μονομαχία (ἄρθρα 316 ἐπ. Π.Κ). Ἡ μονομαχία τιμωρεῖται λόγῳ τοῦ ἐξ αὐτῆς γεννωμένου κινδύνου, διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα τῶν μονομαχούντων γενικῶς. Ὁ κίνδυνος ὅμως αὐτὸς δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἐγκλήματος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ δικαστὴς οὐδόλως ὀφείλει νὰ διαπιστώσῃ ἂν εἰς τὴν ἐξεταζομένην ὑπόθεσιν ἐδημιουργήθη τοιοῦτος κίνδυνος, ἀλλὰ θὰ τιμωρήσῃ τὴν πρᾶξιν ἔστω καὶ ἂν οὐδεὶς κίνδυνος προὐκλήθη ἐξ αὐτῆς. (1)

Καὶ ἡ ἀπόκρυφος καὶ πρόωρος ταφὴ νεκροῦ (ἄρθρον 443 Π.Κ.) εἶναι ἔγκλημα ἀφῃρημένης διακινδυνεύσεως. Διότι καὶ ἐναῦθα ὁ κίνδυνος ἐνταφιασμοῦ νεκροφανοῦς γενικῶς ὑπηγόρευσε τὴν θέσπισιν τῆς διατάξεως. Ὁ κίνδυνος ὅμως αὐτὸς δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἐγκλήματος, ἀφοῦ ὁ δικαστὴς προκειμένου νὰ καταγνώσῃ ποινὴν δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐξετάσῃ ἂν τῷ ὄντι ἐδημιουργήθη κίνδυνος διὰ τὸν οὕτω πως ταφέντα συγκεκριμένον νεκρόν.

Καὶ τὸ πταῖσμα τῆς προκλήσεως κινδύνου διὰ ζώων (ἄρθρον 435 Π.Κ.) ἀνήκει εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν ἐγλημάτων.

Ὡς ἔγκλημα τέλος ἀφῃρημένης διακινδυνεύσεως δέον νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὁ καταρτισμὸς ἐνόπλου ὁμάδος περὶ οὗ τὸ ἄρθρον 195 τοῦ Π.Κ. Διότι καὶ ἐνταῦθα ὁ νόμος ἀρκεῖται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι κατηρτίσθη ἔνοπλος ὁμάς, χωρὶς καὶ νὰ ἐξετάζηται ἂν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ἐκινδύνευσαν ἀλλότρια συμφέροντα ἢ συμφέροντα τοῦ Κράτους.

Ἐπὶ τῇ βάσει παρομοίων σκέψεων ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ ἡ ἐξεταζομένη διάταξις περὶ τελέσεως κακουργήματος ἢ πλημμελήματος ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ, ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐγκλημάτων ἀφῃρημένης διακινδυνεύσεως.

Ὡς γνωστὸν τὸν πυρῆνα τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως παντὸς ἐγκλήματος ἀποτελεῖ ἡ οἰκεία πρᾶξις, ὡς καὶ τὸ ὑποκείμενον αὐτῆς. Πέραν τῶν ἀπαραιτήτων

(1) Ἀντιδοξοῖ Χωραφᾶς, δεχόμενος ὅτι ἡ μονομαχία ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐγκλημάτων συγκεκριμένης διακινδυνεύσεως (Ἑλλην. Ποιν. Δίκαιον 1943, σελ. 39).

τούτων στοιχείων, ἐφ' ὡρισμένων ἐγκλημάτων ὁ νομοθέτης καθιδρύει τοὺς καλουμένους ἐξωτερικοὺς ὅρους τοῦ ἀξιοποίνου, οἵτινες ἀποτελοῦν μὲν θετικὰς προϋποθέσεις τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ καὶ ἑπομένως ἀνήκουν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐγκλήματος δὲν ἀποτελοῦν ὅμως περιεχόμενον τῆς ἀντικειμενικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως. ([1]) Ἵνα ὑπαχθῇ ἑπομένως ἔγκλημά τι εἰς τινα κατηγορίαν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἀντικειμενική του ὑπόστασις καὶ οὐχὶ τυχὸν ἀπαιτούμενος ἐξωτερικὸς ὅρος τοῦ ἀξιοποίνου, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει. Πρᾶξις ἐνταῦθα ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ δικαίου εἶναι ἡ περιαγωγὴ εἰς μέθην καὶ ἡ ἐν τῇ μέθῃ ταύτῃ ἐπικινδυνότης τοῦ δράστου καὶ μόνον αὐτή, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τέλεσις κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, ἂν τὸ δίκαιον δὲν εἶναι νοητὸν ν' ἀποδοκιμάσῃ ἀφοῦ τελεῖται ἀπὸ πρόσωπον ἀκαταλόγιστον.

Ἡ περιαγωγὴ εἰς πλήρη μέθην, κατὰ τὴν κοινὴν πεῖραν καὶ τὴν ἀντίληψιν τῆς πρακτικῆς ζωῆς, εἶναι πρόσφορος πρὸς δημιουργίαν ὡρισμένων ἐπιβλαβῶν ἀποτελεσμάτων, ἔστω καὶ ἂν in concreto δὲν παράγεται πάντοτε τοιοῦτον ἀποτέλεσμα. Ἄλλο δὲ τὸ ζήτημα ἂν ἐνταῦθα ὁ νομοθέτης πρὸς τιμώρησιν ἀπαιτεῖ καὶ τὸν πρόσθετον ὅρον τῆς τελέσεως κακουργήματος ἢ πλημμελήματος. Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ λόγος δι' ὃν τιμωρεῖται ἡ πρᾶξις.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὴν ποινὴν φυλακίσεως μέχρι 2 ἐτῶν, καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐτονίσαμεν, αὕτη εἶναι ὑπερμέτρως—κατὰ τὴν γνώμην μας—ἐπιεικής. Τὸ μέγεθος μιᾶς ποινῆς ἐξαρτᾶται τόσον ἀπὸ τὴν ἀντικειμενικήν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ὑποκειμενικὴν βαρύτητα ἑνὸς ἐγκλήματος. Εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ποινῆς ὁ νομοθέτης, ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων διακινδυνεύσεως δέον νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ μέγεθος τῆς ἀπειλουμένης βλάβης, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν βαθμὸν τῆς πιθανότητος μεθ' ἧς ἀναμένεται ἡ ἐπέλευσις τῆς βλάβης. Παραλλήλως δέον νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς συγχρόνου ποινικῆς ἐπιστήμης δεκτὰ γενόμενα, ὅτι τελικὸς σκοπὸς τῆς ποινῆς εἶναι ἡ συντήρησις τῆς ἐννόμου τάξεως, ἥτις πραγματοποιεῖται, μόνον μὲ μίαν ποινὴν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν γενικὴν πρόληψιν καὶ ἐξυπηρετοῦσαν, κατὰ τὸ δυνατόν, τοὺς σκοποὺς τῆς εἰδικῆς προλήψεως, χωρὶς ὅμως νὰ παύῃ οὖσα ἀνταπόδοσις τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως καὶ τῆς ἐνοχῆς. ([2])

Νομίζομεν ὅμως ὅτι οὔτε ἡ συντήρησις τῆς ἐννόμου τάξεως οὔτε οἱ σκοποὶ τῆς τε γενικῆς καὶ εἰδικῆς προλήψεως ἐξυπηρετοῦνται διὰ τῆς ἀπειλῆς ποινῆς μέχρι δύο ἐτῶν. Τοῦτο σαφῶς συνάγεται ἐκ τῆς στατιστικῆς τῶν ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ τελουμένων ἐγκλημάτων, ἅτινα αὐξάνονται καὶ δὴ ἐπικινδύνως. Τὰ δυστυχήματα, ἰδίᾳ ἀπὸ μεθυσμένους ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων, ὁλοὲν καὶ αὐξάνουν, οὕτω δὲ ἀθῷαι καὶ ἀνύποπτοι ὑπάρξεις καθημερινῶς πληρώνουν μὲ τὴν ζωήν τους τὴν ἀπερισκεψίαν ὡρισμένων ὁδηγῶν. Ἐὰν ὁ μέθυσος ἐγνώριζεν ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ κύρωσις, ἐν περιπτώσει διαπράξεως ἐγκλήματος, θὰ ἦτο αὐστηρὰ ἀσφαλῶς θὰ συνεκρατεῖτο καὶ δὲν θὰ περιῆγεν ἑαυτὸν εἰς μέθην. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀντικειμενικῆς πλευρᾶς ἐξεταζόμενον τὸ ζήτημα εἰς τοῦτο τὸ συσμπέρασμα ὁδηγεῖ. Διὰ τὴν χήραν τῆς ὁποίας ὁ μονάκριβος υἱὸς ἐφονεύθη ὑπὸ μεθύσου ὁδηγοῦ ποίαν σημασίαν δύναται νὰ ἔχῃ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ εἰρημένος, ὅτε παρέσυρε τὸ θῦμα δὲν ἐτέλει ἐν νηφαλιότητι; Καὶ κατὰ ποίαν λογικὴν ὁ μὲν νὰ τιμωρηθῇ μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν, ἐνῷ ὁ δέ, ὁ ὁποῖος μάλιστα δὲν εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ μεθύσῃ, μὲ φυλάκισιν μέχρι 5 ὁλοκλήρων ἐτῶν; Ὁ ἐκ τῶν μεθυσμένων κίνδυνος τελέσεως ἐγκλημάτων δὲν εἶναι καθόλου εὐκαταφρόνητος καὶ ἕνεκα τούτου καὶ ἡ ποινὴ δέον νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν βαρύτητα τῆς πράξεως. Οὐχὶ βεβαίως θάνατος ἢ ἰσόβιος κάθειρξις ἐν περιπτώσει λ.χ. εἰδεχθοῦς ἀνθρωποκτονίας ἢ ληστείας μετὰ φόνου, οὔτε ὅμως καὶ ἐλαφρὰ φυλάκισις δύο τὸ πολὺ ἐτῶν!!!

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἔχουν ἐφαρμογὴν ὅταν ἡ μέθη ὑπῆρξε πλήρης. Διότι ἂν αὕτη ἦτο οὐσιώδης ἁπλῶς ἐπιβάλλεται πλήρης ἡ ποινὴ τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος.

(1) Ὅρα λεπτομερῆ τοῦ θέματος ἀνάπτυξιν εἰς Χωραφᾶ, Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ποιν. Δικαίου 1958, σελ. 134 ἑπ.

(2) Ὅρα σχετικῶς, Γάφου Ποιν. Δίκαιον 1947, σελ. 348.

Τοῦτο ρητῶς ὁρίζεται ἐν τῷ νόμῳ (1). Ἡ δικαιολογητικὴ βάσις τῆς προκειμένης ἐξαιρέσεως εἶναι προφανὴς καὶ ἐπομένως περαιτέρω ἀνάπτυξις τοῦ θέματος δὲν εἶναι ἀπαραίτητος.

III. Actio libera in causa.

Θέμα ἄσχετον πρὸς τὸ ἀνωτέρω εἶναι τὸ τῆς actio libera in causa (πράξεως ἐλευθέρας ἐν τῷ αἰτίᾳ).

Ὑπάρχει δὲ actio libara in causa ὅταν ὁ δράστης ἐν καταστάσει νηφαλιότητος θέτει τὸν ὅρον τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ὅμως ἐκτελεῖ διὰ τῆς περιαγωγῆς του εἰς κατάστασιν συγχύσεως τῆς συνειδήσεως. Ὡμιλοῦμεν τότε περὶ actio libera in causa ἐκ δόλου. Ἀλλὰ καὶ ὅταν τις, καίτοι προϊδὼν ἢ δυνάμενος νὰ προΐδῃ ὅτι μεθιστάμενος εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐνδέχεται νὰ διαπράξῃ ὡρισμένον ἔγκλημα, δὲν συγκρατεῖται καὶ περιέρχεται εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν τέλεσιν τῆς προβλεφθείσης πράξεως, ὑπάρχει πάλιν actio libera in causa, πλὴν ἐξ ἀμελείας.

Περὶ τῆς ὑπαιτίου διαταράξεως τῆς συνειδήσεως ὁ Κῶδιξ ἡμῶν ὁμιλεῖ εἰς τὸ ἄρθρον 35 αὐτοῦ, ὅπερ ἔχει ὡς ἑξῆς:

> «1. Πρᾶξις, ἣν ἀπεφάσισέ τις ἐν κανονικῇ ψυχικῇ καταστάσει, ἀλλὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας μετέστησεν ἑαυτὸν εἰς κατάστασιν διαταράξεως τῆς συνειδήσεως, καταλογίζεται εἰς αὐτὸν ὡς ἐκ δόλου τελεσθεῖσα. 2. Ἂν ἡ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τελεσθεῖσα πρᾶξις εἶναι ἄλλη παρὰ τὴν ἀποφασισθεῖσαν, ὁ ὑπαίτιος αὐτῆς τιμωρεῖται μὲ ποινὴν ἠλαττωμένην (ἄρθρον 83). Πρᾶξις ἣν ὁ ὑπαίτιος προεῖδεν ἢ ἠδύνατο νὰ προΐδῃ, ὅτι μεθιστάμενος εἰς κατάστασιν διαταράξεως τῆς συνειδήσεως ἐνδέχεται νὰ διαπράξῃ, καταλογίζεται εἰς αὐτὸν ὡς ἐξ ἀμελείας τελεσθεῖσα».

Ἡ ἐκ δόλου actio libera in causa τιμωρεῖται μὲ πλήρη τὴν ποινήν. Ὀρθῶς δέ, διότι ὁ δράστης διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του καθίσταται ἔμμεσος αὐτουργὸς τῆς πράξεως ὑποκείμενος εἰς πλήρη τὴν ποινήν, ἥτις προβλέπεται διὰ τὴν ἀποφασισθεῖσαν πρᾶξιν. Ἂν ὅμως ἡ τελεσθεῖσα πρᾶξις εἶναι ἄλλη ἐπιβάλλεται κατὰ τοῦ δράστου ποινὴ ἠλαττωμένη.

Ζήτημα γεννᾶται ἂν ὁ φορεὺς τοῦ ἐννόμου ἀγαθοῦ εἶναι ἄλλος καὶ οὐχὶ ἐκεῖνος καθ' οὗ ἐσκέφθη νὰ ἐνεργήσῃ ὁ δράστης. Τί δέον νὰ εἴπωμεν τότε, ὅτι ἔπραξε τὴν ἰδίαν πρᾶξιν ἢ ἄλλην; Λ. χ. ἂν τις περιέλθῃ εἰς μέθην διὰ νὰ φονεύσῃ τὸν Α, ἢ νὰ βιάσῃ τὴν Β, πλὴν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐρχόμενος στρέφεται κατὰ τῶν Γ καὶ Δ, πῶς θὰ κριθῇ οὗτος; Νομίζομεν ὅτι ἡ πρᾶξις εἶναι ἡ ἀποφασισθεῖσα καὶ οὐχὶ ἄλλη καὶ ἐπομένως κριτέος κατὰ τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου. Ἐνταῦθα ἡ διαφορὰ δέον νὰ μὴ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὴν περίπτωσιν τῆς error in objecto, καθ' ἣν ἡ πλάνη δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ δὲν ἀποκλείει τὸν δόλον παρ' ὅ,τι ὁ δράστης στρέφει τὴν ἐνέργειάν του ἐπὶ ἀντικειμένου ἰσαξίου μὲν ἀλλὰ διαφόρου τοῦ ἠθελημένου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐξ ἀμελείας actio libera in causa, ὁ δράστης τιμωρεῖται ὡς ὑπαίτιος ἐγκλήματος ἐξ ἀμελείας. Παραδείγματα: 1) Ὁ Α, ἐπιθυμῶν νὰ φονεύσῃ τὴν Β, περιάγει ἑαυτὸν εἰς μέθην καὶ τὴν φονεύει. Θὰ τῷ ἐπιβληθῇ πλήρης ἡ ποινὴ τῆς ἐκ προθέσεως ἀνθρωποκτονίας. Ἂν ὅμως ἀντὶ τῆς ἀνθρωποκτονίας διαπράξῃ, φερ' εἰπεῖν, βιασμὸν ἢ βιαιοπραγίας, θὰ τιμωρηθῇ ἐπὶ βιασμῷ ἢ σωματικαῖς βλάβαις, θὰ τῷ ἐπιβληθῇ ὅμως ποινὴ ἠλαττωμένη, κατὰ τὸ ἄρθρον 83 Π.Κ. 2) Ὁ Χ, τακτικὸς θαμὼν τῶν διαφόρων καπηλείων τῆς πρωτευούσης, καίτοι γνωρίζει

(1) Ἄρθρον 36 Π.Κ. Ἠλαττωμένη ἱκανότης πρὸς καταλογισμόν.

1. Ἂν ἓκ τινος τῶν ἐν ἄρθρῳ 34 ἀναφερομένων ψυχικῶν καταστάσεων δὲν ἐξέλιπε μὲν ἐντελῶς, ἐμειώθη ὅμως οὐσιωδῶς ἡ ἀπαιτουμένη κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἱκανότης διὰ τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως, ἐπιβάλεται ποινὴ ἠλαττωμένη (ἄρθρον 83).

2. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ὑπαιτίου μέθης.

ὅτι μεθυσκόμενος προξενεῖ σωματικὰς βλάβας κατ' ἄλλων θαμώνων, δὲν συγκρατεῖται, φρονῶν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ καταστῇ ὑπαίτιος τοιούτων πράξεων. Καὶ ὅμως μεθυσκόμενος τραυματίζει τὸν Ψ. Χαρακτηριστέος ὡς δράστης σωματικῆς βλάβης ἐξ ἀμελείας τελεσθείσης δι' actio libera in causa.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ actio libera in causa ἐξ ἀμελείας καὶ ἐγκλήματος ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι, εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ δράστης τελεῖ ἔγκλημα ὡρισμένον, ἐνῷ εἰς τὴν δευτέραν ἀόριστον, μὴ προβλεφθέν δηλ. ὑπὸ τοῦ ὑπαιτίου. Ὅταν ὁ δράστης προέβλεψεν ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος πλήρους συγχύσεως δυνατὸν νὰ ἐκδηλώσῃ ἐγκληματικὰς διαθέσεις ἔστω καὶ πρὸς ὡρισμένην κατεύθυνσιν, δυνατὸν λ.χ. νὰ διαπράξῃ ἐγκλήματα κατὰ τῆς τιμῆς, ἐὰν τοῦτο συμβῇ θὰ διωχθῇ δι' ἔγκλημα ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ καὶ ὄχι διὰ πρᾶξιν ἐλευθέραν ἐν τῇ αἰτίᾳ διότι πρὸς ὕπαρξιν τοιαύτης ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τέλεσιν συγκεκριμένου ἐγκλήματος.

Παράδειγμα. Ὁ Α, μὴ γνωρίζων καλῶς νὰ ὁδηγῇ, ἀφήνει τὸ αὐτοκίνητόν του ἔξωθεν ταβερνείου εἰσέρχεται δὲ ἐν αὐτῷ καὶ μαθύσκεται, ἵνα λησμονήσῃ τὰς στενοχωρίας του. Ἐν συνεχείᾳ ἐπιβαίνει τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ παρασύρει, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸν διαβάτην Β, παραιτέρω δὲ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Γ, ἐπειδὴ νομίζει ὅτι ἐχλευάσθη παρ' αὐτοῦ καὶ τὸν ξυλοκοπεῖ. Πῶς θὰ κριθῇ οὗτος;

Ὁ διὰ τοῦ αὐτοκινήτου τραυματισμὸς τοῦ Β, συνιστᾷ νομίζομεν σωματικὴν βλάβην ἐξ ἀμελείας τελεσθεῖσαν ὑπὸ τὸ κράτος actio libera in causa. Διότι ὁ ἄπειρος περὶ τὸ ὁδηγεῖν Α, ἔδει, καταβάλλων τὴν προσήκουσαν προσοχὴν καὶ περίσκεψιν τοῦ μέσου κοινωνικοῦ ἀνθρώπου, νὰ προϊδῃ ὅτι μεθυσκόμενος ἔστω καὶ διὰ νὰ λησμονήσῃ τὰς στενοχωρίας του δυνατὸν νὰ ὁδηγήσῃ τὸ αὐτοκίνητον καὶ νὰ τραυματίσῃ τινά, κατὰ τὴν ὁδήγησιν. Ἀντίθετον φαίνεται ἔχων γνώμην ὁ κ. Μαγκάκης (op. cit., σελ. 476) δεχόμενος ἐν προκειμένῳ ἔγκλημα ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἡ μὴ προβλεφθεῖσα πρᾶξις δὲν ἦτο συγκεκριμένη.

Διὰ τὰς εἰς βάρος τοῦ Γ σωματικὰς βλάβας ὁ Α θέλει κριθῇ ὡς ἔνοχος ἐγκλήματος ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ, διότι τὴν πρᾶξιν αὐτὴν οὐ μόνον οὗτος, ἀλλὰ καὶ πᾶς τις δὲν ἠδύνατο νὰ προϊδῃ.

ΥΙ. Ἐπικίνδυνος μέθη.

Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 440 τοῦ Π.Κ. ἔχον ὡς ἑξῆς :

«1. Ὁ ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ προξενῶν κίνδυνον εἰς πρόσωπον ἢ οὐσιώδη διατάραξιν τῆς δημοσίας τάξεως, τιμωρεῖται διὰ προστίμου ἢ διὰ κρατήσεως, ἐκτὸς ἡ ἐὰν πρᾶξις κατ' ἄλλην διάταξιν τιμωρῆται βαρύτερον. 2. Μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωρεῖται ὅστις, ἀσχολούμενος εἰς ἐργασίας ἀπαιτούσας ἰδιαιτέραν προσοχήν, περιάγει ἑαυτὸν εἰς μέθην καὶ ὅστις ἐν μέθῃ διατελῶν ἀσχολεῖται εἰς τοιαύτας ἐργασίας».

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῆς πταισματικῆς ταύτης διατάξεως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 193 συνάγεται ὅτι :

1) Τὰ ἄρθρα 193 καὶ 440 ὁμοιάζουν κατὰ τὸ ὅτι ἀπαιτεῖται εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις μέθη ὑπαίτιος.

2) Προκειμένου περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὑπαιτίου μέθης ἀπαιτεῖται πλήρης μέθη, ἐνῷ διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος τοῦ ἄρθρου 440 ἀρκεῖ καὶ οὐσιώδης τοιαύτη.

3) Ἐξωτερικὸς ὅρος τοῦ ἀξιοποίνου εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 193 εἶναι ἡ τέλεσις πλημμελήματος ἢ κακουργήματος. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀπαιτεῖται προκειμένου περὶ τῆς ἐπικινδύνου μέθης τοῦ ἄρθρου 440.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

8. Χαρακτηρισμὸς καὶ ταξινόμησις διφορουμένου τύπου δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Ἂν καὶ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα κατετάγησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τῶν ἐφευρετῶν τῶν μεθόδων τῆς ταξινομήσεως αὐτῶν εἰς τρεῖς ἢ περισσοτέρας γενικὰς ὁμάδας καὶ τὰς ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν, ἐν τούτοις συχνάκις ἐν τῇ πράξει ἀνευρίσκονται σχήματα δακτυλικῶν ἀποτωμάτων τοιαῦτα, ὥστε καὶ οἱ πλέον πεπειραμένοι δακτυλοσκόποι νὰ μὴν δύνανται εὐχερῶς καὶ ἄνευ ἀμφιβολιῶν νὰ τὰ κατατάξουν εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν γνωστῶν ὁμάδων. Ἡ κυρία αἰτία φυσικὰ ἔγκειται εἰς τὸ «φυσικόν» γεγονός, ὅτι δηλαδὴ οὐδὲν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα ὁμοιάζει ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ ἀπολύτως πρὸς ἕτερον. Ἀλλὰ αἱ δυσχέρειαι αὗται αὐξάνουν καὶ ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς τεχνικῆς ἱκανότητος τῶν δακτυλοσκόπων καὶ τῆς διαφόρου ἐκτιμήσεως αὐτῶν, τὴν καλὴν ἢ πλημμελῆ ἀποτύπωσιν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἐπὶ τῶν δακτυλοσκοπικῶν δελτίων. Ἡ κακὴ ἢ πλημμελὴς ἀποτύπωσις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀφείλεται: α) εἰς ὑπερβολικὴν πίεσιν τοῦ δακτύλου, β) ἔλλειψιν ἐπαρκοῦς μελάνης, γ) ὑπερβολικὴν μελάνην, δ) ἀκαθαρσίας ἐπὶ τῆς μελάνης ἢ τῶν δακτύλων. Πολλάκις ἡ κακὴ ἢ πλημμελὴς λῆψις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων δὲν ἐπιδέχεται ἐπιδιόρθωσιν, διὸ εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ τύπος ἀποτυπώματός τινος γεννᾷ ἀμφιβολίας εἰς τὸν ταξινόμον—δακτυλοσκόπον—διότι παρουσιάζει χαρακτηριστικὰ δύο ἢ περισσοτέρων τύπων, ὁ ταξινόμος δέον νὰ ἐφαρμόζῃ αὐστηρῶς τοὺς κανόνας προτιμήσεως μεταξὺ τῶν διαφόρων τύπων. Τὰ κατωτέρω ἀπεικονιζόμενα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα δίδονται ὡς παράδειγμα τοῦ τρόπου τῆς ταξινομήσεως τῶν «διφορουμένων τύπων» ὡς ἀποκαλοῦνται οἱ τύποι οὗτοι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, δίδονται δὲ συγχρόνως καὶ ἐξηγήσεις διὰ τὸν λόγον δι' ὃν ἐχαρακτηρίσθησαν καὶ ἐταξινομήθησαν οὕτω. Τὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 101 ἔχει δύο σχήματα κολπώσεων. Ἡ ἀριστερὰ κόλπωσις ἑνοῦται—στηρίζεται—εἰς τὸν χῶρον τῆς καμπύλης—ὤμον—τῆς κολπώσεως διὰ μικρᾶς γραμμῆς μετὰ τῆς δεξιᾶς κολπώσεως ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν.

Σχέδιον 101

Σχέδιον 102

Ἐπομένως ἡ ἀριστερὰ κόλπωσις θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχουσα παντάπασιν, λόγῳ τῆς ἑνώσεως αὐτῆς, διὸ καὶ τὸ ἀριστερὸν τμῆμα αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ὡς τέντιτ—ἄρς.

Ἐπομένως ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο αὐτῶν διαφόρων τύπων, ἐν τῷ αὐτῷ δακτυλικῷ ἀποτυπώματι, παρέχει τὴν δυνατότητα εἰς τὸν δακτυλοσκόπον νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ καὶ νὰ τὸ κατατάξῃ εἰς τὸ τύπον τοῦ γόρς—ἀξιτένταλ. Ἀλλὰ τὸ δακτυλικὸν αὐτὸ

Σχέδιον 103

Σχέδιον 104

ἀποτύπωμα ἔχει μόνον ἓν δέλτα. Τὸ δεξιὸν τμῆμα τοῦ ἐν λόγῳ ἀποτυπώματος ἔχει ὅλα τὰ σημεῖα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νὰ καταταχθῇ τὸ ἀποτύπωμα αὐτὸ εἰς τὸν τύπον τῶν λούπς, διότι ἔχει μίαν πλήρη κόλπωσιν, ἓν δέλτα καὶ μίαν καταμετρουμένην γραμμήν. Ὅθεν ἡ ἐκλογὴ δέον νὰ γίνῃ μεταξὺ τῆς κατατάξεως αὐτοῦ εἰς τὸν τύπον τοῦ τέντιτ—ἄρς καὶ τοῦ τύπου τῶν λούπς, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προτιμᾶται ὁ τύπος τοῦ λούπ, διὸ καὶ τὸ δακτυλικὸν αὐτὸ ἀπο-

Σχέδιον 105

Σχέδιον 106

τύπωμα ἐχαρακτηρίσθη ὡς τύπος λούπ. Τὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 102 ἐκ πρώτης ὄψεως παρουσιάζεται ὡς ἔχον ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ τύπου τῶν γόρς, δηλαδὴ δύο δέλτα καὶ μίαν γραμμὴν σχηματίζουσαν πλήρη κύκλον. Τὸ τμῆμα ὅμως τῆς κυκλικῆς γραμμῆς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ δεξιοῦ δέλτα δὲν δύναται, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, νὰ θεωρηθῇ ὡς καμπύλη γραμμή, διότι αὕτη ἑνοῦται ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς μετὰ τῆς γραμμῆς—ἄξονος, δηλαδὴ τῆς εὑρισκομένης εἰς τὸ κέντρον τῶν πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐκχυνομένων λοιπῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Διὸ τὸ

δακτυλικὸν αὐτὸ ἀποτύπωμα χαρακτηρίζεται ὡς λοὺπ μὲ μίαν καταμετρουμένην γραμμήν. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 103 ἀνήκει εἰς ἐντόνως ἀσυνήθη τύπον, διὸ καὶ παρουσιάζει δυσχερείας ἡ κατάταξις αὐτοῦ εἰς μίαν ἐκ τῶν γνωστῶν ὁμάδων. Εἰς τὸ δακτυλικὸν αὐτὸ ἀποτύπωμα παρατηροῦμεν τὰ χαρακτηριστικὰ σχήματα τῶν γραμμῶν καὶ τῶν τριῶν τύπων, δηλαδὴ τοῦ γόρς, τοῦ λοὺπ καὶ τοῦ τέντιτ-ἄρς. Διὸ χαρακτηρίζεται ὡς ἀξιτένταλ—γόρς, δηλαδὴ ὡς σχηματιζόμενον ἐξ ἑνὸς τύπου λοὺπ καὶ ἐξ ἑνὸς τύπου τέντιτ-ἄρς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἂν τὸν ταξινόμον τὸν διακρίνῃ φρόνησις καὶ πεῖρα πρέπει νὰ τοῦ δώσῃ καὶ δευτερεύουσας ταξινομήσεις, δηλαδὴ νὰ τὸ ταξινομήσῃ καὶ ὡς τέντιτ-ἄρς καὶ ὡς λοὺπ. Τὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 104 δίδεται ὡς παράδειγμα ἐπεξηγήσεως τοῦ ὅτι εἰς τὸν τύπον τοῦ ἐν λόγῳ γόρς, ἂν καὶ ἕνωσις συντελεῖται ἐπὶ τοῦ ἄνω σημείου

Σχέδιον 107

Σχέδιον 108

τῆς κυκλικῆς γραμμῆς αὐτοῦ, ἐν τούτοις ἡ ἕνωσις αὕτη δὲν ἐπιδρᾷ παντάπασιν ἐπὶ τῆς καμπύλης καὶ ἑπομένως αὕτη θεωρεῖται ὡς ὑπάρχουσα καὶ ἀνέπαφος. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ τύπος οὗτος χαρακτηρίζεται ὡς γόρς μετὰ κολποειδῶν γραμμῶν καὶ κυκλικῆς γραμμῆς δίκην θήλακος ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ. Δὲν ἀναγκαιοῖ δευτερεύουσα ταξινόμησις. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 105 ἐχαρακτηρίσθη ὡς τύπος γὸρς διπλῶν κολπώσεων. Λίαν εὐδιάκριτα εἶναι τὰ δύο λοὺπς καὶ τὰ δύο δέλτα (ἂν καὶ τὸ δεξιὸν δὲν εἶναι λίαν εὐδιάκριτον λόγῳ τῆς ἐλλειποῦς περιστροφικῆς λήψεως). Βεβαίως ὁ τύπος οὗτος τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος δὲν εἶναι συνήθης, διότι αἱ δύο κολπώσεις εὑρίσκονται ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην καὶ αἱ θηλοειδεῖς αὐτῶν γραμμαὶ ἀκολουθοῦν—ἐκχύνονται—πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν. Ἂν ἀκολουθήσωμεν τὴν ἐπεκτεινομένην γραμμὴν τοῦ ἐν λόγῳ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος θὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι τοῦτο εἶναι τύπος γόρς—ἴνερ. Τὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 106 δὲν παρουσιάζει δυσκολίας ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν καὶ τὴν κατάταξιν αὐτοῦ εἰς τὸν τύπον τῶν ἄρς. Αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ τοῦ δευτέρου συστήματος εἰσέρχονται ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς, διαγράφουν καμπύλην περὶ τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος καὶ ἐξέρχονται ἢ τείνουν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς. Ἑπομένως ὁ κανὼν τοῦ ἁπλοῦ ἄρς εἶναι πλήρης, διὸ καὶ εἰς τὸν τύπον τοῦ ἄρς κατατάσσεται. Τὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 107 εἶναι τύπος ἄρς. Τὸ στίγμα—τελεία—εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ δὲν ἐπεκτείνεται ἀρκετὰ διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς γραμμὴ—ἀπόφυσις—(σφὴν) δηλαδὴ κατευθυνομένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ τερματίζουσα ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ. Ἓν στίγμα ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἔντονον καὶ εἰς πάχος ὅμοιον μετὰ τῶν πέριξ αὐτοῦ λοιπῶν θηλοειδῶν γραμμῶν δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν δι' οὐδένα ἄλλον σκοπόν, εἰ μὴ μόνον: α) ὡς καταμετρουμένη γραμμὴ καὶ β) ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ δέλτα. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 108 εἶναι τύπος παρόμοιος τοῦ προηγουμένου. Ὡς ἀνε-

φέραμεν καὶ εἰς τὴν προηγουμένην περίπτωσιν τὸ στίγμα—τελεία—λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μόνον ὡς καταμετρουμένη γραμμὴ ἢ ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ δέλτα. Ὅθεν ὁ τύπος τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος δέον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἁπλοῦν μᾶλλον ἄρς καὶ οὐχὶ ὡς τέντιτ-ἄρς μετὰ δύο τερματιζουσῶν γραμμῶν καὶ μορφῆς δέλτα.

Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 109 ἂν καὶ ἅπασαι αἱ καμπύλαι τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς ἑνοῦνται μετά τινος γραμμῆς, χαρακτηρίζεται ὡς τύπος γόρς μετὰ κολπο-

Σχέδιον 109

Σχέδιον 110

ειδῶν γραμμῶν καὶ κυκλικῶν, δίκην θύλακος ἐν τῷ κέντρῳ μετὰ δύο δέλτα, πρὸ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν καμπύλαι γραμμαί. Διὰ νὰ μὴ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αὗται παντάπασιν δέον ὅπως ἡ ἕνωσις αὐτῶν συντελεῖται μετὰ τῆς γραμμῆς τοῦ «ἄξονος», δηλαδὴ τῆς γραμμῆς τῆς εὑρισκομένης εἰς τὸ κέντρον τῶν ἐκχυνομένων πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν γραμμῶν, τοῦ ἐν λόγῳ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 110 ἔχει διπλᾶς ὁμοίας πλήρεις κολπώσεις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει ἓν μόνον δέλτα δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν τύπον τοῦ γόρς «διπλῆς κολπώσεως», οὐδὲ τοῦ λούπ, διότι εἶναι δύσκολος ἡ ἐκλογὴ τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο κολπώσεων καὶ ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς ἄλλης, δηλαδὴ δὲν δυνάμεθα ἀκινδύνως νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸ ἐν λόγῳ ἀποτύπωμα ὡς λ ο ὺ π ο ὔ λ ν α ρ ἢ λ ο ὺ π ρ ά ν τ ι α λ.

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΜΕΣΑ ΠΟΛΕΜΟΥ*

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ
Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Χ. ΠΑΤΣΙΟΥΡΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΕΚΡΗΞΕΩΝ
Ι. ΤΥΠΟΙ ΕΚΡΗΞΕΩΝ
α) *Ἐναέριος ἔκρηξις εἰς μέγα ὕψος.*
β) *Ἐναέριος ἔκρηξις εἰς μικρὸν ὕψος.*
γ) *Ὑπόγειος ἔκρηξις.*
δ) *Ἔκρηξις ἐπὶ ἐπιφανείας ὕδατος ἢ ἐντὸς αὐτοῦ εἰς μικρὸν βάθος.*
ε) *Ὑποβρύχιος ἔκρηξις.*

***

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σκοπὸς τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἐγχειριδίου εἶναι ἡ διάδοσις ἁπλοποιημένων βασικῶν γνώσεων περὶ τῶν πυρηνικῶν ὅπλων. Ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ διαλύσῃ τοὺς μύθους, νὰ φωτίσῃ τὰ σκότη, νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὰς ὑπερβολὰς καὶ νὰ διαλαλήσῃ μετ' ἀντικειμενικότητος τὰς πραγματικὰς διαστάσεις τῶν ὑπ' αὐτῶν προκαλουμένων συνεπειῶν. Προορίζεται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐγχειρίδιον βασικῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Πολιτικῆς Ἀμύνης καὶ ὡς βοήθημα κατανοήσεως τῶν ἀπαραιτήτων προστατευτικῶν μέτρων, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀξιώματος κατὰ τὸ ὁποῖον «κίνδυνος γνωστὸς παύει νὰ εἶναι ἐπικίνδυνος».

Τ' ἀναφερόμενα στοιχεῖα εἰς τὰ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐκδοθέντα ἐγχειρίδια εἶχον συναχθῆ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀτομικῶν βομβῶν, αἱ ὁποῖαι ἐχρησιμοποιήθησαν ἐναντίον τῆς Χιροσίμα, τὸ 1945. Ἡ ἐκλυομένη (ὡς ἀποκαλεῖται ἡ παραγομένη) ἐνέργεια ἐκ τῆς ἐκρήξεως τῶν βομβῶν αὐτῶν, ὡς ἐπισήμως τότε εἶχε δηλωθῆ, εἶναι ἴση πρὸς τὴν παραγομένην ἐνέργειαν ἐξ ἐκρήξεως 20.000 τόννων (20 κιλοτόννων ἢ Κ.Τ.) τροτύλης (Τ.Ν.Τ.). Ἔκτοτε αἱ βόμβαι τῆς ἐντάσεως αὐτῆς ὀνομάζονται «τυπικαὶ» βόμβαι.

Αἱ κατὰ πολὺ ἰσχυρότεραι βόμβαι, τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ μετέπειτα ἐπετεύχθη, ἐκλύουν ἐνέργειαν εἰς μεγατόννους (εἷς μεγάτοννος ἰσοῦται μὲ ἓν ἑκατομμύριον τόννους) καὶ εἶναι γνωσταὶ ὡς «μεγατοννικαὶ» ἢ «ὑδρογονικαὶ» ἢ «θερμοπυρηνικαὶ» βόμβαι. Τὰ νεώτερα ἐν τῷ παρόντι στοιχεῖα ἀφοροῦν ἀποτελέσματα βόμβας τῶν 10 μεγατόννων (10 Μ.Τ.—πεντακοσιαπλασίας τῆς τυπικῆς). Ἡ δὲ τυπικὴ βόμβα λαμβάνεται ὡς μέτρον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀποτελεσμάτων ἄλλων βομβῶν, τόσον μεγαλυτέρας ὅσον καὶ μικροτέρας ἐντάσεως.

Ἡ φύσις τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πυρηνικῶν ἐκρήξεων, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐντάσεως αὐτῶν, εἶναι ἡ αὐτή. Προκειμένου ὅμως περὶ μεγατοννικῶν ἢ ὑδρογονικῶν βομβῶν, τ' ἀποτελέσματα εἶναι κατὰ πολὺ μεγαλυτέρας ἐκτάσεως. Συνεπῶς αἱ διαστάσεις τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀτομικῶν βομβῶν δύνανται, ὡς προελέχθη, νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς μέτρον καὶ κριτήριον διὰ τὸν «προϋπολογισμὸν» καὶ τὴν μελέτην τῶν πιθανῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ὑδρογονικῶν βομβῶν. Εἰς οἱανδήποτε πυρηνικὴν ἔκρηξιν ἡ ἐκλυομένη ἐνέργεια λαμβάνει τρεῖς κυρίας μορφάς: πίεσις, θερμότης

* «Πυρηνικὰ μέσα πολέμου» εἶναι ὁ ἐπικρατήσας ἤδη ὅρος, ἀντὶ τοῦ τοιούτου «ἀτομικὰ μέσα πολέμου» ἢ «ἀτομικὰ ὅπλα». Πλὴν ὅμως ἀμφότεροι εἶναι ἐν χρήσει μᾶλλον ἀδιακρίτως.

καὶ ραδιενέργεια. Ἡ ραδιενέργεια διακρίνεται εἰς ἀρχικὴν καὶ παραμένουσαν (1). Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πίεσιν, τὴν θερμότητα καὶ τὴν ἀρχικὴν ραδιενέργειαν τῶν ὑδρογονικῶν ἐκρήξεων, αὗται προκαλοῦν προβλήματα, τὰ ὁποῖα διαφέρουν κατὰ τὴν ἔκτασιν μᾶλλον παρὰ κατὰ τὴν φύσιν ἀπὸ τὰ δημιουργούμενα ὑπὸ τῶν «παλαιῶν» γνωστῶν τυπικῶν βομβῶν.

Ἀλλ' ἡ παραμένουσα ραδιενέργεια, ἥτις ἀποτελεῖ ὑπολογίσιμον κίνδυνον εἰς τὰς εἰς μέγα ὕψος ἐκρήξεις, λαμβάνει ἰδιάζουσαν σημασίαν καὶ ἀποτελεῖ σημαντικὸν κίνδυνον εἰς τὰς ἐπὶ ἢ πλησίον τοῦ ἐδάφους τοιαύτας. Προκειμένου περὶ τῆς ὑδρογονικῆς βόμβας, λόγῳ τῆς μεγάλης ἀκτῖνος εἰς ἣν ἐκτείνονται τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐκ τῆς ἐκρήξεως αὐτῆς δημιουργουμένης πιέσεως καὶ θερμότητος, ἐπιβάλλεται νὰ δεχθῶμεν ὡς μᾶλλον πιθανὸν τὸν τελευταῖον τοῦτον τύπον ἐκρήξεως καὶ ν' ἀναμένωμεν τὴν δημιουργίαν τοῦ ἐπιπροσθέτου κινδύνου τῆς παραμενούσης ραδιενεργείας. Ὁ τελευταῖος οὗτος κίνδυνος ἀπειλεῖ ὄχι μόνον τὴν κυρίως προσβαλλομένην περιοχήν, ἀλλὰ καὶ τοιαύτην ἐκτεινομένην πέραν αὐτῆς—ἰδίᾳ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, ἥτις δὲν προσβάλλεται ὑπὸ τῶν ἀμέσων ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκρήξεως, ἤτοι τὴν πίεσιν, τὴν θερμότητα καὶ τὴν ἄμεσον ραδιενέργειαν.

Δέον ἐνταῦθα νὰ μνημονευθῇ ὅτι ἡ ἀνάλυσις τῶν ὑπὸ ἐπεξεργασίαν νῦν τελούντων «τακτικῶν» καὶ «διοικητικῶν» μέτρων, διὰ τὴν εἰς τὸ ἐλάχιστον ἐλάττωσιν τῶν συνεπειῶν μελλοντικῆς πυρηνικῆς ἐπιθέσεως, ἐξέρχεται τοῦ σκοποῦ τοῦ παρόντος. Μία πυρηνικὴ ἔκρηξις προκαλεῖ μέγαν ἀριθμὸν θυμάτων, ὡς καὶ πάσης φύσεως καταστροφὰς καὶ ζημίας εἰς ἐκτεταμένην περιοχὴν καὶ εἰς κλίμακα μηδέποτε μέχρι τοῦδε δοκιμασθεῖσαν. Αἱ συνέπειαι αὗται εἶναι ἀδύνατον νὰ προληφθοῦν ἢ ν' ἀποφευχθοῦν, ἐὰν ποτε χρησιμοποιηθοῦν τοιαῦτα μέσα καταστροφῆς. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν πληττομένων πόλεων, θὰ κινδυνεύσουν ἐκ τῆς παραμενούσης ραδιενεργείας καὶ ἄλλαι περιοχαὶ τῆς Χώρας, κείμεναι εἰς μέγαλην ἀπόστασιν ἐκ τοῦ «ἐπικέντρου» τῆς ἐκρήξεως. Παρὰ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀπειλοῦντος ἡμᾶς ἐν μελλοντικῷ πολέμῳ κινδύνου, ὑπάρχουν εὐρύτατα περιθώρια παρεμβάσεως ἐκ τῶν προτέρων ὠργανωμένης προσπαθείας. Διὰ τῆς καταρτίσεως καταλλήλων σχεδίων, διὰ τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς προετοιμασίας, διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν διάσωσιν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων δύνανται, ὅσαι καὶ ἂν εἶναι αἱ συνέπειαι, κατὰ πολὺ νὰ μειωθοῦν. Διὰ τῆς βραχείας ταύτης εἰσαγωγῆς ἐξειδικεύεται ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ὅστις ἀναλύεται εἰς: α) τὴν γνῶσιν τῶν προκαλουμένων ὑπὸ τῶν πυρηνικῶν ὅπλων ἀποτελεσμάτων, β) τὴν κατάλληλον καὶ ἐπαρκῆ προετοιμασίαν, γ) τὴν σύνταξιν τῶν ἀπαραιτήτων σχεδίων καὶ δ) τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐφαρμογῆς των, εἰς ἣν περίπτωσιν, παρὰ τὴν γενικὴν καὶ ἔντονον παγκόσμιον εὐχήν, ἡ ἱστορία κελεύσῃ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν καταστρεπτικῶν αὐτῶν ὅπλων. Διότι μόνον οὕτω ἕκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ καταστῇ ἱκανὸς νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὑψίστην ἀνθρωπιστικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀποστολὴν πρὸς τὸ σύνολον, τὸν συνάνθρωπον του, τὴν οἰκογένειαν του καὶ τὸν ἑαυτόν του, ἂν ποτὲ ἐπέλθῃ ἡ ἀπευκταία στιγμή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΕΚΡΗΞΕΩΝ

Ἐκ τῆς ἐκρήξεως πυρηνικῆς βόμβας καὶ σχεδὸν ταὐτοχρόνως μ' αὐτήν, ἐκλύεται τεραστία ποσότης ἐνεργείας. Ἀκαριαίως ἅμα τῇ ἐκρήξει, σχηματίζεται σφαῖρα «πυρακτωμένων» ἀερίων, τῶν ὁποίων ἡ θερμοκρασία εἶναι ὡς ἐκείνη τοῦ

1. Καθιεροῦται ὁ ὅρος «παραμένουσα ραδιενέργεια» ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει «ραδιενέργεια ἐξ ἐπαγωγῆς», διότι ὁ πρῶτος δηλοῖ σαφέστερον τὴν χρονικὴν διάρκειαν τοῦ ἐξ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς ραδιενεργείας κινδύνου ἀφ' ἑνὸς καὶ διότι οὕτω διαλαμβάνονται αἱ παντὸς εἴδους ἰονίζουσαι ἀκτινοβολίαι μετὰ τὸ πρῶτον λεπτὸν ἐκ τῆς ἐκρήξεως ἀφ' ἑτέρου.

ἡλίου. Ἐκ τῆς πυρίνης αὐτῆς σφαίρας (εἰκόνες 1 καὶ 2) ἐκπέμπεται πρὸς ἁπάσας τὰς κατευθύνσεις ἔντονος λάμψις, θερμότης καὶ ραδιενεργεία διαφόρων εἰδῶν. Κατὰ τὰ πρῶτα δέκατα τοῦ πρώτου δευτερολέπτου, ὅταν ἡ πυρίνη σφαῖρα διογκοῦ-

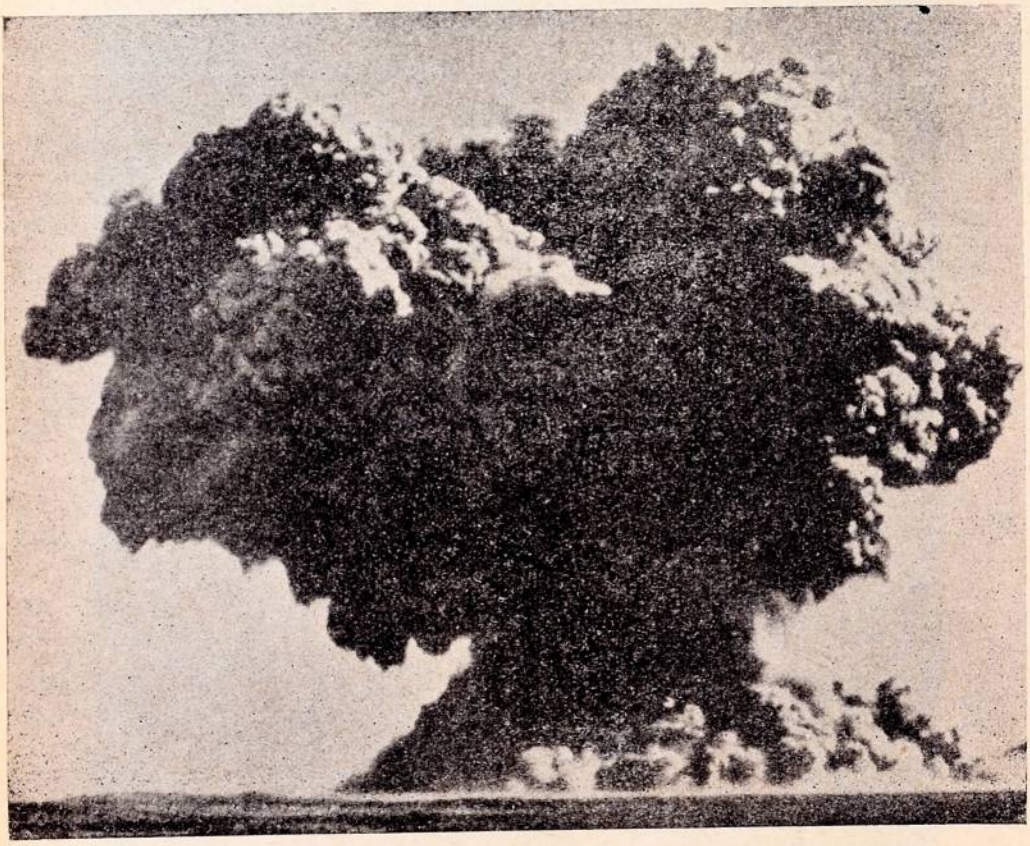

Εἰκ. 1. Ἡ πυρίνη σφαῖρα.

ται καὶ ψύχεται, ἀναπτύσσεται ἔντονος πίεσις, καλουμένη «ὠστικὸν κῦμα». Παρερχομένου τοῦ χρόνου ἡ ψύξις συνεχίζεται, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ ἡ σφαῖρα ἀνυψοῦται εἰς

ὕψος πολλῶν χιλιάδων ποδῶν, σχηματίζουσα ἐν τεράστιον «μανιτάρι» (εἰκὼν 3).

Αἱ τρεῖς μορφαὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας παρουσιάζεται ἡ ἐκλυομένη ἐνέργεια εἶναι: λάμψις καὶ θερμότης, ραδιενέργεια καὶ ὠστικὸν κῦμα. Πάντα ταῦτα προκαλοῦν καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ εἰς διάφορον ποσοστόν, ἀναλόγως τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἔκρηξις γίνεται. Τ' ἀποτελέσματα αὐτὰ ἀναλύονται κεχωρισμένως εἰς τὰ κεφάλαια II, III καὶ IV.

Εἰκ. 2. Ἡ πρώτη πυρηνικὴ βρεταννικὴ ἔκρηξις. Μοντεμπέλλο, 1952.

Ἡ ἔκτασις τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς πυρηνικῆς ἀκτινοβολίας, ἡ ὁποία ἐκπέμπτεται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως (ὀνομαζομένη ἄμεσος πυρηνικὴ ἀκτινοβολία), ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς ἐντάσεως τῆς βόμβας. Ἡ ἔκτασις τοῦ δημιουργουμένου ἐκ τῶν ραδιενεργῶν «ὑλικῶν» κινδύνου, τὰ ὁποῖα πίπτουν ἐκ τῆς πυρίνης σφαίρας, λόγῳ βάρους ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀποτελοῦντα οὕτω πηγὴν παραμενούσης ραδιενεργείας, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἐκρήξεως καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους κάτωθι τοῦ σημείου αὐτῆς.

Ι. ΤΥΠΟΙ ΕΚΡΗΞΕΩΝ

α) Ἐναέριος ἔκρηξις εἰς μέγα ὕψος.

Ὡς προανεφέρθη, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πυρηνικῆς ἐκρήξεως ἐκπέμπονται: λάμψις καὶ θερμότης, καθὼς ἐπίσης καὶ πυρηνικὴ ἀκτινοβολία πρὸς ἁπάσας τὰς

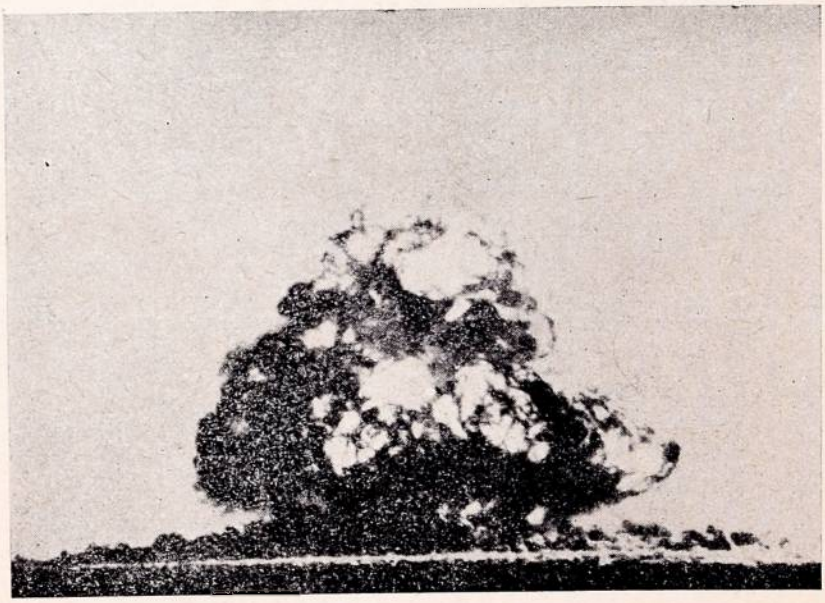

Εἰκ. 3. Τὸ μανιτάρι.

κατευθύνσεις, μὲ ταχύτητα φωτὸς (300.000 χλμ. κατὰ δευτερόλεπτον), ὡς καὶ ὠστικὸν κῦμα, ὡς ὀνομάζεται ἡ δημιουργουμένη πίεσις, ἥτις ἔχει ταχύτητα ἴσην

(περίπου 380 μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον) καὶ συνοδεύεται ὑπὸ ἐντόνου ρεύματος ἀέρος, μικρᾶς διαρκείας. Ἡ δημιουργουμένη πλησίον τῆς ἐκρήξεως πίεσις εἶναι περίπου 50πλασία τῆς συνήθους ἀτμοσφαιρικῆς τοιαύτης. Ἐλαττοῦται, ὅμως, ταχέως, ἐνῷ τὸ ὠστικὸν κῦμα «ἐξαπλοῦται» πρὸς τὰ ἔξω. Εἰς περίπτωσιν ἐναερίου ἐκρήξεως, ἡ πίεσις τοῦ κύματος ἐνισχύεται ἐκ τῆς ἀνταναακλάσεως αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (κῦμα Μάτς, ἰδὲ εἰς Κεφάλαιον IV). Λόγῳ τῆς πιέσεως τοῦ ὠστικοῦ κύματος καὶ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸ ἀνέμου, δημιουργοῦνται σοβαραὶ καταστροφαὶ εἰς οἰκήματα καὶ κατασκευὰς γενικῶς.

Ἡ μεγίστη διάμετρος τῆς πυρίνης σφαίρας ἐξ ἐκρήξεως τυπικῆς πυρηνικῆς βόμβας εἶναι περίπου 300 μέτρα. Ἡ μεγίστη, ὅμως, διάμετρος τῆς πυρίνης σφαίρας ἐξ ἐκρήξεως θερμοπυρηνικῆς (ὑδρογονικῆς) βόμβας τῶν 10 M.T. (μεγατόννων)

Εἰκ. 4. Ἔκρηξις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Βωμέρα, 1953.

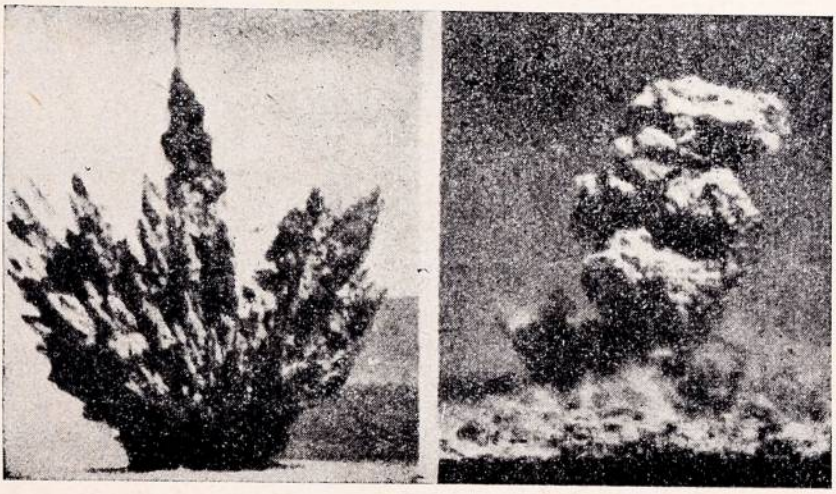
ἐξικνεῖται εἰς τὰ 5 ἕως 6 χλμ., τὸ δὲ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐξ αὐτῆς ἐνεργείας ἐκλύεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ πυρίνη σφαῖρα ἀναπτύσσεται μέχρι τοῦ μεγίστου αὐτῆς μεγέθους, εἶναι φωτεινή, ἡ δὲ πυκνότης αὐτῆς ἐλαχίστη ἐν σχέσει μὲ τὸν πέριξ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα καὶ κατὰ συνέπειαν «ἐκτοξεύεται» πρὸς τὰ ἄνω ταχύτατα. Ὅσον ὅμως ἀνέρχεται, ἡ λάμψις καὶ ἡ θερμότης αὐτῆς ἐλαττοῦται, αἱ διαστάσεις αὐξάνονται καὶ ἡ σφαῖρα ἀναμιγνύεται μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα. Ἡ ἀνυψουμένη αὐτὴ στήλη τῶν ἀερίων καὶ τοῦ καπνοῦ ἀνέρχεται εἰς ὕψος ἀρκετῶν χιλιομέτρων. Συνεπείᾳ τῆς ἐντόνου «ἀπορροφήσεως», ἥτις προκαλεῖται κατὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς πυρίνης σφαίρας καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς στήλης αὐτῆς, παρασύρονται ὑδρατμοί, διάφορα σωματίδια καὶ κόνις ἐκ τῆς πέριξ ἀτμοσφαίρας, ὡς καὶ ἐκ τῆς βάσεως αὐτῆς. Ταῦτα ἀναμιγνύονται μετὰ τῶν προϊόντων τῆς ἐκρήξεως καὶ καθίστανται ραδιενεργά. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ραδιενεργῶν αὐτῶν ὑλικῶν μεταφέρεται οὕτω εἰς τὰ ὑψηλότερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ ἀκολουθεῖ τὴν «πορείαν» τοῦ σχηματι-

σθέντος, μετὰ ψύξιν τῆς πυρίνης σφαίρας, ραδιενεργοῦ νέφους. Ἡ ραδιενεργὸς ἀκτινοβολία, ἥτις συνεχίζεται ἐκλυομένη, μὲ φθίνουσαν ὅμως ἔντασιν κατὰ τὸ στάδιον αὐτό, εἶναι ἀκίνδυνος. Τὸ νέφος βαθμηδὸν διαλύεται, παρασυρόμενον εἰς διάφορον ἀπόστασιν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν καὶ ἀναλόγως τοῦ ἐπικρατοῦντος εἰς τὰ ὑψηλότερα αὐτὰ στρώματα ἀνέμου. Κατὰ συνέπειαν τὰ ραδιενεργὰ σωματίδια, ἅτινα εὑρίσκονται ἐντὸς αὐτοῦ, πίπτουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, συνεχῶς ἐκπέμποντα ραδιενεργὸν ἀκτινοβολίαν. Εἰς περίπτωσιν ἐναερίου ἐκρήξεως, ἡ παραμένουσα αὐτὴ πυρηνικὴ ἀκτινοβολία ἐκ τῶν «σωματιδίων», ἅτινα καλοῦνται «ραδιενεργὰ κατάλοιπα», συνήθως δὲν ἀποτελεῖ κίνδυνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους, λόγῳ τῆς μεγάλης διασπορᾶς καὶ λόγῳ τῆς πτώσεώς των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ παρέλευσιν ἱκανοῦ χρόνου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἔντασις (ραδιενέργεια) αὐτῶν ἀπόλλυται.

β) Ἐναέριος ἔκρηξις εἰς μικρὸν ὕψος.

Ἐὰν ἡ ἔκρηξις γίνῃ εἰς μικρὸν ὕψος, περίπου τὸ ἓν τρίτον τοῦ συνόλου τῆς ἐκλυομένης θερμότητος ἀπορροφᾶται ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐδάφους. Ἐὰν ἡ κά-

Εἰκ. 5. Ὑπόγειος ἔκρηξις. Δύο φάσεις μίας δοκιμαστικῆς ἐκρήξεως. Νεβάδα, 1952.

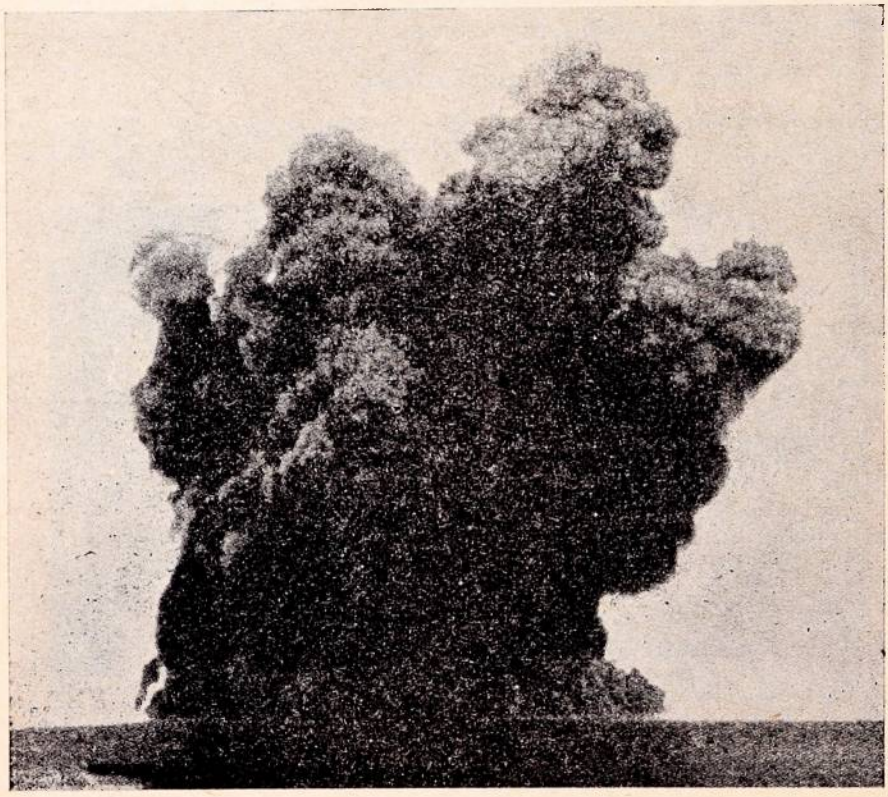
τωθι τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως περιοχὴ εἶναι κατῳκημένη (π.χ. πόλις), μειοῦνται κατὰ πολὺ εἰσέτι τ' ἀποτελέσματα τῆς θερμότητος, λόγῳ τῆς παραγομένης ὑπὸ τῶν κτιρίων, τὰ ὁποῖα καταρρέουν βραδύτερον, καλύψεως τῶν ὄπισθεν αὐτῶν τοιούτων. Καὶ τοῦτο διότι τὸ θερμικὸν κῦμα πλήττει τὸν στόχον ἀμέσως (ταχύτης φωτός), ἐνῷ τὸ ὠστικὸν κῦμα ἀργότερον (ταχύτης ἤχου) καὶ ὅταν ἡ θερμότης ἔχῃ κατὰ πολὺ μειωθῇ.

Ἐπίσης, μέρος τῆς ἀμέσου πυρηνικῆς ἀκτινοβολίας ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ ἐδάφους καὶ ἡ ἰδιότης τῶν κτιρίων νὰ καλύπτουν τὰ ὄπισθεν αὐτῶν εὑρισκόμενα τοιαῦτα παραμένει ἀξιόλογος καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν.

Ἡ ἔντασις τοῦ ὠστικοῦ κύματος μειοῦται, διότι μέγα μέρος τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ «ἀναλίσκεται» εἰς τὴν δημιουργίαν κρατῆρος καὶ δονήσεων τοῦ ἐδάφους. Ἡ ἐνισχυτικὴ ἐπίδρασις τῆς ἀνταναακλάσεως (Μάτς), ἥτις ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν τῆς ἐναερίου ὑψηλῆς ἐκρήξεως, μειοῦται εἰς τὴν ἔκρηξιν τοῦ τύπου αὐτοῦ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πυρίνη σφαῖρα πλήττει τὸ ἔδαφος,

κονιορτοποιεῖ καὶ παρασύρει πρὸς τ' ἄνω μεγάλας ποσότητας «ὑλικῶν» ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ. Τὰ ὑλικὰ ταῦτα, μικρότατα τεμαχίδια ὡς κατέστησαν, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου ψύχονται καὶ ἑνούμενα μεταξύ των σχηματίζουν μεγαλύτερα σωματίδια. Ὅταν ἡ πυρίνη σφαῖρα ἀρχίζῃ ν' ἀνυψοῦται, ἡ ἀπορρόφησις εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἐδάφους εἶναι μεγαλυτέρα,παρὰ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐναερίου ἐκρήξεως. Οὕτω μεγάλαι ποσότητες διαφόρων σωμάτων, «ἐξαεριουμένων» ἢ κονιορτοποιουμένων, παρασύρονται ὑπὸ τοῦ νέφους. Συνεπείᾳ τούτου, τὸ νέφος περιλαμβάνει μεγαλυτέραν κατὰ πολὺ ποσότητα στερεῶν ὑλικῶν παρὰ εἰς τὴν ἐναέριον ἔκρηξιν.

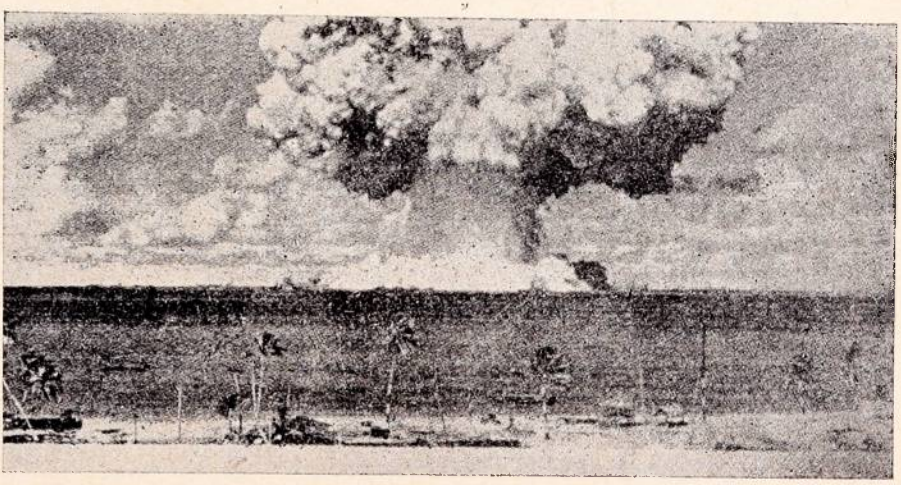
Εἰκ. 6. Ὑποβρύχιος ἔκρηξις πλησίον ἐπιφονείας εἰς μικρὸν βάθος. Μοντεμπέλλο, 1952.

Οὕτω αὐξάνεται ἡ ποσότης τῶν ραδιενεργῶν σωματιδίων, ἅτινα πίπτουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς κατάλοιπα ραδιενεργείας. Τὰ τελευταῖα ταῦτα πίπτουν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου μετὰ τὴν ἔκρηξιν. Πρῶτα πίπτουν τὰ βαρύτερα καὶ ἀκολούθως τὰ ἐλαφρότερα, δημιουργοῦντα οὕτω πηγὴν παραμενούσης ραδιενεργείας, ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀνθρώπους, ζῷα καὶ φυτά. Ἡ σοβαρότης τοῦ κινδύνου αὐτοῦ ἐξαρτᾶται μᾶλλον ἐκ τῆς ποσότητος τῶν ραδιενεργῶν καταλοίπων, ἅτινα ἐπιπίπτουν εἰς δεδομένην περιοχὴν καὶ ἐκ τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ἐκ τοῦ ἐπικέντρου τῆς ἐκρήξεως, παρὰ ἐκ τῆς ἐντάσεως τῆς βόμβας.

γ) Ὑπόγειος ἔκρηξις.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μέγα μέρος τῆς θερμικῆς καὶ τῆς ἀμέσου πυρηνικῆς ἀκτινοβολίας ἀπορροφᾶται εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ἐκρήξεως δημιουργούμενον κρατῆρα. Τὰ κτίρια δέ, ἅτινα εὑρίσκονται πέριξ αὐτοῦ, ἐπενεργοῦν δίκην ἀσπίδος, καλυπτούσης τὰ ὄπισθεν αὐτῶν ὑπόλοιπα.

Μέγα μέρος τῆς πιέσεως «ἀναλίσκεται» ἐν τῇ δημιουργίᾳ δονήσεων τοῦ ἐδάφους. Τὸ τελευταῖον τοῦτο φαινόμενον ἀποτελεῖ τὸ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐκρήξεως τοῦ τύπου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐλλείπει παντελῶς ἐκ τῆς ἐναερίου ἐκρήξεως καὶ εἶναι ὀλιγώτερον σοβαρόν, ὅταν ἡ ἔκρηξις πραγματοποιεῖται ἐπὶ ἢ πλησίον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Ἡ ἐκ τῆς ἐκρήξεως προκαλουμένη δόνησις δημιουργεῖ

Εἰκ. 7. Ὑποβρύχιος ἔκρηξις. Μπικίνι, 1946.

καταστροφὰς εἰς τὰς ὑπογείους κατασκευὰς καὶ εἰς τὰ «δίκτυα» τῶν ὀργανισμῶν κοινῆς ὠφελείας, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους κτίρια. Ἡ ἔντασις, ὅμως, τοῦ ὠστικοῦ κύματος τῆς ἐκρήξεως αὐτῆς εἰς τὸν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους ἀέρα εἶναι μειωμένη.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ραδιενεργείας ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῶν ἐρειπίων καὶ τῶν λοιπῶν ὑλικῶν ἐντὸς τοῦ κρατῆρος καὶ εἰς τὰ χείλη αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῶν ὑλικῶν, ἅτινα ἐκτοξεύονται πέριξ τοῦ κρατῆρος ἢ παρασύρονται ὑπὸ τῆς πυρίνης σφαίρας καὶ ἐπιπίπτουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. Τοῦτο δημιουργεῖ σοβαρόν, ἀλλ' ἐντοπισμένον κίνδυνον παραμενούσης ραδιενεργείας. Τὰ ραδιενεργὰ κατάλοιπα παρουσιάζονται εἰς μικροτέραν ἀπόστασιν διασκορπισμένα.

δ) Ἔκρηξις ἐπὶ ἐπιφανείας ὕδατος ἢ ἐντὸς αὐτοῦ εἰς μικρὸν βάθος.

Τ' ἀποτελέσματα τῆς θερμικῆς ὡς καὶ τῆς ἀμέσου πυρηνικῆς ἀκτινοβολίας τῆς ἐκρήξεως αὐτῆς εἶναι κατὰ πολὺ μειωμένα. Ἡ δὲ ἀκτὶς δραστηριότητος τοῦ ὠστικοῦ κύματος μειοῦται κατὰ 25% περίπου.

Ὡς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐναερίου ἐκρήξεως οὕτω καὶ εἰς τὴν ἔκρηξιν αὐτήν, τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ραδιενεργῶν ὑλικῶν παρασύρεται πρὸς τ' ἄνω ὑπὸ τοῦ νέφους. Μεγάλη ποσότης αὐτῶν, ἀναμιγνυομένη μετὰ τῶν ἀνυψουμένων σταγονιδίων τοῦ ὕδατος καὶ τῶν διαφόρων σωματιδίων, ἅτινα εὑρίσκονται ἐντὸς αὐ-

τοῦ (ἰλῦς, ἄμμος κ.λ.π.) «ἐκτοξεύονται» συνεπείᾳ τῆς ἐκρήξεως καὶ διασκορπίζονται εἰς τὴν πέριξ περιοχήν, ἰδίᾳ πρὸς κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. Ταῦτα δημιουργοῦν σοβαρὸν κίνδυνον παραμενούσης ραδιενεργείας, ἥτις δύναται νὰ μολύνῃ τὰ ἐντὸς ἢ πλησίον τῆς περιοχῆς αὐτῆς εὑρισκόμενα πλοῖα.

ε) Ὑποβρύχιος ἔκρηξις.

Αἱ ἀρχαὶ τῶν Η. Π. διεξήγαγον πειραματικὴν ἔκρηξιν τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἰς τὸ Μπικίνι—νησίδα τοῦ Εἰρηνικοῦ—τὸ 1946. Ἐξ αὐτῆς συνήχθη ἡ πλειονότης τῶν στοιχείων περὶ τῶν τοιούτων ἐκρήξεων. Ἡ πειραματικὴ αὕτη ἔκρηξις ἐπραγματοποιήθη ὀλίγα μέτρα κάτωθι τῆς ἐπιφανείας λίμνης, βάθους 200 ποδῶν (70 μέτρων).

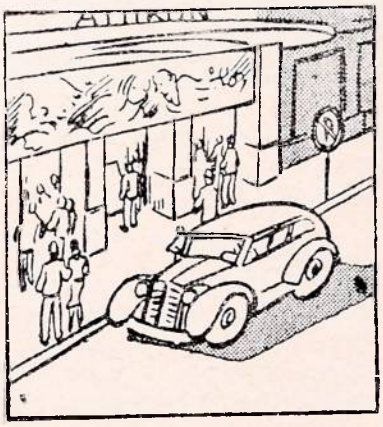
Τ' ἀποτελέσματα τῆς λάμψεως καὶ τῆς θερμότητος, καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς ἀμέσου πυρηνικῆς ἀκτινοβολίας ἦσαν πράγματι ἀνάξια λόγου. Καὶ τοῦτο διότι ἡ πυρίνη σφαῖρα παρέμεινεν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος κατὰ τὰ κυριώτερα στάδια τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς. Ὅταν, ὅμως, αὕτη μεγεθυνομένη ἤγγισε τὴν ἐπιφάνειαν, τεραστία ποσότης ὕδατος ἐξετοξεύθη πρὸς τ' ἄνω μὲ μεγάλην δύναμιν καὶ ἐσχημάτισεν ἕνα γιγαντιαῖον κοῖλον κύλινδρον σταγονιδίων. Τὰ ἀέρια τῆς πυρίνης σφαίρας διερχόμενα διὰ τῆς κοιλότητος τῆς στήλης ἐσχημάτισαν τὸ γνωστὸν νέφος, σχήματος μανιταρίου. Καθὼς τὸ ἐκτοξευθὲν ὕδωρ ἔπιπτε ἐκ νέου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐδημιουργήθη κῦμα ὁμίχλης, γνωστὸν ὑπὸ τὸν ὅρον «κυματογὴ» ἢ «κῦμα βάσεως», ὅπερ ἤρξατο κινούμενον ταχύτατα πρὸς τὰ ἔξω παρασύρον τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ραδιενεργῶν ὑλικῶν τῆς ἐκρήξεως.

Ἡ ἔκρηξις προεκάλεσε ἐπίσης ἔντονον κῦμα πιέσεως ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθεν ὡς ὠστικὸν κῦμα εἰς τὸν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας ἀέρα, πλὴν ὅμως ἡ δραστικότης αὐτοῦ ἦτο περίπου 40% ἠλαττωμένη, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὠστικὸν κῦμα ἐκρήξεως ἐπιφανείας.

Ἡ ἔκρηξις αὕτη παρήγαγεν ἐπίσης τεράστια ὑδάτινα κύματα ἐπιφανείας, ἅτινα θεωροῦνται ἱκανὰ νὰ προκαλέσουν ἐπιπροσθέτους ζημίας εἰς ἔργα λιμένων καὶ λιμενικὰς ἐγκαταστάσεις, εἰς ἣν περίπτωσιν πυρηνικὴ βόμβα ἐκραγῇ εἰς λιμένα ἀναλόγου βάθους

(Συνεχίζεται)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ στάθμευσις πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν πυροσβεστικῶν σταθμῶν, τῶν πρεσβειῶν, τῶν θεάτρων, τῶν κινηματογράφων, τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν τραπεζῶν, τῶν δημοσίων καταστημάτων καὶ τῶν παιδικῶν κήπων.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΝΟΡΒΗΓΙΑΣ

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «The Police Chief»
κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α'
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΙΟΝΤΟΥ**

Ἡ ἀστυνομία τῆς Νορβηγίας εἶναι ὠργανωμένη ὡς ἐθνικὸν ἀστυνομικὸν σῶμα. Τὸ σύστημα τοῦτο ἐθεσπίσθη διὰ νόμου, ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς βουλῆς τὸ ἔτος 1936.

Τὰ πρῶτα δύο ἄρθρα τοῦ νόμου τούτου προβλέπουν :

1) Τὴν κρατικοποίησιν τῆς ἀστυνομίας διὰ τὴν καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν συμφερόντων τῆς χώρας. 2) Ἡ ἐθνικὴ ἀστυνομικὴ δύναμις ἐλέγχεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κυβερνήσεως διὰ τοῦ ὑπουργοῦ δικαιοσύνης.

Ἡ ἀστυνομία τῆς Νορβηγίας παλαιότερον ἀνῆκεν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς δήμους καὶ κοινότητας. Ἤδη αὕτη ἐλέγχεται ὑπὸ τοῦ κράτους καὶ ἀμείβεται ὑπὸ τῶν τοπικῶν περιφερειῶν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν γνώμην τὸ ἤδη ἰσχῦον ἀστυνομικὸν σύστημα ἐμφανίζεται ὡς ἱκανοποιητικώτερον τοῦ προηγουμένου εἰς τὴν ἀστυνόμευσιν. Ἐπὶ πλέον, κατόπιν τοῦ ἀμέσου κυβερνητικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς ἐνιαίας ἐν γένει κατευθύνσεως, τὸ ἀστυνομικὸν σῶμα εἶναι ἐφωδιασμένον καλῶς μὲ ἐφόδια καὶ σύγχρονα μέσα. Ἐπιτυγχάνεται ἐπίσης ἡ καλὴ ἐκλογὴ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἀκολουθεῖται ἐνιαία κατεύθυνσις εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἐκπαίδευσιν.

Ὀργάνωσις.

Ἡ Νορβηγία ἔχει ἔκτασιν 125.000 τετραγωνικῶν μιλλίων καὶ πληθυσμὸν 3.500.000 κατοίκων, ἤτοι 28 ἄτομα ἀντιστοιχοῦν εἰς ἓν τετραγωνικὸν μίλλιον.

Ἡ ἐν λόγῳ χώρα διαχωρίζεται εἰς 54 ἀστυνομικὰ διαμερίσματα, μὲ πληθυσμὸν ἀνάλογον εἰς ἕκαστον τούτων, ἀρχῆς γενομένης ἐκ τῆς πρωτευούσης της Ὄσλο μὲ πληθυσμὸν 460.000 καὶ μέχρι τῆς μικροτέρας πόλεως τῶν 9.000 κατοίκων.

Εἰς πληθυσμὸν μετὰ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ὄσλο ἔπονται αἱ πόλεις : α) Bergen μὲ 114.000 κατοίκους, β) Tronohein μὲ 59.000 κατοίκους, γ) Stabamger μὲ 53.000 κατοίκους.

Εἰς ἕκαστον ἀστυνομικὸν διαμέρισμα προΐσταται εἷς ἀστυνομικὸς διευθυντὴς (politimester). Αἱ διευθύνσεις τῶν οἰκείων ἀστυνομικῶν δυνάμεων τῶν περιφερειῶν καλοῦνται politikammer. Πολλὰ τῶν ἀστυνομικῶν διαμερισμάτων λόγῳ τῆς μεγάλης ἐκτάσεως διαχωρίζονται εἰς ἀστυνομικὰ τμήματα καὶ σταθμούς, διὰ τὴν καλλιτέραν ἀστυνόμευσιν τῆς περιοχῆς των.

Ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις τῆς Νορβηγίας ἀνέρχεται εἰς 4.500, ἤτοι κατὰ μέσον ὅρον εἷς ἀστυνομικὸς ἀντιστοιχεῖ εἰς 800 κατοίκους.

Ἡ νορβηγικὴ ἀστυνομία ἀνήκουσα εἰς τὸ ἔθνος κατανέμεται εἰς τρία μικρὰ ἀστυνομικὰ σώματα.

Α) Ἀστυνομία Πόλεων (City Police). Αὕτη τυγχάνει τὸ πολυαριθμότερον ἀστυνομικὸν σῶμα τῆς χώρας καὶ ἔχει δύναμιν 2.900 περίπου ἀνδρῶν.

Β) Ἀγροτικὴ ἀστυνομία (Rular police). Μὲ δύναμιν 1.400 ἀνδρῶν.

Γ) Μηχανοκίνητος ἀστυνομία (Mobilee police). Αὕτη εἶναι κατανεμημένη ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως τῆς χώρας, μὲ δύναμιν 150 ἀνδρῶν.

Ἡ ἀστυνομία πόλεων (city police) ἐκτὸς τῶν κυρίων ἀστυνομικῶν καθηκόντων της εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν χορήγησιν ἀδειῶν κυκλοφορίας ὀχημάτων καὶ ἀδειῶν ἱκανότητος ὁδηγῶν, ὡς καὶ μὲ τὴν ἔκδοσιν τῶν διαβατηρίων. Ἐλέγ-

χει ἐπίσης τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὴν χώραν ἀλλοδαποὺς καὶ χορηγεῖ εἰς τούτους, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, ἀδείας παραμονῆς καὶ ἐργασίας. Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἡ ἀστυνομία πόλεων τυγχάνει ὑπεύθυνος διὰ τὴν ρύθμισιν ὀχημάτων καὶ πεζῶν. Ἐνεργεῖ ἀνακρίσεις δι' εἰδικευμένων της ὑπαλλήλων πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν αἰτίων τῆς ἐγκληματικότητος.

Ὡς ἐτονίσθη ἀνωτέρω, εἰς τὰς περιφερείας τῆς ἀστυνομίας πόλεων καὶ ἀγροτικῆς ἀστυνομίας παραμένουσι μονάδες τῆς μηχανοκινήτου ὑπηρεσίας ἐκ δυνάμεως 150 ἀνδρῶν. Ἅπασα ἡ ἐν λόγῳ δύναμις προέρχεται ἐξ ἐπιλογῆς ἐκ τῶν δύο σωμάτων τῆς ἀστυνομίας πόλεων καὶ τῆς ἀγροτικῆς. Οἱ ἄνδρες μετὰ τὴν συμπλήρωσιν μιᾶς πενταετίας εἰς τὴν μηχανοκίνητον ὑπηρεσίαν, ἐπανέρχονται καὶ πάλιν εἰς τὰς βασικάς των ὑπηρεσίας. Ἡ μικρὰ μηχανοκίνητος ἀστυνομικὴ δύναμις κατανέμεται εἰς ἓξ (6) τμήματα ἐντὸς τῆς χώρας ὡς ἀκολούθως :

Τὸ Α' τμῆμα παραμένει εἰς τὴν βορειοδυτικὴν πλευρὰν τῆς χώρας, τὸ Β' εἰς τὴν νοτίαν πλευράν, τὸ Γ' εἰς τὰ δυτικὰ παράλια, τὸ Δ' εἰς τὸ κέντρον καὶ τὰ Ε' καὶ ΣΤ' εἰς τὸ βόρειον σημεῖον τῆς Νορβηγίας.

Τὰ ἐν λόγῳ τμήματα καίτοι ἐμφανίζουν ἴδιον μικρὸν ἀστυνομικὸν σῶμα, εἰς τὴν πραγματικότητα ἐκτελοῦν ὑπηρεσίαν μετὰ τῶν ἄλλων ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ δρομῶν μετ' αὐτῶν ὡς μηχανοκίνητοι ἀστυνομικαὶ δυνάμεις εἰς καταστάσεις ἐκτάκτου ἀνάγκης.

Ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις τῆς Νορβηγίας τῶν 4.500 ἀνδρῶν, δὲν θεωρεῖται ἐπαρκὴς διὰ τὰς καταστάσεις ἀνάγκης καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 1953 ἐψηφίσθη νόμος, ὁ ὁποῖος προβλέπει ὅπως εἰς περιπτώσεις ἐκτάκτων ἀναγκῶν τῆς χώρας, πολεμικῶν καταστάσεων κ.λ.π. γίνεται πολιτικὴ ἐπιστράτευσις καὶ καταρτίζεται σῶμα πολιτικῆς ἀμύνης, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀστυνομίας τῆς χώρας.

Οἱ καλούμενοι πολῖται διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀστυνομίας, τυγχάνουν συντόμου ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ παρουσιάζονται εἰς τὰς οἰκείας ἀστυνομικὰς περιφερείας, τιθέμενοι ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀστυνομικῶν διευθυντῶν.

Ἡ μόνη περίπτωσις, καθ' ἣν ἐκλήθησαν πρὸς κατάταξιν ἄνδρες τῆς πολιτικῆς ἀμύνης ἀπὸ τὸ ἔτος 1953 καὶ ἐντεῦθεν, ὑπῆρξε τὸ ἔτος 1955, ἐποχὴ ποὺ ἐπεσκέφθη τὴν Νορβηγίαν ἡ ἀγγλικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς ἀστυνομικοὶ διευθυνταὶ τῶν περιφερειῶν, δυνάμει τοῦ οἰκείου νόμου τοῦ ἔτους 1953, ἐπιφορτίζονται μὲ τὸν προγραμματισμὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀνδρῶν πολιτικῆς ἀμύνης τῆς χώρας.

Προσωπικὸν—Ἐκπαίδευσις.

Διὰ τὴν κατάταξιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς Νορβηγίας ἀπαιτοῦνται τὰ ἀκόλουθα προσόντα :

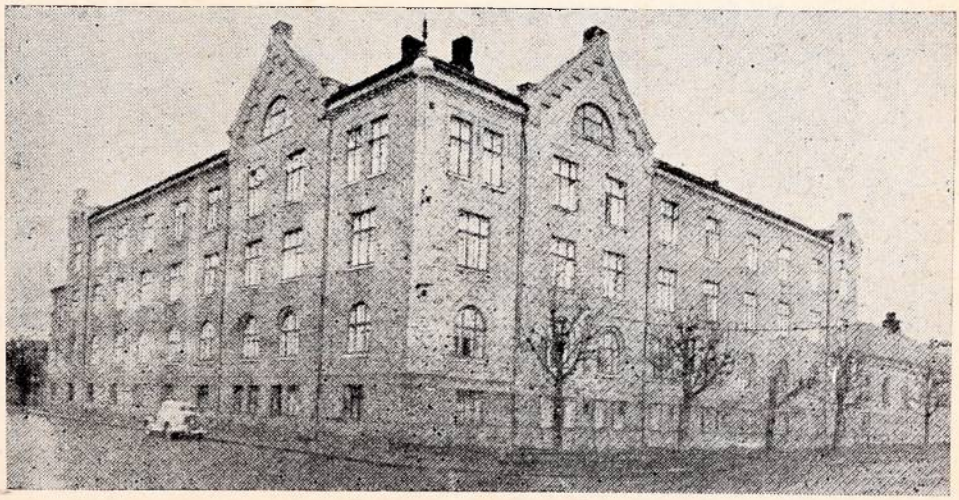
1) Νορβηγικὴ ὑπηκοότης, 2) καλὴ διαγωγὴ καὶ χαρακτήρ, 3) ἡλικία 21—30 ἐτῶν, 4) ὑγεία, 5) ἀνάστημα 5 ποδῶν καὶ 10 ἰντσῶν, 6) ἀπολυτήριον γυμνασίου.

Αἱ νορβηγικαὶ ἀρχαὶ ἔχουν καθορίσει μίαν νέαν μέθοδον ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς τεχνικῆς. Ὁ ὑποψήφιος κατ' ἀρχὴν λαμβάνει τεσσάρων ἑβδομάδων ἐκπαίδευσιν καὶ τίθεται ὑπὸ τὴν ἄμεσον παρηκολούθησιν τῶν ἀστυνομικῶν ἐκπαιδευτῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν λόγῳ ἐκπαιδεύσεως οἱ ἐκπαιδευταὶ μορφώνουν γνώμην περὶ ἑκάστου μαθητευομένου καὶ ὑποβάλλουν τὰς ἐκθέσεις των εἰς τὸ ἀστυνομικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει περὶ τῆς περαιτέρω ἐκπαιδεύσεως. Ἐὰν ὁ μαθητευόμενος κριθῇ κατάλληλος καὶ παρουσιάζῃ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐξέλιξίν του, διορίζεται δι' ἓν ἔτος ὑπὸ δοκιμὴν καὶ τοποθετεῖται εἰς μίαν τῶν ἀστυνομικῶν διευθύνσεων τῶν πόλεων Ὄσλο, Bergen καὶ Tronoheim. Μετὰ παρέλευσιν τοῦ δοκιμαστικοῦ ἔτους, τὸ οἰκεῖον ἀστυνομικὸν συμβούλιον ἑκάστης πόλεως

ἀποφασίζει καὶ ἀποστέλλει τὸν ἐκπαιδευόμενον εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀστυνομικὴν σχολὴν τῆς πρωτευούσης (Ὅσλο) διὰ δεκάμηνον φοίτησιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δεκαμήνου φοιτήσεως παραδίδονται κανονικὰ ἀστυνομικὰ μαθήματα, ἤτοι ἐγκληματολογίας, ποινικοῦ νόμου, τροχαίας, συντάξεως ἀναφορῶν, κοινωνικῶν σχέσεων, κοινωνιολογίας, γίνονται δὲ διδασκαλίαι καὶ ἐξάσκησις εἰς τὰ ὅπλα καὶ ἄλλα θέματα ἀστυνομικῆς φύσεως, ὡς καὶ τεχνικὰ τοιαῦτα. Ἐπὶ πλέον διδάσκεται εἰς ὅλους ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ μαθητευόμενος, κατόπιν τῆς ἀποφοιτήσεώς του ἐκ τῆς σχολῆς ὀνομάζεται ἀστυφύλαξ (constamble).

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκπαιδεύσεως ὁ μαθητευόμενος λαμβάνει μισθὸν ἀστυφύλακος τοῦ πρώτου ἔτους. Εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀστυνομικὴν σχολὴν τοῦ Ὅσλο

Ἄποψις τῆς Ἐθνικῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς τοῦ Ὅσλο.

ἐκτὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀστυφυλάκων καὶ ἀρχιφυλάκων, παραδίδονται μαθήματα καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἔχοντας ἀνωτέρους βαθμοὺς τοῦ ἀστυνομικοῦ σώματος.

Οἱ διοριζόμενοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀστυνομικοὶ διευθυνταὶ (police chiefs), πρέπει νὰ εἶναι διπλωματοῦχοι τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Ὅσλο.

Ἡ Νορβηγία ἐπὶ πλέον διατηρεῖ μικρὸν γυναικεῖον ἀστυνομικὸν τμῆμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦν γυναῖκες ἀστυνομικοί, πεπειραμέναι εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν ἠθῶν τῶν ἀνηλίκων καὶ εἰς τὴν φρούρησιν τῶν γυναικῶν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ κρατητήρια. Αὗται λαμβάνουσι τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἀντιστοίχων βαθμῶν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἀπολαμβάνουν ὅλων τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

Συνεργασία καὶ συνεδριάσεις.

Καίτοι ἡ ἀστυνομία τῆς Νορβηγίας εἶναι ὠργανωμένη ὡς κρατικὴ ἀστυνομικὴ δύναμις, τὴν ἐποπτείαν αὐτῆς εἰς ἑκάστην τῶν 54 ἀστυνομικῶν περιφερειῶν ἀσκεῖ ὁ ἐκεῖ police chief μετὰ τῶν βοηθῶν του.

Τὸ ὑπουργεῖον δικαιοσύνης εἰς ὃ ἀνήκει ἡ ἀστυνομία ἀφήνει ἀνενοχλήτους τὰς ἀστυνομικὰς διευθύνσεις εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των.

Ἐπεμβαίνει τότε μόνον καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν λόγοι ἢ ὁσάκις παρουσιάζονται προβλήματα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἅπαξ τοῦ ἔτους τὸ ὑπουργεῖον δικαιοσύνης ἐνεργεῖ συγκέντρωσιν ὅλων τῶν

ἀστυνομικῶν διευθυντῶν τῆς χώρας εἰς τὴν πρωτεύουσαν. 'Η συγκέντρωσις γίνεται εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀστυνομικὴν σχολὴν καὶ διαρκεῖ ἐπὶ 5 ἡμέρας. Κατ' αὐτὴν συζητοῦνται θέματα καὶ προβλήματα τῆς ἀστυνομίας καὶ γενικῶς ἀνταλλάσσονται πληροφορίαι μεταξὺ τῶν διευθυντῶν.

'Ωσαύτως κατὰ τετραετίαν πραγματοποιεῖται συνέδριον τῶν ἀρχηγῶν ἀστυνομίας τῶν Σκανδιναυϊκῶν χωρῶν, Δανίας, Σουηδίας, Νορβηγίας ὡς καὶ Φιλλανδίας, πρὸς ἀνταλλαγὴν πληροφοριῶν καὶ μελέτην τῶν τεχνικῶν θεμάτων. Μελετῶνται ἐπίσης ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τὰ παρουσιαζόμενα μεταξύ των θέματα καὶ γενικῶς δίδεται μία κατεύθυσις περὶ τῆς καλῆς συνεργασίας τῶν τεσσάρων τούτων χωρῶν.

Καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου.

'Η νορβηγικὴ ἀστυνομία μεταξὺ τῶν ἄλλων καθηκόντων της ἐπιφορτίζεται καὶ μὲ τὰ καθήκοντα τοῦ δημοσίου κατηγόρου. Εἰδικοὶ ἐπὶ τῆς ποινικῆς διώξεως ἀποφασίζουν περὶ τῆς τύχης τῶν ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων. Διὰ τὰς ὑποθέσεις τῶν ἀνηλίκων ἀποφασίζει ὁ διευθυντὴς (police chief) ἐὰν αὗται πρέπει νὰ παραπεμφθοῦν εἰς τὸ δικαστήριον.

Τὸ σύστημα τῶν νορβηγικῶν δικαστηρίων ἔχει ὡς ἑξῆς :

1) Δικαστήρια τῶν πόλεων (byrett) καὶ περιοχῶν (herrdsrett) ἐξ ἑνὸς δικαστοῦ καὶ δύο ἰδιωτῶν.

2) Κακουργοδικεῖα (hagmamsrett) ἐκ τριῶν δικαστῶν καὶ δέκα ἐνόρκων.

3) Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον. Εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν δικαστηρίων τῶν πόλεων καὶ περιοχῶν καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου ἐκτελεῖ ὁ ἐκεῖ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας.

'Υπηρεσία ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν.

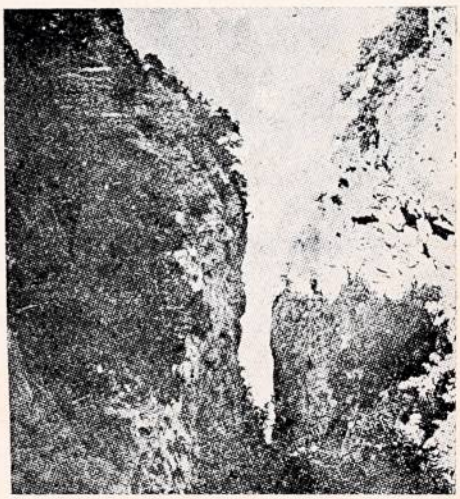
'Η νορβηγικὴ κυβέρνησις ἔχει ἱδρύσει ἓν ἐγκληματολογικὸν γραφεῖον (kriminal politisentrabew). 'Η προσφερομένη ὑπηρεσία ὑπὸ τοῦ γραφείου τούτου τυγχάνει ὑψίστης σημασίας διὰ τὴν δίωξιν τῆς ἐγκληματικότητος τῆς χώρας. Διατηρεῖ γενικὸν ἀρχεῖον δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, χημεῖον, φωτογραφικὸν κ.λ.π. 'Επὶ πλέον διατηρεῖ τὸ ἀστυνομικὸν μουσεῖον καὶ παρέχει εὐκολίας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων. 'Εντὸς τῆς ὑπηρεσίας ταύτης λειτουργεῖ ἐπίσης διεθνὲς ἀστυνομικὸν γραφεῖον (interpol).

Ἀπὸ τὸ Διακοφτὸ στὰ Καλάβρυτα

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Π. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἡ ἱστορικὴ ἐπαρχία Καλαβρύτων, ὀρεινὴ ὅπως εἶναι καὶ μεγαλόπρεπη μὲ τὶς ἀπαράμιλλες φυσικὲς καλλονές καὶ τὸ ἐξαίσιο κλίμα της, εἶναι ἀναμφισβήτητα μιὰ ἀπὸ τὶς γραφικώτερες τοποθεσίες τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου. Ἀλλὰ γιὰ ν' ἀποθαυμάσῃ κανεὶς τὸ θεσπέσιο πανόραμα τῆς Καλαβρυτινῆς ὁμορφιᾶς πρέπει στὸ ἀνέβασμά του στὸ Καλαβρυτινὸ ὑψίπεδο ν' ἀκολουθήσῃ ὡρισμένη πορεία. Καὶ ἡ πορεία αὐτὴ ποὺ θὰ χαρίσῃ στὸν ἐπισκέπτη ἀνώτερη αἰσθητικὴ ἀπόλαυση εἶναι ἡ διαδρομὴ ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ ὀδοντωτὸς—τὸ μικρὸ ἀλλὰ τόσο σίγουρο τραινάκι—στὸ ἀνέβασμά του ἀπὸ τὸ Διακοφτὸ στὰ Καλάβρυτα.

Ἡ θαυμασία αὐτὴ πορεία τοῦ ὀδοντωτοῦ γίνεται μέσα ἀπὸ μιὰ ἀπόκρημνη καὶ σκιαχτερὴ χαράδρα τοῦ Βουραϊκοῦ, ἡ ὁποία στολισμένη σπάταλα μὲ μιὰ ὀργιαστικὴ βλάστηση, ἀπὸ βαθύσκιωτα πλατάνια, καταπράσινες ἀγριοσυκιές καὶ ἄλλα ἀγριόδενδρα, ποὺ φυτρώνουν στὴ δύσβατη κοίτη της, εἶναι ἀπὸ τὶς μοναδικὲς σὲ ὁμορφιὰ τοποθεσίες στὸν κόσμο. Ἐκεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου σταματᾷ μπροστὰ στὸ θεῖο μεγαλεῖον καὶ ἡ ἀνάσα κόβεται ἀπὸ τὴν ἔκταση καὶ τὴ ψυχικὴ ἔξαρση ποὺ χαρίζει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἐναλλασσόμενη ἀπὸ φανταχτερὰ τοπία καὶ θεία ὁμορφιὰ ὑπέροχη αὐτὴ φύση.

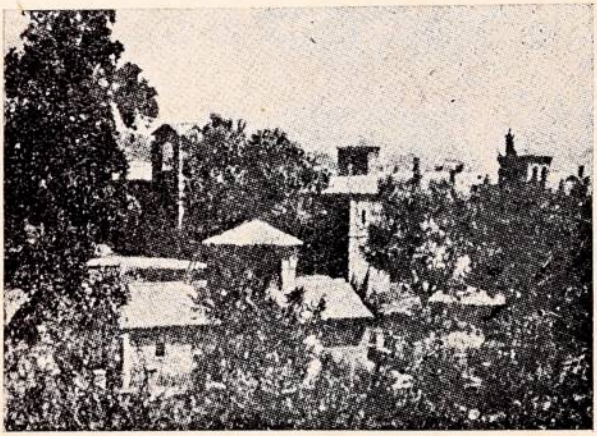
Τὸ φαράγγι τῆς Ζαχλωροῦς ἀπὸ τὸ ὁποῖον περνάει ὁ ὀδοντωτός.

Ὅσο προχωρεῖ τὸ γραφικὸ τραινάκι στὸ καταπράσινο καὶ ἀγριωπὸ τοῦτο φαράγγι, τόσο ἡ γοητεία τοῦ τοπίου συναρπάζει τὴ ματιὰ τοῦ ταξιδιώτη. Δὲν ξαίρει κανεὶς τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ μπροστὰ στὸ ἀπολαυστικὸ αὐτὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζεται σὰν θεία πανδαισία. Ἐπάνω, πελώριοι βράχοι κάθετοι στὸ κατέβασμά τους, σὰν κομμένοι μὲ τὸ μαχαίρι, μὲ τὰ σγουρὰ πολυτρίχια, τοὺς κισσοὺς καὶ τ' ἀγριολούλουδα ποὺ σκαρφαλώνουν στὰ μουντὰ τους πρόσωπα, δημιουργοῦν τὴν αἴσθηση μιᾶς ἄγριας μεγαλοπρέπειας. Καὶ κάτω τὰ δροσερὰ πλατάνια, σὰν δέχονται τὸ ἐλαφρὸ πλατάγισμα τῆς βουνίσιας αὔρας, ἀφήνουν μιὰ παράξενη μουσικὴ ὑπόκρουση ποὺ συνταιριασμένη μὲ τὸν ἀνάλαφρο ψίθυρο τῶν ἄλλων δένδρων συνθέτει μιὰ πολύφωνη ἐξωτικὴ συμφωνία.

Ἄθελα τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκπληκτος παρακολουθεῖ κανεὶς τὴν τρομερὴ πάλη τοῦ Βουραϊκοῦ ἀνάμεσα στὰ μεγάλα πέτρινα συγκροτήματα, ποὺ μὲ ἀνείπωτο λαχάνιασμα καὶ πυκνὸ θόρυβο προχωρεῖ μὲ ὁρμητικὰ στριφογυρίσματα στὴ κακοτράχαλη κοίτη του καὶ πασχίζει νὰ φθάσῃ τσακισμένος ἀπὸ τὰ ἀνελέητα κτυπήματα στοὺς βράχους τὸ γρογηρώτερο στὴ γαλήνη τοῦ Διακοφτίτικου κάμπου, ἔρχονται στὸ νοῦ οἱ στίχοι τοῦ ἠπειρώτη ποιητὴ Κώστα Κρυστάλλη, τοῦ τραγουδιστὴ τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς στάνης :

«Ψ'ηλὰ στὸ νεραϊδόρεμμα, ποὺ ἀπὸ τὸ βράχο ἀπάνω
πέφτει ἀφρισμένο τὸ νερὸ καὶ σκούζει καὶ φωνάζει
καὶ φτειάνει λίμνη καὶ γυαλὸ καὶ θεριεμένο ἐκεῖθε
πηδάει τὶς πέτρες σὰν στοιχειὸ καὶ χάνεται στὰ πεῦκα».

Ὅταν ὁ ὀδοντωτὸς τελειώσει μὲ ἀγγομαχητὸ τῆς ἀνηφοριᾶς τὸ δύσκολο ἀνέβασμα καὶ φτάσει στὸ γραφικὸ χωριουδάκι τῆς Ζαχλωροῦς, ποὺ βρίσκεται λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς χαράδρας, αἰσθάνεται κανεὶς ἐκεῖ ἔντονα ὅτι βρίσκεται μέσα στὸ βουνήσιο κλίμα τῆς Καλαβρυτινῆς γῆς. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ σκηνοθεσία ἑνὸς ἄλλου ὑπέροχου σὲ ὁμορφιὰ τοπίου, τὸ ὁποῖο, σὰν πρώτη αἰσθητικὴ ἀπόλαυση, παρουσιάζει τοὺς γιγάντιους βράχους τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Τὰ ὀρθόκορμα πελώρια αὐτὰ πέτρινα συγκροτήματα, ἐκφράζουν τὴν ζωηρὴ καὶ ρωμαλέα μορφὴ ὅλου τοῦ Καλαβρυτινοῦ χώρου. Συνέχεια μὲ τὸ ἐξαίσιο τοῦτο πανόραμα ἔρχεται ἡ μεγαλόπρεπη μορφὴ τοῦ χιλιοτραγουδισμένου Χελμοῦ, ποὺ μὲ τὶς καταπράσινες βουνοπλαγιὲς χαρίζει μιὰ ἀνώτερη ψυχικὴ χάρη στὸ θεατὴ καὶ τὸν κάνει νὰ ὁμιλῇ μὲ τοὺς θεοὺς τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς γαλήνης. Καὶ εἶναι τὸ βουνὸ τοῦτο μὲ τὰ δασωμένα φαρδειὰ στήθεια του καὶ τὶς ἀνεμόδαρτες φαλακρὲς κορφὲς του, ποὺ ὑπερήφανα ὀρθώνουν τὸ ἀνάστημά τους ψηλὰ στὸ γαλανὸ ἀτλάζι τοῦ Καλαβρυτινοῦ οὐρανοῦ, μιὰ θεία ἀπόλαυση ποὺ γιγαντώνει τὴ ψυχὴ καὶ κρατεῖ σὲ διαρκῆ ἔνταση τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἡ Ἱστορικὴ μονὴ τῆς Ἁγίας Λαύρας ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκίνησε ἡ ἐλευθερία τῆς φυλῆς.

Ἀφήνοντας τὴν ἐπιβλητικὴ ὁμορφιὰ τῆς Ζαχλωροῦς, ὁ ὀδοντωτὸς ἐλευθερωμένος ἀπὸ τῶν δοντιῶν τὴν καθυστέρηση, ξεχύνεται ἀκράτητος πρὸς τὰ Καλάβρυτα, ἐνῷ παράπλευρα συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀσώπαστο νερένιο τραγούδι τοῦ Βουραϊκοῦ, μέχρι τὰ σφυρὰ τῆς θρυλικῆς πολιτείας, μόνο ποὺ στὸ πλησίασμά της ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου, τὸ τραγούδι κατεβάζει τὸν τόνο καὶ παίρνει τὴ σιγανὴ νότα τῆς γαλήνης καὶ τῆς σιωπῆς.

Συγκίνηση ἀσυγκράτητη καὶ δέος συγκλονίζει τὸν ἐπισκέπτη ὅταν ἀντικρύζει τὴν πολύπαθη πολιτεία. Ἡ χαρὰ ποὺ πλημμήριζε τὰ στήθεια του στὴ θωρειὰ τοῦ ὄμορφου Καλαβρυτινοῦ τοπίου σβύνεται τώρα ὁλότελα καὶ ἀδοκίμαστα συναισθήματα λύπης πλακώνουν τὴ ψυχή του. Ἀλλὰ ἡ λύπη μετουσιώνεται καὶ γίνεται μῖσος καὶ γίνεται κατάρα ὅταν τὸ βλέμμα πέφτει ἄθελα στὸ πελώριο Σταυρό, ποὺ ἐκεῖ ἀπάνω στὸ μακάβριο χωράφι τοῦ Καπῆ, σημειώνει μὲ τὴ βουβή του παρουσία, τὸν χῶρο ποὺ ξετυλίχθηκε τὸ εἰδεχθέστερο ἔγκλημα ποὺ ἐγέννησε ἡ ἀνθρώπινη σκληρότητα. Ἂς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τῶν νέων μαρτύρων. Εἶναι ἡ μοῖρα τῆς ἱστορικῆς ἐπαρχίας νὰ πληρώνῃ βαρὺν τὸν φόρον τοῦ αἵματος στὶς μαῦρες ἡμέρες τῆς ἐθνικῆς δοκιμασίας.

Ἀπὸ τὴ δροσόλουστη πλατεῖα τοῦ Σταθμοῦ, ποὺ τὴν σκιάζουν παχίσκια δέντρα, ἔχει μπροστά του κανεὶς τὴν ὄμορφη πολιτεία, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ τελειώνει στὶς ἀμφιθεατρικὲς πλαγιὲς τῆς Βελιᾶς καὶ τοῦ Τρέμουλα. Ἐπάνω ἀπὸ τὴ πολιτεία ἐπιβλητικὸ ὀρθώνεται τὸ φράγκικο κάστρο σὲ μιὰ περίοπτη κορφὴ τοῦ Τρέμουλα, ποὺ ἡ θωρειά του ἐπιβάλλεται στὴ περιοχὴ μὲ τὴ μεγαλόπρεπη

Ξενάγηση στὸ Μουσεῖο Λαϊκῆς Τέχνης

Ὑπὸ Δ/δος ΧΑΡΟΥΛΑΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑ

Τὸ παληὸ τζαμὶ στὸ Μοναστηράκι, ἐκεῖ δίπλα στὰ λείψανα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἀδριανοῦ, στεγάζει τὸ Μουσεῖο τῆς Λαϊκῆς Τέχνης ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια.

Τὰ ἐκθέματα ἀνήκουν κυρίως στοὺς μεταβυζαντινοὺς χρόνους μὲ τὴν ἐξαίρεση μερικῶν ὑφασμάτων ποὺ χρονολογοῦνται πολὺ νωρίτερα.

Πλησιάζοντας ἀξίζει νὰ σταθῇ κανεὶς στὴ χαμηλὴ πόρτα τοῦ τζαμιοῦ. Ἀραβικὲς ἐπιγραφὲς διακοσμοῦν τὸ ἐπίθυρο παρουσιάζοντας ἕνα σύνολο δαντελωτὸ σὲ σχήματα ἀνεπανάληπτα. Ἡ μορφὴ τῶν ἀραβικῶν γραμμάτων μὲ τοὺς τόσους σχεδιασμοὺς ἐκφράζει μὲ παραστατικὴ τελειότατα τοὺς ἠχητικοὺς παλμοὺς τῆς γλώσσας, τὴν στρογγυλότητα τῆς ἄρθρωσης. Μοιάζουν οἱ λέξεις νἄχουν ἀποτυπωθῇ πάνω στὴ σκληρὴ πέτρα ἀπὸ μόνη τὴν δύναμη τῆς φωνῆς. Ἡ κραυγὴ ποὺ ὑψώνεται στὸν Ἀλλὰχ γίνεται ἡ σμίλη !

Κάτω ἀπ' τὸν μεγάλο θόλο βρίσκονται, σὲ πολὺ καλὴ παρουσίαση, τὰ ἐκθέματα τοῦ μουσείου. Ἡ διευθύντρια κ. Ζῶρα καταβάλλει τόσες φροντίδες γι' αὐτό.

Κάνοντας τὸν κύκλο ἀπὸ δεξιά, κρατᾷ τὴν προσοχὴ ἡ προθήκη μὲ τοὺς ξυλόγλυπτους σταυρούς. Τὸ βυζάντιο ἀναζῇ μέσα στὴν τέχνη. Ἡ παράδοση τῆς «μικρογλάφυρης» γλυπτικῆς, ὅπως τὴν ὠνόμαζαν, συνεχίζεται καὶ στοὺς μεταβυζαντινοὺς χρόνους. Στοὺς σταυροὺς αὐτούς, ποὺ δὲν εἶναι μεγαλύτεροι ἀπὸ 0,15—0,20 τοῦ μέτρου, σκαλίζονται οἱ παραστάσεις τοῦ μαρτυρίου ἀνάγλυφες ἢ ὁλόγλυφες μὲ ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια στὶς μορφές, πλαστικότητα, λεπτομερειακὴ ἀπόδοση καὶ ἔκφραση. Οἱ σταυροί, τόσο τῆς βυζαντινῆς περιόδου ὅσο καὶ τῆς μετά, θὰ ἦταν ἀρκετοὶ ν' ἀντιπροσωπεύουν τὴν καλλιτεχνικὴ δημιουργία τῶν ἐποχῶν. Δὲν εἶναι ὅμως μόνο ἡ τέχνη ποὺ ἄξια συγκινεῖ ἐδῶ, ὁ ἄνθρωπος, ὁ δημιουργός, συνήθως μοναχός, καταπλήσσει μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν πίστη ποὺ ὥπλισε τὸ ταλέντο του. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς «μικρογλάφυρους» σταυροὺς χρειάστηκαν μιὰ ὁλόκληρη ἀνθρώπινη ζωὴ γιὰ νὰ σκαλιστοῦν κι' ἄλλοι ἔχουν μείνει ἀτέλειωτοι, γιατὶ ὁ καλλιτέχνης ἔχασε τὸ φῶς του δουλεύοντάς τους! Ἕνα διακοσμητικὸ ἀσημένιο δέσιμο τοὺς συγκρατεῖ τὸ λεπτὸ ξύλο ποὺ κάποτε ἀποτελεῖ κι αὐτὸ ἔργο καλλιτεχνίας.

Ἐκτὸς τῶν σταυρῶν, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἔχουν σκαλιστεῖ καὶ μητροπολιτικὰ

μορφή του. Καὶ θυμίζει τοῦτο τὸ κάστρο μιὰ παληὰ ἐποχὴ γεμάτη θρύλους, ἀγῶνες καὶ ἡρωϊσμούς, ὅταν διαδοχικὰ ἄλλαζε κυρίους καὶ ἔπεφτε ἀπὸ τοὺς Φράγκους, στοὺς Βυζαντινούς, ἔπειτα στοὺς Τούρκους, κατόπιν στοὺς Βενετοὺς καὶ ἔπειτα πάλι στοὺς Τούρκους, γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ στοὺς ἀγῶνες τῆς ἀνεξαρτησίας. Δεξιὰ στὸ βάθος, σύρριζα στῆς πολιτείας τὰ κράσπεδα, προβάλλει τὰ δασωμένα στήθεια της ἡ Βελιά, ἕνα ὑπέροχο σὲ ὁμορφιὰ παρακλάδι τοῦ Χελμοῦ, κατάφυτο ἀπὸ ψηλὰ ἐλάτια μέχρι τὴ κορυφὴ καὶ ρωμαλέο στὴν ἔκφραση σὰ δωρικὴ κολώνα. Καὶ δεξιώτερα ὑψώνουν τὴν πράσινη σιλουέτα τους τὰ βουνὰ τῆς Ἁγίας Λαύρας μὲ τὶς δασωμένες βελούδινες βουνοπλαγιές, ἔχοντας στὴ μέση σὰν κορώνα ἀτίμητη τὸ ἱστορικὸ μοναστήρι, ἀπ' ὅπου ξεκίνησε ἡ λευτεριὰ τῆς νεώτερης Ἑλλάδος.

Καθὼς τὰ μάτια περιδιαβάζουν τὸ ὀνειροφάνταστο αὐτὸ πανόραμα, σκέπτεται κανείς, πόσο εὐτυχεῖς θὰ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦνε καὶ κινοῦνται μέσα στὸ ὑπέροχο αὐτὸ περιβάλλον, ἂν δὲν τοὺς πλάκωνε βαθειὰ τὴν ψυχὴ ἡ θύμηση τῆς πιὸ φεβερῆς ἀνθρωποσφαγῆς.

Π. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ἐγκόλπια. Ἀλλὰ δὲν σταματᾶ ἐδῶ τὸ ξυλογλυπτικὸ τους δαιμόνιο. Ἡ αἰσθητική τους ἀντίληψη, εὐαίσθητη στὸ ὡραῖο, τοὺς κάνει νὰ διακοσμοῦν καὶ τὰ καθημερινῆς χρήσεως εἴδη. Ρόκες κι' ἀδράχτια, κουτάλια καὶ «περόνια», ποὺ τὰ τελευταῖα χρησιμοποιοῦν οἱ καλόγηροι τόσο γιὰ λόγους οἰκονομίας ὅσο καὶ γιὰ νὰ μὴ διακόπτη τὴν σιωπὴ τῆς μονῆς κακόηχος μεταλλικὸς ἦχος. Οἱ μικρές τους ἐπιφάνειες ἔχουν γίνει χῶροι γιὰ νὰ δεχτοῦν σχεδιάσματα ἐξαιρετικῆς τέχνης στὸ διακοσμητικὸ εἶδος.

Ἐνιδαφέρουσα ἡ κεραμικὴ συλλογὴ τοῦ μουσείου. Τὰ «ρόδια πινάκια» ἄλλα σὲ καλὴ διατήρηση κι' ἄλλα σὲ θραύσματα, δείχνουν τὶς ἐπιδράσεις ποὺ δέχτηκαν οἱ λαϊκοὶ καλλιτέχνες τῆς Ρόδου ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Τὸ χρῶμα, τὰ σχέδια, ἡ τεχνικὴ τους, ὅλα εἶναι ἀπομιμήσεις τῆς τέχνης τῆς Κιουτάχειας. Ἡ Ρόδος, στοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἦταν εἰσαγωγικὸ λιμάνι τῶν προϊόντων τῆς Κιουτάχειας. Πολὺ νωρὶς ὅμως οἱ ρόδιοι ἔμαθαν τὴν τέχνη αὐτὴ τῆς κεραμουργίας καὶ ἄρχισαν νὰ συναγωνίζωνται τὰ ξένα ἀγγεῖα, ἕως ὅτου τ' ἀντικατέστησαν στὶς βυζαντινὲς ἀγορές.

Ἡ χρήση τους ἦταν διακοσμητική, τόσο δὲ τ' ἀγαποῦσαν ὥστε συχνὰ τὰ συναντᾶμε ἐντοιχισμένα στὶς ἐξωτερικὲς ὄψεις τῶν ἐκκλησιῶν. Τὸ χρῶμα περιορίζεται στὶς ἀποχρώσεις τοῦ γαλανοῦ καὶ πράσινου μὲ ἐλάχιστες ἀντιθέσεις. Τὰ διακοσμητικά τους σχέδια εἶναι τὰ σχηματοποιημένα φυτικὰ καὶ ζωϊκὰ μοτίβα σὲ σύνολα ποὺ ξεκουράζουν αἰσθητικά. Τὴν τέχνη αὐτὴ καὶ σήμερα καλλιεργοῦν στὴ Ρόδο μὲ συνέπεια πρὸς τὴ μακρόχρονη παράδοσή της.

Μερικὰ ἱερὰ ἄμφια καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἐπιτάφιοι τοῦ 16ου μ. Χ. αἰῶνος, κεντημένοι κατὰ τὰ βυζαντινὰ πρότυπα, χωρὶς νὰ εἶναι τὰ καλλίτερα στὸ εἶδος τους εἶναι δείγματα τῆς γυναικείας κυρίως καλαισθησίας.

Ἀπὸ τὰ ἐκθέματα τοῦ μουσείου ξεχωρίζουν οἱ καλλιτεχνικὲς ἐργασίες τῶν λαϊκῶν ἐργαστηρίων στὰ κοσμήματα καὶ στὰ πολεμικὰ ὅπλα. Τῶν κοσμημάτων ὅλη ἡ ἀξία συγκεντρώνεται στὴ λεπτὴ ἐπεξεργασία τους. Οὔτε χρυσὸς οὔτε πολύτιμα πετράδια χρησιμοποιοῦνται στοὺς μεταβυζαντινοὺς χρόνους. Λίγα κοράλια καὶ συχνὰ χρωματιστὰ γυαλιὰ στολίζουν τὰ λεπτοεργασμένα ἀσημένια περιδέραια, τὶς πόρπες καὶ τὶς ζῶνες.

Μιὰ μικρὴ ξύλινη σκάλα, ποὺ δὲ θίγει μὲ τὴν παρουσία της τὸν χῶρο, ὁδηγεῖ στὸν ἐξώστη μὲ τὰ ὡραῖα κεντητά ὑφάσματα. Ἀνάμεσά τους ὑπάρχει ἕνα, μοναδικὸ στὸ εἶδος του, ὕφασμα. Τοῦ μουσείου τὸ ἀπόκτημα εἶναι τὸ μισὸ τοῦ ὅλου, τὸ ἄλλο μισὸ βρίσκεται στὸ Μητροπολιτικὸ Μουσεῖο τῆς Ν. Ὑόρκης. Εἶναι ἕνα πανάρχαιο κομμάτι 1.800—1.500 χρόνων μὲ προέλευση τὴν Αἴγυπτο. Ὑπάρχει στὸ τζαμὶ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ κεντητὰ ὑφάσματα τῶν κοπτῶν τῆς Αἰγύπτου, ποὺ τὰ ἔχει παρουσιάσει σὲ εἰδικὴ μελέτη ἡ δις Ἀποστολάκη. Ἂς δοῦμε ὅμως τὸ πρῶτο ποὺ ἀνέφερα. Σὲ σχεδὸν φυσικὸ μέγεθος εἶναι κεντημένα δυὸ πρόσωπα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥΣΗΣ». Ἀποτελέσματα τῶν πολλῶν συζητήσεων ποὺ ἔγιναν γύρω ἀπὸ τὴν ἑρμηνεία τῆς ἐπιγραφῆς ἦταν ἡ σωστὴ ἀνάγνωση «ΕΙΡΗΝΗ ΜΩΥΣΗΣ» ἀντὶ μούσης.

Τόσο τὰ νησιά μας ὅσο καὶ ἡ ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα ἔχουν δώσει τὸ παρὸν μὲ τὰ πλούσια σὲ μοτίβα καὶ χρώματα κεντητὰ κλινοσκεπάσματα. Ἡ παράδοση τοῦ κεντήματος ἀπὸ μάννα σὲ κόρη μὲ τὴν βοήθεια τῆς μνήμης καὶ τῆς προσωπικῆς ἔμπνευσης μᾶς ἄφησε θαυμάσια δείγματα τοῦ γνήσιου τούτου καλλιτεχνικοῦ εἴδους.

Ἡ καλὴ τέχνη καὶ ἡ τεχνικὴ προδίνουν ψυχὴ καὶ νοῦ, εὐαισθησία καὶ ἐπινοητικότητα, ὅ,τι χαρακτηρίζει τὰ ἔργα τοῦ λαοῦ μας, ἀκόμα ὅ,τι χαρακτηρίζει τὸν δημιουργό.

ΧΑΡΟΥΛΑ ΤΖΑΒΕΛΛΑ

* ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΣ ΣΩΜ. ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝ/ΤΟΣ
* ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΚΘ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ
* ΜΙΑ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ "ΠΕΡΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,,
* ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΤΟΥ κ. Ι. ΤΣΑΛΗ
* Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ
* ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης, 21 Ἰουλίου ἐ.ἔ., οἱ περιπατητὲς καὶ οἱ θαμῶνες τῶν καφενείων τῆς πλατείας Συντάγματος ἐδοκίμασαν μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξη, ποὺ θύμιζε παληὲς, καλὲς ἀθηναϊκὲς μέρες. Εἶδαν μιὰ ξύλινη ἐξέδρα στημένη στὴ μέση τῆς πλατείας καὶ φωτισμένη γουστόζικα ἀπὸ τὸν Δῆμον Ἀθηναίων. Καὶ ἐπάνω στὴν ἐξέδρα ἀπήλαυσαν ἕνα γραφικὸ θέαμα... Μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ 100 ὄργανα, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας... Οἱ πεντακάθαρες στολὲς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς συνέθεταν ἕνα χαριτωμένο σύνολο...

Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν πρώτη δημόσια ἐμφάνιση τῆς νεοσύστατης κοινῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Β. Χωροφυλακῆς, μέσα στὸ πλαίσιο μιᾶς σειρᾶς ἀξιολόγων συναυλιῶν ποὺ πρόκειται νὰ δώσῃ στὶς μεγαλύτερες Ἑλληνικὲς πόλεις.

Ἡ ὄμορφη αὐτὴ καὶ τόσο ἐπιτυχημένη πρωτοβουλία ὀφείλεται στὸν Ὑφυπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελο Καλαντζῆ καὶ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα ν' ἀκουσθοῦν τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ, ποὺ καταχειροκρότησε μὲ χαρὰ τοὺς φρουροὺς τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως, στὴν εἰρηνικὴ καὶ πολιτισμένη αὐτὴ ἐξόρμησή τους.

Ἡ συναυλία, ποὺ ἄρχισε στὶς 8 τὸ βράδυ, περιελάμβανε ἕνα ἐνδιαφέρον μουσικὸ πρόγραμμα, ποὺ ὑποδιαιρεῖτο σὲ τρία μέρη.

Στὸ πρῶτο μέρος, ἡ Φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας διευθύνονταν ἀπὸ τὸν ἀρχιμουσικὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Δημήτρη Μπουκουβάλα, ποὺ ἔγινε δεκτὸς μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τὸ πολὺ κοινόν.

Καὶ τὸ πρόγραμμα ἄρχισε μὲ ἕνα «θριαμβευτικὸ ἐμβατήριο» τοῦ Ἕλληνος μουσουργοῦ κ. Σπ. Δουκάκη.

Ἐπιτυχημένη ἐκτέλεσις, ἐπιμελημένη ἐνοργάνωσις καὶ πειθαρχημένη ἁρμονία διέκριναν τὸ στρατιωτικὸ αὐτὸ μοτίβο, ποὺ ἔδωσε μιὰ εὐχάριστη πνοὴ στὴν ἔναρξη τῆς συναυλίας.

Ἀκολούθησε τὸ «ἐλαφρὸ ἱππικό», «ἡ γνωστὴ καβαλερία λεττζέρα» τοῦ Σουπέ, ποὺ ἐνθουσίασε.

Ἐπροσέξαμε καὶ μ' εὐχαρίστηση σημειώνουμε τὴν ἄψογη ἑρμηνεία τοῦ γρήγορου ἀλλέγκρου, ποὺ πραγματικὰ ζωντάνεψε ἕνα χαριτωμένο ἐλαφρὸ καλπασμὸ ἴλης ἱππικοῦ.

Καὶ τὸ πρῶτο μέρος ἔκλεισε μὲ μιὰ ἐπιλογὴ Ἑλληνικῶν τραγουδιῶν τοῦ κ. Σπύρου Δουκάκη.

Τὸ τρίτο αὐτὸ κομμάτι ὑπῆρξε μιὰ δροσερὴ μουσικὴ νότα, μὲ ἔντονο τοπικὸ χρῶμα καὶ μὲ λεβέντικη πνοή.

Ἡ σύνθεση αὐτὴ τοῦ κ. Δουκάκη εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες Ἑλληνικὲς συνθέσεις, ποὺ θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ φωνογραφηθῇ σὲ δίσκους καὶ νὰ γνωρίσῃ μιὰ καλύτερη τύχη στὸ ἐξωτερικό.

Ἔτσι ἔκλεισε τὸ πρῶτο μέρος τῆς συναυλίας, ποὺ ἐκαλύφθηκε ἀπὸ πυκνὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ πρὶν προχωρήσουμε στὸ δεύτερο μέρος τοῦ προγράμματος τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, θὰ ἠθέλαμε νὰ ὑπογραμμίσουμε τὴν ἄψογη τάξη ποὺ ἐπεκράτησε χάρις στὶς φιλότιμες προσπάθειες τῶν βαθμοφόρων καὶ ἀστυφυλάκων ποὺ εἶχαν ἐπιφορτισθῆ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ χώρου.

Πολιτισμένοι καὶ εὐγενέστατοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς βραδυᾶς ἐκείνης ἀπέσπασαν τὸν θαυμασμὸ τοῦ συγκεντρωμένου κόσμου. Αὐτὸ θέλαμε νὰ παρατηρήσουμε. Καὶ κάτι ἄλλο, δυστυχῶς δυσάρεστο ποὺ ἀδίκησε τὴν Φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ ἐμείωσε κάπως τὴν ὁμορφη ἀπόδοσή της.

Ἐπρόκειτο γιὰ τὰ δυὸ μοναδικὰ μεγάφωνα τοῦ Δήμου, ποὺ ὄχι μόνο ἦταν ἀνεπαρκῆ γιὰ νὰ καλύψουν τὸν μεγάλο χῶρο, σὲ μιὰ ὥρα μάλιστα συγκοινωνιακοῦ ὀργασμοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐλειτούργησαν καὶ κανονικά, ἴσως ἀπὸ κακὴ τοποθέτηση. Δημιουργοῦσαν μικροφωνισμοὺς καὶ ἀντηχήσεις, εἰς βάρος τοῦ ὅλου προγράμματος.

Κρῖμα. Γιατὶ τὰ φιλότιμα παιδιὰ τῆς Φιλαρμονικῆς ἐκοπίασαν, ἔδωσαν τὸν ἑαυτό τους γιὰ νὰ παρουσιάσουν κάτι τὸ διαλεχτὸ καὶ ἔπρεπε ν' ἀκουσθοῦν καλύτερα.

Καὶ τώρα στὸ δεύτερο μέρος τοῦ προγράμματος. Τὸ διηύθυνε μὲ ἐπιτυχία ὁ Μοίραρχος κ. Σωτήρης Ἀράπης, ἀρχιμουσικὸς τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ποὺ ἐπίσης ἔγινε δεκτὸς μ' ἐνθουσιασμό. Ἡ πρώτη ἐκτέλεση τοῦ δευτέρου μέρους τῆς συναυλίας ἦταν ἡ «εἰσαγωγὴ ἀπὸ τὸ μελόδραμα Ναβουχοδονόσωρ» τὸ γνωστὸ «ναμποῦκο» τοῦ Βέρντι.

Ὁμορφη ἦταν ἡ ἐκτέλεση καὶ πιστή. Ὅμως ἡ ἐνοργάνωση χρειάζονταν μεγαλύτερη προσοχή. Στὸ χορῳδιακὸ αὐτὸ κομμάτι ἴσως δὲν θἄπρεπε νὰ βρεθῆ ἄξαφνα ἡ κορνέττα μόνη νὰ δίνῃ μοντέρνο χρῶμα σὲ μιὰ κλασσικὴ σύνθεση.

Αὐτὴ ἡ προσωπικὴ παρατήρηση δὲν μειώνει τὴν ἀξία τῆς Φιλαρμονικῆς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Γιατὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ παρατήρηση ἀπὸ ὁλόκληρη τὴ συναυλία καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲν ἀναφέρεται στὴν ἐκτέλεση ἀλλὰ στὴν ἐνοργάνωση, ποὺ πιθανὸν νὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀκόμα καλύτερη.

Τὸ πρόγραμμα ὕστερα συνεχίστηκε μὲ τὴν «Ἑλληνικὴ πανήγυρι» τοῦ Καίσαρη.

Ὅλα καλοβαλμένα καὶ συμμετρικὰ ἐσκόρπισαν πολλὴ συγκίνηση καὶ ἐχάρισαν διαλεχτὲς στιγμές.

Καὶ τὸ δεύτερο μέρος ἔκλεισε μὲ τὴν γνωστὴ «εἰσαγωγὴ ἀπὸ τὴν ὄπερα Λουτσία τοῦ Λαμερμούρ» τοῦ Ντονιζέττι. Τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα τῆς κλασσικῆς μουσικῆς καὶ ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐναρμόνιση ὁμοιόμορφη ἀπὸ ὅλα τὰ ὄργανα. Καὶ ὅμως ἡ Φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας τὰ ἐκατάφερε περίφημα, τόσο περίφημα ὥστε νὰ συναρπάσῃ.

Εὖγε της.

Ἕνα διάλειμμα τώρα μέχρι ν' ἀλλάξῃ ὁ μαέστρος. Καὶ μιὰ ἄλλη παρατήρηση, ποὺ ἀναφέρεται στὴν παρουσίαση τῶν ἐκτελουμένων ἔργων. Ἦταν λοιπὸν πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ ἔμπνευσις τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου νὰ προλογίζεται κάθε κομμάτι, ὥστε ἡ παρακολούθησή του νὰ γίνεται πιὸ ἄνετη. Ἔτυχε νὰ παρακολουθήσουμε καὶ ἄλλες συναυλίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Καὶ πολλὲς φορὲς στεναχωρηθήκαμε ἀπ' τὴν ξερὴ ἀναγγελία κάθε κομματιοῦ. Ἡ κλασσικὴ μουσική, ἡ θυελλώδης αὐτὴ καὶ μεγαλόπρεπη ἔκφρασις τῆς πιὸ γνήσιας μουσικῆς τέχνης, δὲν εἶναι εὐρύτατα γνωστὴ στὸ μεγάλο κοινό. Μπορεῖ νὰ συγκινῇ καὶ νὰ ἐνθουσιάζῃ, ἀλλά, πῶς νὰ τὸ κάνουμε; εἶναι μουσικὴ γιὰ λίγους. Κι' ὅμως θἄπρεπε νἄναι κτῆμα τῶν περισσοτέρων. Ἐπιβάλλεται ἡ ἐκλαϊκευμένη παρουσίασή της. Γι' αὐτὸ θεωροῦμε πολὺ ἐπιτυχημένη καὶ δημιουργικὴ τὴν ἰδέα τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτη νὰ προλογίζεται, σύντομα μὲν ἀλλὰ πολὺ κατατοπιστικά, τὸ κάθε κομμάτι.

Παράδειγμα πρὸς μίμηση.

Ἔτσι φτάνουμε στὸ τρίτο καὶ τελευταῖο μέρος τῆς συναυλίας τῆς Φιλαρμονικῆς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ποὺ τὸ διευθύνει ὁ γνωστὸς μουσουργὸς κ. Σπ. Δουκάκης, ἀρχιμουσικὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὁ ὁποῖος ἔγινε δεκτὸς μὲ ζωηρὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ θερμὰ χειροκροτήματα.

Καὶ τὸ τρίτο μέρος ἀρχίζει μὲ τὸ «ἐμβατήριο : γιὰ πάντα» τοῦ ἀμερικανοῦ συνθέτη Σούζα.

Ἦταν ἕνα ἐμβατήριο μὲ ἀμερικανικὸ στρατιωτικὸ οἶστρο, ποὺ ἐκτελέστηκε ἄψογα.

Ἀκολούθησε ἡ «εἰσαγωγὴ φράϊσουτς» (ἐλεύθερος σκοπευτὴς) τοῦ Βέμπερ. Καὶ τὸ κομμάτι αὐτὸ ἀποδόθηκε ἄριστα, καίτοι ἀνήκει στὰ πολὺ δύσκολα ἔργα τοῦ εἴδους του.

Κι' ὕστερα ἡ Φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας συνέχισε τὸ ὅμορφο πρόγραμμά της μὲ τὴ «ραψωδία Νο 2» τοῦ Λίστ.

Τσιγγάνικη μυστικοπάθεια καὶ λυρισμὸς διακρίνουν τὴν σύνθεση τοῦ Οὔγγρου ραψῳδοῦ. Καὶ μέσα στὸ ἔργο του τὰ πάντα τραγουδοῦν... ἕνα τραγούδι παράξενο μὰ συγκλονιστικὸ ποὺ μαγεύει, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, τοὺς ἀνθρώπους κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε χώρας.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς Φιλαρμονικῆς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ σ' αὐτὸ τὸ λεπτότατης τέχνης κομμάτι ὑπῆρξε ἀναμφισβήτητη. Καὶ δικαίωσε τὴν ἀνώτερη κλάση της. Μπράβο της!

Τώρα σειρὰ ἔχει μιὰ ἀκόμα Ἑλληνικὴ σύνθεση. Μιὰ «ἐπιλογὴ γνωστῶν τραγουδιῶν» τοῦ κ. Σπύρου Δουκάκη.

Πρόκειται γιὰ ἕνα χαριτωμένο πὸτ-πουρὶ ἀπὸ ρυθμοὺς κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε χώρας, ποὺ δέθηκαν μ' εὐσυνείδητη ὁμοιομορφία καὶ ἀπετέλεσαν ἕνα πανάκριβο μουσικὸ μενοῦ πολυτελείας.

Σημειώνουμε μὲ χαρά, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, τὴν ζηλευτὴ ὁμοιογένεια τῆς Φιλαρμονικῆς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ποὺ στὸ πρῶτο της κι' ὅλας βῆμα κατάφερε νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα ἐλπιδοφόρο δεῖγμα τῆς μεγάλης ἀξίας της.

Καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἔκλεισε μὲ μία ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴ γνωστὴ ὀπερέττα : «βαφτιστικός», τοῦ Σακελλαρίδη.

Οἱ συνθέσεις τοῦ Σακελλαρίδη εἶναι συνδεδεμένες μὲ μιὰ χρυσῆ Ἑλληνικὴ ἐποχή, ποὺ τὴ ζωντάνεψε μὲ ἀξιόλογη χάρη ἡ Φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Ἔτσι μιὰ θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν ἐκάλυψε τὴν τελευταία της ἐκτέλεση. Ἦταν μιὰ δίκαιη ἀναγνώριση μιᾶς φιλότιμης προσπαθείας. Καὶ δικαιοῦνται νᾶναι περήφανοι ὅσοι ἐμόχθησαν γι' αὐτό.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας ἄνθρωποι κάθε λογῆς, κάθε ἡλικίας καὶ κάθε τάξεως πλησίασαν τοὺς μουσικοὺς τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ τοὺς συνέχαιραν. Καὶ πολλοὶ ρωτοῦσαν πότε θὰ ξαναπαίξῃ ἡ Φιλαρμονική.

Ἀλήθεια! Μήπως θἄπρεπε τὰ Σώματα Ἀσφαλείας νὰ ὁλοκληρώσουν τὴν ἀξιέπαινη προσπάθειά τους καὶ μὲ ἐμφανίσεις ἄλλου εἴδους; Διαλέξεων, ἂς ποῦμε, χορευτικῶν συγκεντρώσεων, θεατρικῶν παραστάσεων κλπ.

Ἔχουν τὴν ἱκανότητα...

Δὲν θὰ προέκυπτε κάτι καλό;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σὰν γενικὸ συμπέρασμα βγαίνει ὅτι ἡ ἐμφάνιση τῆς Φιλαρμονικῆς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ὑπῆρξεν ἐπιτυχεστάτη καὶ προκάλεσε τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ. Καρ' ὅλον ὅτι δὲν εἶχε κάνει μακρὲς καὶ κοπιώδεις πρόβες καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν εἶχε ἄλλοτε ἐπιδιώξει μιὰ τέτοια κοινὴ συνεργασία, ἐν τούτοις ἐπέδειξε πειθαρχία, ὁμοιογένεια καὶ ζηλευτὴ ἀπόδοση.

Εἶναι τὸ πρῶτο της βῆμα... Καὶ θἄπρεπε νἄμαστε ἐπιεικεῖς μαζί της. Σιγὰ—σιγά, μὲ μιὰ σειρὰ πρόβες, μὲ μιὰ μεγαλύτερη πεῖρα καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐμφανσεις, ἴσως νὰ πάρῃ μιὰ διαλεχτὴ θέση στὸν τόπο μας...

Ὁπωσδήποτε, ἀπὸ τὴν πρώτη της ἐμφάνιση ἐβεβαίωσε τὴν μεγάλη ἀξία της. Καὶ αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμήν της.

Τὸ ἀκροατήριό της γοητεύθηκε. Καὶ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο καὶ ἐκλεκτό. Παρέστησαν ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Ἄγγελος Τσουκαλᾶς, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος κ. Ἠλίας Στεργιόπουλος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ. Νικόλαος Μπουραντᾶς, ὁ Ὑπαρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς κ. Πεφάνης, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς καὶ πλῆθος κόσμου.

Συγχαίρουμε τὴν Φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ περιμένουμε νὰ τὴν χειροκροτήσουμε καὶ σὲ νέες ἐπιτυχίες της, ποὺ εὐχόμεθα νάναι πολλὲς καὶ ἀξιόλογες.

*

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΚΘ΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ, ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

Τὸ καλοκαιράκι ἀνοίγει τὴν ὄρεξη γιὰ ἐξοχή. Καὶ πιὸ πολὺ σ' ἐκείνους ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦν καὶ νὰ κινοῦνται μέσα στὶς μεγάλες πόλεις, ποὺ μεταβάλλονται, ἐκεῖ κατὰ τὸν Ἰούλιο—Αὔγουστο, σὲ πυρωμένα καμίνια.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τὸ αἴτημα φυγῆς πρὸς τὴν ὕπαιθρο γιγαντώνεται καὶ γίνεται τὸ ὡραιότερο ὄνειρο κάθε ἀνθρώπου.

Ἕνας καταπράσινος κάμπος, μιὰ ψηλὴ βουνοκορφή, ἕνα δαντελωτὸ ἀκρογιάλι, ἕνα γέρικο πλατάνι, μαζὶ μὲ λίγα πρόβατα, δροσερὰ ρυάκια καὶ σκιερὰ πεῦκα... εἶναι εἰκόνες ποὺ συγκινοῦν, ποὺ κλέβουν τὴν καρδιὰ καὶ αἰχμαλωτίζουν τὴν σκέψη...

Γι' αὐτὸ καὶ κάθε καλοκαίρι ἕνα ἀτέλειωτο στράτευμα ἀνθρώπων ξεχύνεται πρὸς τὶς ἐξοχές...

Ἄλλοι ἔχουν τὴν εὐτυχία νὰ παρατείνουν τὸν παραθερισμό τους γιὰ περισσότερο καιρό, ἄλλοι γιὰ λιγώτερο... Κι' ἄλλοι ἀγωνίζονται νὰ κλέψουν λίγες ὧρες ἀπὸ τὸ βαρυφορτωμένο καθημερινὸ ὡράριο τῆς δουλειᾶς τους γιὰ νὰ βρεθοῦν—ἔστω καὶ γιὰ λίγο—στὴν ἀγκαλιὰ τῆς λουλουδιασμένης ἐξοχῆς.

Στοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀνήκουν καὶ οἱ ἀστυνομικοί μας, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ πραγματοποιήσουν πολυήμερες ἐκδρομές. Κι' ὅμως!...

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἕνα σάλπισμα τουριστικὸ ἀντήχησε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή... Ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης προσπάθησε νὰ κατηχήσῃ στὰ μικρὰ μυστικὰ τῆς τουριστικῆς ἀξίας τοὺς μαθητάς του. Καὶ μέσα στὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς ἔδωσε μιὰ ἀξιόλογη θέση καὶ στὶς ἐκπαιδευτικὲς ἐκδρομές.

Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ βρίσκουμε παράξενο νὰ ἀγωνίζεται ἡ Ἀστυνομία, φύσει καὶ θέσει, ν' ἀναπτύξῃ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμὸ καὶ ν' ἀγνοοῦν τὰ ὄργανά της τὴν ἴδια τὴν πατρίδα τους... Πάνω σ' ἐτούτη τὴν ἀνάγκη ἔχτισε, νομίζουμε, ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης τὸ τουριστικὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι τὸ παράδειγμά του βρῆκε πολλοὺς μιμητάς, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς ἐκδρομὲς τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων, ποὺ πυκνώνονται ὁλοένα τὸν τελευταῖο καιρό.

Αὐτὸ εἶναι πολὺ παρήγορο καὶ ἐλπιδοφόρο. Γιατὶ ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ τῶν τμημάτων τάξεως βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ ξεκουραστοῦν, νὰ μάθουν, νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἀλληλεγγύη τους, νὰ χαροῦν καὶ νὰ γνωρίσουν καλύτερα τὴν πατρίδα τους, τὴν ἱστορία της, τοὺς θρύλους καὶ τὶς παραδόσεις της...

Ἔτσι στὰ ἀστυνομικὰ νέα αὐτοῦ τοῦ δεκαπενθημέρου συμπεριλαμβάνουμε μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ μιὰ ὄμορφη ἐκδρομή, ποὺ ἐπραγματοποίησαν οἱ ἄνδρες τοῦ ΚΘ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Γαλατσίου, στὴν Κόρινθο.

Ἡ πρωτοβουλία, φυσικά, αὐτῆς τῆς ἡμερησίας ἐκδρομῆς ἀνήκει στὸν

φιλοπρόοδο Διοικητὴ τοῦ 'Αστυν. Τμήματος, 'Αστυνόμο Β' κ. 'Αντώνιο Πλεύρη.

Στὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ ἔλαβαν μέρος ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος κ. 'Αντ. Πλεύρης ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. 'Εμμαν. Κονδυλάκης, ὁ 'Ανθυπαστυνόμος κ. Χρ. Μαντζῶρος, ὁ 'Αρχιφύλαξ κ. Καρακανδᾶς, μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ 13 ἀστυφύλακες.

Ἔλαβαν ἐπίσης μέρος καὶ οἱ θερμοὶ φίλοι τῆς 'Αστυνομίας κ. Νικολάου, τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, μὲ τὴν οἰκογένειά του, ἡ δνὶς Μαρία Γραμμένου, ἐπίσης τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος καὶ οἱ ἀδελφοὶ κ. Ντέμου, οἰκογενειακῶς.

Ἡ ἐκδρομὴ ἔγινε μὲ τουριστικὸ πούλμαν, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ τμῆμα στὶς 6.30' τὸ πρωΐ...

Τὴν προηγουμένη μέρα ὁ ἀστυφύλαξ κ. 'Ιωάννης Κοντογιάννης εἶχε ταξιδεύσει στὴν Λυκοποργιὰ Κορινθίας γιὰ νὰ διευθετήσῃ τὶς λεπτομέρειες τῆς παραμονῆς καὶ τοῦ φαγητοῦ. Καὶ τὰ κατάφερε ἄριστα.

Στὴν ὅμορφη αὐτὴ ἐκδρομὴ ἐπεκράτησε τάξις καὶ πολὺ κέφι.

Ἡ διαδρομὴ ἦταν μαγευτικὴ καὶ ὁ κ. Πλεύρης βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ξεναγήσῃ ἀπὸ τὸ μικρόφωνο τοῦ πούλμαν τοὺς ὑπαλλήλους του, ἐξηγῶντας τους γιὰ τὴν ἱστορικὴ σημασία τῶν τοπείων ποὺ περνοῦσαν.

Στὶς δεκάμισυ τὸ πρωΐ ἔφτασαν οἱ ἐκδρομεῖς στὴ Λυκοποργιὰ καὶ κατέλυσαν στὸ πεντακάθαρο κέντρο τοῦ κ. Χρήστου Βραχνοῦ, ὅπου συνήντησαν ἐξαιρετικὴ περιποίησῃ καὶ προθυμία.

Ἐκεῖ, μετὰ τὸ φαγητό, οἱ ἐκδρομεῖς διεσκέδασαν μὲ τὴν καρδιά τους καὶ βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ τραγουδήσουν καὶ νὰ χορέψουν λεβέντικους 'Ελληνικοὺς χορούς. Κι' οἱ ὧρες κύλησαν εὐχάριστα, μέσα σ' ἕνα πηγαῖο κέφι καὶ ἀμέτρητη χαρά, ὥσπου ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ γυρισμοῦ. Ἡ ἐπιστροφὴ ἔγινε μέσῳ Λουτρακίου. Ἐκεῖ ἡ εὔθυμη συντροφιὰ τῶν ἐκδρομέων ἀποβιβάστηκε, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πόλη καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὸ ὀνομαστὸ ἰαματικὸ νερὸ Λουτρακίου. Κι' ὕστερα καὶ πάλι ἐπιβίβασις καὶ δρόμο γιὰ τὴν 'Αθήνα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ πούλμαν ξαναγίνεται ἔντονη, χαρούμενη, ζεστή... Ὅλοι διασκεδάζουν... τραγουδοῦν... χαίρονται... Ἔχει πιὰ νυχτώσει... Κι' ἕνα ὁλόγιομο φεγγάρι ἔχει θρονιαστῆ πάνω στὸν ἀπέραντο κόσμο τοῦ στερεώματος...

Τὸ αὐτοκίνητο τρέχει, ρουφῶντας λαίμαργα τὶς ἀποστάσεις. Μὰ τὸ κέφι μένει πάντα ἴδιο... Παντοδύναμο, εὐγενικό, πηγαῖο...

Κι' ὅταν οἱ ἐκδρομεῖς ξαναβρέθηκαν στοὺς δρόμους τῆς 'Αθήνας ἄκουσαν τὶς καρδιές τους νὰ σιγοψιθυρίζουν ἕνα παραμύθι : τὸ γλυκόλαλο καὶ αἰώνιο παραμύθι τῆς πανέμορφης καὶ χιλιοτραγουδισμένης 'Ελληνικῆς γῆς...

'Αξίζουν πολλὰ συγχαρητήρια στὸν κ. Πλεύρη, γιὰ τὴν ὅμορφη πρωτοβουλία του...

*

ΜΙΑ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ «ΠΕΡΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ»

Σὲ μιὰ πρόσφατη δίκη, ὁ διαπρεπὴς καὶ ἐκλεκτὸς 'Αντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν κ. Λυμπέρης Παπανδρέου, ποὺ τιμᾷ τὸν δικαστικὸ κόσμο καὶ τὸν τόπο μας, εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς, κατὰ τὴν θαυμάσια ἀγόρευσή του, κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ ξεχωριστὸ ἐνθουσιασμὸ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιο τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων :

«... Εἰς τὴν 'Αστυνομίαν μας ὀφείλομεν πολλά. Μᾶς στηρίζει διὰ νὰ μὴν πέσωμεν. Μᾶς φρουρεῖ ὅταν διασκεδάζωμεν. Μᾶς ἀνεγείρει ὅταν πίπτωμεν. Προστατεύει ἀγρύπνως τὰς ἐλευθερίας μας. Εὑρίσκεται ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας.

Ναί! Δύναμαι ὑπευθύνως νὰ βροντοφωνήσω ὅτι : **ἔχομεν τὴν καλυτέραν 'Αστυνομίαν τοῦ κόσμου...».**

Ἴσως ἡ εἴδησῃ ἐτούτη τοῦ δεκαπενθημέρου νὰ εἶναι ἡ πιὸ σημαντικὴ καὶ ἀξιόλογη ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες τῆς στήλης αὐτῆς. Γιατὶ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κ. Εἰσαγ-

γελέως ἀποτελοῦν ἕνα ὑπέροχο, ἕνα πολύτιμο ὕμνο γιὰ τὴν Ἀστυνομία Πόλεων, οἱ ἄνδρες τῆς ὁποίας μ' εὐγνωμοσύνη τὰ ἔγραψαν μέσα στὶς καρδιές τους, στὴν πιὸ διαλεχτὴ θέση, σὰν ἀκριβὸ παράσημο τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας στοὺς ἄγρυπνους καὶ εὐσυνείδητους ὑπηρέτες της.

Ἔχουν ξεχωριστὴ σημασία οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ κ. Παπανδρέου γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, ἀφοῦ προέρχονται ἀπὸ τόσο ἐπίσημα χείλη. Εἶναι δημόσιος ἔπαινος. Εἶναι ἡ πιὸ ὄμορφη ἀναγνώριση τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ Λαό.

Ὑπογραμμίζουμε ἐτούτη τὴν περικοπὴ τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀγορεύσεως μὲ πολλὴ συγκίνηση. Κλείνει μέσα της πολλὰ ὠφέλιμα συμπεράσματα. Ἀλλὰ καὶ γενναῖ καὶ ἀνάλογες ἠθικὲς ὑποχρεώσεις.

*

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΤΟΥ κ. Ι. Δ. ΤΣΑΛΗ

Τὸν κ. Τσάλη ὅλος ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος τὸν ξέρει καὶ τὸν θυμᾶται μὲ πολλὴ ἀγάπη. Ὑπῆρξε ἕνας λαμπρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἄφησε διαλεχτὲς ἀναμνήσεις, παντοῦ ὅπου ὑπηρέτησε.

Ὁ κ. Τσάλης, λοιπόν, συνταξιοῦχος πιὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρὰ καὶ εὐδόκιμη ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία, εἶχε μιὰ ἐνδιαφέρουσα συγγραφικὴ ἔμπνευση. Ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴν τουριστικὴ ἀξία τῆς Βορείου Εὐβοίας, ἀπ' ὅπου καὶ κατάγεται. Ἔτσι ἔγραψε ἕνα ὡραιότατο ὁδηγὸ γιὰ τοὺς περιηγητὲς τῆς Βορείου Εὐβοίας. Μ' εὐσυνείδητη ἐπιμέλεια ἐργάστηκε. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ φτειάξῃ ἕνα καλογραμμένο βιβλιαράκι ἀπὸ 65 σελίδες, τυπωμένο κομψὰ σὲ ἐκλεκτὸ δημοσιογραφικὸ χαρτί, ποὺ τὸ ἐτιτλοφόρησε: «Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΕΥΒΟΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΩΜΟΡΦΙΕΣ ΤΗΣ».

Τὸ κομψὸ αὐτὸ βιβλιαράκι, ποὺ περιέχει καὶ 25 ἐπιτυχημένες φωτογραφίες τῶν τοπείων τῆς Β. Εὐβοίας, δὲν ἀφήνει κανένα κενὸ καὶ δὲν παραλείπει καμμιὰ ἱστορική, γεωγραφική, ἠθογραφικὴ ἢ τουριστικὴ λεπτομέρεια στὴν ἐκτενῆ καὶ ἀξιόλογη περιγραφή του. Εἶναι γραμμένη μὲ τόση ἁπλῆ συναρπαστικότητα ἡ διατριβὴ αὐτὴ τοῦ κ. Τσάλη, ὥστε ὅποιος τὴ διαβάσῃ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ θελήσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ μέρη ποὺ ἀναφέρονται καὶ τὰ ὁποῖα, ἀσφαλῶς, εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τῆς Ἑλλάδος.

Ἂν καὶ εἶναι τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ κ. Τσάλη—ὅπως λέει στὸν πρόλογό του ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας—ἐν τούτοις τὸ διακρίνει ἔμπειρη συγγραφικὴ ἁπλότητα, ἡ ὁποία γοητεύει.

Νομίζουμε ὅτι τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ καμμιὰ βιβλιοθήκη.

*

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Ὁ Καθηγητὴς κ. Κ. Γαρδίκας στὸ σύγγραμμά του: «ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ» παρατηρεῖ, ἀναφερόμενος στὴν ὥρα τοῦ ἔτους καὶ τὴν ἐποχή, ὅτι τὸ καλοκαίρι ὅλα σχεδὸν τὰ ἐγκλήματα (πλὴν ἐλαχίστων) παίρνουν τὴν ἀνιοῦσα καὶ πληθύνονται, σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου.

Αὐτὴ ἡ παρατήρηση ἐπαληθεύεται ἀδιάκοπα στὴν πράξη.

Τὸ ἴδιο παρατηρεῖ καὶ γιὰ τὶς αὐτοκτονίες.

Αὐτὸ σημαίνει δηλαδὴ ὅτι τὸ καλοκαίρι βράζει τὸ αἷμα καὶ σκοτίζεται ἡ διάνοια. Δὲν ξέρω ἂν φταίει σ' αὐτὸ τὸ κελάηδημα τῶν πουλιῶν, τὸ τραγούδι τοῦ τζίτζικα, ὁ καυτερὸς ἥλιος ἢ τὰ πολύχρωμα λουλούδια τῶν κάμπων. Πάντως ὅμως ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς εἶναι ὅτι ἡ ζέστη κτυπᾷ κατακέφαλα καὶ ἀποχαυνώνει τὸν ἄνθρωπο.

Ἔτσι, μέσα στὸ λουλουδιασμένο φόντο τῶν χρωμάτων καὶ τῶν συναυλιῶν

τῶν πουλιῶν, τὰ κρούσματα εἶναι ἄφθονα. Κρούσματα ἐγκλημάτων, αὐτοκτονιῶν ἀλλὰ καὶ... τρέλλας.

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανα διαβάζοντας τὶς εἰδήσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου τοῦ δεκαπενθημέρου ποὺ πέρασε.

Αὐτοκτονίες, καυγάδες, τραύματα, ἐγκλήματα ἠθῶν, αὐτοδικίες...

Νὰ παραθέσω ἀριθμούς; Ἀλλὰ ἴσως πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἀσχοληθοῦμε ἀργότερα, ἐγκαινιάζοντας μιὰ καινούργια στήλη στὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»... Μιὰ στήλη ἐγκληματολογίας, μὲ στατιστικὴ ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο καὶ τὰ δικαστήρια. Εἶναι ἐπίπονη αὐτὴ ἡ δουλειὰ καὶ μᾶς χρειάζεται μιὰ πίστωση χρόνου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ δεκαπενθήμερο ποὺ πέρασε ἦταν πλούσιο σὲ δράσῃ... Ἔνεκα, βλέπετε... ἡ ζέστη.

Καὶ τὸ μόνο σταθερὸ καὶ πάντα ἀνησυχητικό : τὸ θέμα τῶν τροχαίων δυστυχημάτων... βιαστικοὶ ὁδηγοί, ἀπρόσεκτοι πεζοί, μέθη, ἐπιπολαιότης, ἀπειρία... Ὅλα μαζὶ συνεργάστηκαν γιὰ νὰ φτειάξουν αὐτὴ τὴν ἀνησυχητικὴ καὶ αἱματοπότιστη εἰκόνα. Μὰ γιατί; Ἕως πότε;

Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι μὲ τὰ νέα μέτρα ποὺ ἐξαγγέλθηκαν θὰ περιοριστῇ τὸ κακό...

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑπόλοιπα συμβάντα καὶ ἀδικήματα, ἀφοῦ εἶναι σημάδια τῆς ζέστης, τὶ μποροῦμε νὰ κάνουμε;

Περισσότερη ἴσως ἀγωγὴ στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖο, παντοῦ... Κοινωνικὴ καί, κυρίως, θρησκευτικὴ ἀγωγὴ ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἡ ὁποία ἔχει τὴν δύναμη νὰ ὑποτάσσῃ τὰ ἀνθρώπινα πάθη...

Ὅσο γιὰ τὴ ζέστη... Ἐ! Ἂς στηρίξουμε τὶς ἐλπίδες μας στὰ μελτεμάκια, ὅπου νᾶναι φθάνουν.

Καὶ δὲν εἶχε ἴσως ἄδικο ἐκεῖνος ὁ...προφήτης Ἐμὰν ἑνὸς γειτονικοῦ κράτους πού, μόλις ἔνοιωσε τὸ μυαλό του νὰ φλογίζεται ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ εἶδε φριχτὰ ὁράματα καὶ εἶδε δράκοντες καὶ ἄλογα τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ προφήτευσε τὴν... συντέλεια τοῦ κόσμου (ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι ποὺ μεσουρανεῖ ὁ ἥλιος!!!), πῆρε τοὺς πολυπληθεῖς ὀπαδούς του καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν κορυφὴ τῶν Ἄλπεων... Καὶ δὲν ἔγινε βέβαια ἡ...συντέλεια τοῦ κόσμου καὶ δὲν ἀντηχήσανε ἀγγελικὲς σάλπιγγες, καὶ δὲν βαρέσανε τὰ ταμπούρλα τοῦ Οὐρανοῦ... Ὅμως ὁ φλογισμένος προφήτης καὶ οἱ ὀπαδοί του, πάνω ἐκεῖ στὴ δροσερὴ κορφούλα δροσίστηκαν, ξεκάψωσαν, τοὺς κτύπησε τὸ φρέσκο ἀεράκι τοῦ χιονισμένου βουνοῦ καὶ κατέβηκαν φρέσκοι, ἀνάλαφροι καὶ νηφάλιοι...

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ κυριώτερη ξένη εἴδησι τοῦ δεκαπενθημέρου ποὺ πέρασε...

Ὁ Πανάγαθος ἂς φυλάῃ τὰ πλάσματά του ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἥλιο Του, ποὺ ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ ἀνατέλλῃ ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ μὲν πονηροὶ νὰ μεταβάλλωνται σὲ θεριὰ ἀνήμερα, οἱ δὲ ἀγαθοὶ νὰ...παραγαθεύουν...

*

ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Διανύουμε μιὰ ταραγμένη ἐποχή... Κάποιοι ἀμετανόητοι ἐμπρηστὲς ἀνάβουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ πάνω στὴ γήϊνη σφαῖρα πυρκαγιὲς τοπικές, μὲ σκοπὸ νὰ πλήξουν τὴν ἑνότητα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο συμπέρασμα ποὺ βγάζει κανεὶς παρακολουθῶντας τὴν διεθνῆ κατάσταση, στὶς μέρες ποὺ πέρασαν.

Ἰαπωνία... Κούβα... Κογκό... Ροδεσία... Καὶ ἔπεται συνέχεια... Καὶ ὁ ψυχρὸς πόλεμος ὁλοκληρώνεται μὲ τὴν κατάρριψη τοῦ ἀμερικανικοῦ «ΡΒ—47». Ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ἐν δράσει...

Καί, βέβαια, ἡ ἀποτυχία ἔγραψε τὸν ἐπίλογο κάθε ἐρυθρῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς εἰρήνης, γιατὶ ὁ ἐλεύθερος κόσμος ἀγρυπνᾷ καὶ εἶναι ἀποφασισμένος ν' ἀμυνθῇ μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς ἐλευθερίας του.

Ὅμως ἀπ' ὅλες ἐτοῦτες τὶς γκαγκστερικὲς ἐπιχειρήσεις βγαίνει ἕνα πολύτιμο συμπέρασμα... Ὁ κομμουνισμός, δηλαδή, μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ προσωπεῖα, ἐκφράσεις καὶ χαμόγελα, ἀλλὰ τὸν σκοπό του ποτὲ δὲν τὸν ἄλλαξε. Καὶ ὁ σκοπός του εἶναι ἕνας: ἡ ὑποδούλωσις τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

Ἔτσι διελύθησαν καὶ τὰ ὄνειρα καὶ οἱ αὐταπάτες καὶ οἱ ἀνόητες πλάνες τῶν οὐδετεροφίλων ποὺ ἄρχισαν σ' ὅλο τὸν κόσμο νὰ ψέλνουν τὸ τροπάριο τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης» τοῦ ἀρχιμουσικοῦ τῆς Μόσχας.

Κι' ὅσοι πίστευσαν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ μετανοοῦσα κόκκινη Μαγδαληνὴ ἀπεφάσισε νὰ σταματήσῃ τὸν ἔκκλυτο βίο, ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ νοικοκυρευθῇ, ἀπογοητεύθηκαν πικρά.

Τίποτε δὲν ἄλλαξε στὸ κομμουνιστικὸ στρατόπεδο ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ἡ ἐπανάσταση μέχρι σήμερα... Πάντα ἡ βία, ἡ τυραννία καὶ ἡ σφιγμένη γροθιὰ εἶναι τὸ σύμβολό του.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει ὁ ἐλεύθερος κόσμος νὰ εἶναι ἑνωμένος, νὰ ἀγρυπνᾷ καὶ νᾶναι ἰσχυρός.

Ἡ νέα ἐντολὴ ποὺ δόθηκε στὰ κατὰ τόπους κομμουνιστικὰ κόμματα εἶναι ἡ πρόκληση ταραχῶν, ἀπεργιῶν καὶ αἱματηρῶν ἐπαναστάσεων. Ὁ ψυχρὸς πόλεμος παίρνει μιὰ τρομερὰ ἐπικίνδυνη μορφή...

Ἂς εἴμεθα ἕτοιμοι... Τίποτε δὲν ἀποκλείεται νὰ συμβῇ. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἔχει οὔτε ἱερό, οὔτε ὅσιο. Εἶναι ἀδυσώπητος.

Χωρὶς φόβο, χωρὶς πανικὸ ἂς ἀναμένουμε ψύχραιμα καὶ ἀποφασιστικά.

Τὰ τελευταῖα διεθνῆ γεγονότα διαγράφουν ἕνα μεγάλο κίνδυνο... τὸ σφυροδρέπανο ἀνεμίζεται στὸν ἀέρα σὰν ἀπειλή...

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς δῆθεν συνυπάρξεως ἂς ἰδοῦν καθαρά, δίχως μάσκα τὴν ὠμὴ πραγματικότητα... Ἀλλοιώτικα γίνονται πράκτορες τῶν ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ μας... τῶν ἐχθρῶν τῆς θρησκείας τῶν Πατέρων μας, τῆς Πατρίδος τοῦ «ΟΧΙ» καὶ τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, στὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει τὴν ὕπαρξη καὶ τὸ μεγαλεῖο της.

Ἀλλὰ ἐπ' αὐτοῦ θὰ ἐπανέλθουμε στὸ προσεχές...

Σ. ΠΗΛΟΣ

Υ.Γ. Ὅσες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες ἔχουν κάποια ἐπικαιρότητα γιὰ δημοσίευση στὸ περιοδικό, παρακαλοῦνται νὰ τὴν ἀποστέλλουν στὰ γραφεῖα μας.

Γιὰ τὰ συμβάντα ποὺ ἐπιθυμεῖτε νὰ παρακολουθήσουμε καὶ νὰ περιγράψουμε, εἰδοποιεῖτε τὸ περιοδικό μας ἐγκαίρως.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Βασιλίσσης Ἀμαλίας: (Βλέπε Ἀμαλίας).

Βασιλίσσης Ὄλγας

Πάροδος τῆς Λεωφόρου Βασιλίσσης Ἀμαλίας 38, στὸ ἄγαλμα τοῦ Βύρωνος (Ζάππειον).

Ἡ Ὄλγα, σύζυγος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', γεννήθηκε τὸ 1851 στὴ Πετρούπολι τῆς Ρωσίας, ἦτο δὲ κόρη τοῦ μεγάλου Δουκὸς Κων/νου Νικολάγεβιτς, γυιοῦ τοῦ Τσάρου Νικολάου Α'. Σὲ ἡλικία 16 χρόνων παντρεύτηκε τὸν νεαρὸ Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Γεώργιο Α'.

Ἡ Κρητικὴ ἐπανάστασις, ἔδωσε στὴν Βασίλισσα Ὄλγα τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξῃ τοὺς πλούσιους ψυχικούς θησαυρούς της. Γενικῶς ἡ φιλανθρωπικὴ της δρᾶσις, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς βασιλείας της, ὑπῆρξε παροιμιώδης.

Δὲν ἀνεμιγνύετο στὴν πολιτικὴ τῆς χώρας, πλὴν ὅμως ἡ πρωτοβουλία της, διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου στὴν δημοτικὴ γλῶσσα, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ γίνουν αἱματηρὲς ταραχὲς στὴν Ἀθήνα, τὸν Νοέμβριο τοῦ 1902, οἱ ὁποῖες ἔμειναν γνωστὲς ὡς «Εὐαγγελικά».

Ὕστερα ἀπὸ τὴν δολοφονία τοῦ συζύγου της, εὑρισκομένη κοντὰ στοὺς συγγενεῖς της, στὴν Πετρούπολι, ἔζησε ὅλα τὰ δραματικὰ γεγονότα τῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1917. Μόνον, ὕστερα ἀπὸ ἐπέμβασι τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τῆς δόθηκε ἡ ἄδεια ἀναχωρήσεως ἀπὸ τὴν Ρωσία.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1920, λίγο πρὶν πεθάνῃ ὁ Ἀλέξανδρος Α', γύρισε στὴν Ἀθήνα καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀντιβασιλεία, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ Νοεμβρίου 1920. Μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Μ. Ἀσίας, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μαζὶ μὲ τὸν παραιτηθέντα βασιλέα Κων)νον καὶ ἐγκατεστάθη στὴ Ρώμη. Πέθανε στὴ Ρώμη τὸ 1926 ἀπὸ ὀξεῖα ἐντερίτιδα.

Βασιλίσσης Σοφίας

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου (Πανεπιστημίου) 2, στὰ παλαιὰ Ἀνάκτορα (Βουλή).

Ἡ γερμανὶς πριγκίπισσα κι' ἀργότερα Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος Σοφία (κόρη τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Φρειδερίκου καὶ τῆς Βικτωρίας—ἀδελφῆς τοῦ Κάϊζερ Γουλιέλμου Β'), γεννήθηκε στὸ Πότσδαμ τῆς Γερμανίας τὴν 2 Ἰουνίου 1870.

Σὲ ἡλικία 20 χρόνων παντρεύτηκε τὸν διάδοχο τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντῖνον, τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1889. Ἔγινε ὀρθόδοξη κι' ἀσχολήθηκε τόσο σὲ κοινωφελῆ ἔργα, ὅσο καὶ στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της.

Μὲ δική της πρωτοβουλία ἔγινε ἡ ἀναδάσωσις τοῦ Ἀττικοῦ τοπίου καὶ ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς Χαροκοπείου Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς. Σ' αὐτὴν ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων, τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων. Ἡ αὐστηρότητα, ἡ παραδειγματικὴ τάξις καὶ ἡ σχολαστικὴ ἀκρίβεια στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της ἦτο παροιμιώδης, γι' αὐτὸ δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ὠνόμαζον «Φράου Φερμότεν» (κυρία ἀπαγορεύεται).

Ὅταν ὁ Ἐλ. Βενιζέλος ἦλθε σὲ ρῆξι μὲ τὸν τότε βασιλέα Κων/νο, σχετικὰ μὲ τὴν ἔξοδο τῆς Ἑλλάδος στὸ πόλεμο, οἱ ἐχθρικὰ διακείμενοι πρὸς τὴν Βασίλισσα Σοφία, τὴν κατηγόρησαν ὅτι ἐπηρέαζε τὸν σύζυγο της, ἐπειδὴ ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Κάϊζερ, στὴν οὐδετερόφιλη πολιτικὴ ποὺ ἀκολουθοῦσε.

Βασίλισσα Σοφία

Τὸ 1917, ὅταν ὁ Κων/νος ἀπεμακρύνθη τοῦ θρόνου κι' ἀνῆλθε ὁ γυιός του Ἀλέξανδρος, ἡ Σοφία ἔφυγε μαζί του στὴν Ἑλβετία κι' ἐπανῆλθε τὴν 6 Δ/βρίου 1920. Ὁ ἀναπάντεχος καὶ παράξενος θάνατος τοῦ γυιοῦ της Ἀλεξάνδρου (ἐδήχθη ὑπὸ πιθήκου), τὴν βύθισε σὲ μεγάλη θλῖψι. Ὕστερα ἀπὸ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ ἔφυγε μὲ τὸν σύζυγό της στὸ Παλέρμο τῆς Ἰταλίας (ὅπου καὶ πέθανε ὁ Βασιλεὺς Κων)νος).

Ἡ Βασίλισσα Σοφία, προσβληθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐπάρατη κι' ἀνίατη ἀσθένεια, τὸν καρκῖνο, πέθανε στὴ Φραγκφούρτη τὴν 13 Ἰανουαρίου 1932. Ἡ σορός της, ἐναποτέθηκε ἀρχικὰ σὲ κρύπτη τοῦ ὀρθοδόξου ρωσικοῦ ναοῦ τῆς Φλωρεντίας, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Ἰ. Μεταξᾶ διακομίσθηκε (μὲ τὰς σορούς τοῦ Κων)νου καὶ τῆς Ὄλγας) στὴν Ἀθήνα καὶ ἐτάφη στὸ βασιλικὸ τάφο τοῦ Τατοΐου.

Βασίλλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀπ. Παύλου 47, στὸ Θησεῖο.

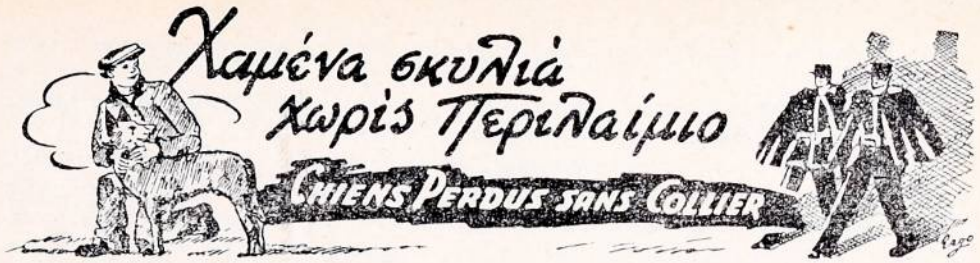
Ἡ Βασίλλη, μυθολογικὴ νύμφη, ἐλατρεύετο ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ὁποῖοι πρὸς χάριν της εἶχαν κτίσει καὶ ἱερό. Τοῦτο εὑρίσκετο κοντὰ στὸν Ἰλλισσὸ ποταμό. Κοντὰ σ' αὐτό, εὑρίσκετο καὶ ἱερὸ τοῦ Κόδρου καὶ τοῦ γυιοῦ τοῦ Νηλέως.

Βασσάνη.

Ἀπὸ Καλλισθένους 45, στ' Ἄνω Πετράλωνα.

Πῆρε τ' ὄνομα πρὸς τιμὴν τοῦ ἐκ τῆς Πορταριᾶς Πηλίου, ἐθνικοῦ Εὐεργέτου Βασσάνη Πανταζῆ. Γεννήθηκε τὸ 1830 στὴ Πορταριὰ καὶ πέθανε τὸν Αὔγουστο τοῦ 1892 στὴν Τάντα. Μὲ τὴ διαθήκη του, ἄφησε τὰ 60% τῆς μεγάλης περιουσίας του στὸ Ἑλληνικὸ κράτος. Μὲ δικά του χρήματα ἔγινε τὸ 1905 ἡ γνωστὴ «Βασσάνειος Ναυτικὴ Σχολὴ Δοκίμων».

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

. . . . . .

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν παίρνει μὲ τὸ μέρος του ἥσυχα—ἥσυχα, μὲ ἁπλὲς ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες ἐκείνη συναινεῖ...

—«Εἴπατε ὅτι... Σύμφωνοι;».

—«Ζητήσατε συμβουλὴ ἀπὸ τὸ σύζυγό σας καὶ σᾶς εἶπε... Ἔτσι εἶναι;...»

—«Ἀκριβῶς!».

—«Τότε ἀποφασίσατε... Καὶ... Συμφωνεῖτε;...».

—«Βέβαια!».

Ἐκείνη συναινεῖ.. Ὅλο συναινεῖ... Γλυστρᾷ ἀθόρυβα στὴ λίμνη τοῦ σχεδίου τοῦ δικαστοῦ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ... Κι' ὕστερα ὁ δικαστὴς γίνεται πιὸ βίαιος Τὴν συγκινεῖ... Τὴν συνταράζει... Καὶ στὸ τέλος, μὲ γλυκειὰ φωνὴ τῆς ἐπιβάλλει τὴν ἀπόφασή του... Τὴν μόνη λογική... Ἐκείνη αἰχμαλωτίζεται. Καὶ τὴ δέχεται, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἀντίθετη ἀπ' τὴ δική της...

—«Τελειώσαμε μ' αὐτήν... Τώρα ἐπίθεση στὴν ἄλλη», λέει μέσα του ὁ κύριος Λαμὺ καὶ διατάζει νὰ προσαχθῇ ἡ Μπερνεβὶλ Ἀντρέ, δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, ξανθή, μὲ σουβλερὴ μύτη... Αὐτὴ μπαίνει ἀλαζονικά, ἀλλὰ διακρίνει τὴ νονά της καὶ ἀρχίζουν καὶ οἱ δυὸ τὰ κλάματα.

—«Ὅταν σταματῆστε νὰ κλαῖτε», λέει μαλακὰ ὁ κύριος Λαμὺ «θὰ βρῶ κι' ἐγὼ τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ἐξηγήσω μερικὰ πράγματα»...

Γίνεται ἡ σιωπή... Ἡ Μπερνεβὶλ Ἀντρὲ στρέφει κατὰ τὸν δικαστή... Καὶ τότε ἐκεῖνος, μὲ προσποιητὸ θαυμασμό, παρατηρεῖ.

—«Ὦ! Ὦ! Τί ὄμορφος ποὺ εἶναι ὁ μπερές σας!!! Καὶ πῶς σᾶς πάει!! Ἀμ' αὐτὸ τὸ φόρεμα!!! Τί περίφημο ποὺ εἶναι!!! Μὲ γειά σας!!! Ξέρω ἐγὼ γιατὶ στολιστήκατε ἔτσι... Εἴπατε, λοιπόν, μέσα σας: «Θὰ ἰδῶ τὸν δικαστή. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχω πολλὰ ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ τὸν πείσω. Ἂς γίνω ὄμορφη». Αὐτὸ δὲν εἶναι; Τί; Ὄχι; Ἐν πάσῃ περιπτώσει... Ἐλᾶτε καθῆστε! Λοιπὸν οἱ γονεῖς σας δὲν θέλησαν νἀρθοῦν... Εἶναι θυμωμένοι...».

—«Δὲν πάει νὰ εἶναι!!! Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει!!!».

—«Ἔστω! Ἀλλά, γιὰ πέστε μου: Ἐσεῖς τοὺς δώσατε καμμιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ θυμώσουν;... Γιατί, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἡ μητέρα σας ἦρθε νὰ σᾶς ἰδῇ στὸ Φλερύ... Ὥστε δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε γιατὶ εἶναι θυμωμένοι... Δὲν πειράζει... Ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτό... Κάτι ἄλλο θέλω νὰ σᾶς ρωτήσω: Ὅταν ἦρθε νὰ σᾶς ἰδῇ ἡ μητέρα σας κάτι σᾶς ἔφερε... Δὲν εἶναι ἔτσι; Τί σᾶς ἔφερε, λοιπόν;...».

—«Μὰ μικροπράγματα... Νά!.. πορτοκάλια... ἐφημερίδες... καὶ... καὶ ἕνα λουλούδι...».

—«Λοιπόν;».

«Τί λοιπόν; Τότε ἤμουνα εὐχαριστημένη», εἶπε τὸ κορίτσι μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λιγάκι...

Ὁ κύριος Λαμὺ ἔφερε τὸ ἀριστερό του χέρι στὸ μέτωπο, ἀναστέναξε ἐλαφρὰ καὶ σήκωσε πάλι τὸ βλέμμα κατὰ τὴν κοπέλλα, συνεχίζοντας:

«Ὥστε σᾶς ἔφεραν καὶ ἐφημερίδες; Ἔ;... Ἐφημερίδες... Ἀρά γε ἐφημερίδες ἦταν ἢ τίποτε σαχλανάλατα περιοδικὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶναι γεμᾶτα ἐπικίνδυνα ὄνειρα, ἀπίθανες ἐκμυστηρεύσεις ἢ ἄλλες ρωμαντικὲς βλακεῖες;... Ἐλᾶτε! Ἐλᾶτε! Μὴ διαμαρτύρεσθε... Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι τὰ διαβάζετε κρυφά, παρὰ τὴν ἄγρυπνη παρακολούθηση τῶν καλογραιῶν ποὺ σᾶς ἐπιμελοῦνται... Καὶ ξέρω ἐπίσης ὅτι πιστεύετε ὅλα ὅσα σᾶς διηγοῦνται... Ἔτσι θὰ περάσετε ὅλη τὴ ζωή σας περιμένοντας ἕνα νέο μὲ γκρὶ ροῦχα ποὺ νὰ ὁδηγῇ μία τεράστια ἀμερικανικὴ κούρσα! Καὶ σκεπτόσαστε ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐπιτύχετε στὰ ὄνειρά σας εἶναι νὰ παντρευτῆτε τὸ γυιὸ τοῦ ἀφεντικοῦ, χάρις στὸ στῆθος σας καὶ στὰ ψηλὰ σας τακούνια... Δηλαδὴ οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς σας εἶναι οἱ κτύποι τοῦ στήθους σας... Λοιπόν, Ἀντρὲ Μπερνεβίλ, κυττᾶτε με λιγάκι!!!».

Τὸ κορίτσι κρατάει χαμηλωμένο τὸ κεφάλι της καὶ σφίγγει τὰ δόντια της τόσο δυνατὰ ὥστε διακρίνονται τὰ ὀστᾶ τῶν κροτάφων της νὰ κινοῦνται... Ὁ κύριος Λαμὺ κάνει ὅτι δὲν προσέχει τὸ θυμό της καὶ προσθέτει σὰν νὰ μονολογῇ:

—«Ἡ καημένη ἡ Ἀντρέ!!! Καὶ πόσα δὲν τῆς εἶπαν !!! Τῆς εἶπαν, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅτι εἶναι γεμάτη ἐλαττώματα. Καὶ ποιὰ εἶναι τὰ ἐλαττώματά της; Εἶναι αὐθάδης καὶ δύστροπη...».

—«Ὄχι! Ὄχι!», ἐφώναξε τὸ κορίτσι, μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι...

Ἀλλὰ ἡ ἐπίθεση τοῦ δικαστὴ εἶχε ἀρχίσει σκληρή, κατὰ μέτωπον... Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀνακόψῃ:

—«Ναὶ! Εἶναι δύστροπη, κι' αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου πρὸς τιμήν της. Ἐξερεθίζεται εὔκολα καὶ τὰ κάνει θάλασσα... Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλά της ἐλαττώματα... Μά, ἔχει καὶ ἱκανότητες... Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια!.. Γιατὶ ἔχει καὶ ἱκανότητες... Μά, γιὰ πέστε μου, Ἀντρέ, ποιὲς εἶναι οἱ ἱκανότητές σας; Γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε; Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ πῆτε; Ἢ λέτε μέσα σας ὅτι σᾶς ἔχω στήσει μιὰ παγίδα;..
Ἔ, καλά! Θὰ σᾶς μιλήσω ἐγὼ γιὰ τὶς ἱκανότητές σας, ἂν προτιμᾶτε... ἔ;...».

Ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ στέκῃ ἄφωνη, μαρμαρωμένη ... Ὁ κύριος Λαμὺ θριαμβεύει... Γυρίζει πρὸς αὐτὴν τὸ πρόσωπό του, πρόσωπο κυριάρχου τώρα, καὶ συνεχίζει:

—«...Εἶσθε μιὰ νέα κοπέλλα πολὺ εὐαίσθητη, πολὺ ἔξυπνη, πολὺ ἀφοσιωμένη...».

Ἡ Ἀντρὲ ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι ἀσυναίσθητα...

—«Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω καὶ νὰ δικαιολογήσω σοβαρὰ αὐτὴν τὴν ἀπίθανη ἱστορία τοῦ σταματήματος τῶν αὐτοκινήτων μ' αὐτὴν τὴν βρώμικη γυναῖκα... Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε πάνω σ' αὐτό, Ἀντρὲ Μπερνεβίλ;...».

Τοῦ κάκου τὴ ρωτᾷ... Ἀπάντηση δὲν βγαίνει ἀπ' τὰ κλειστὰ χείλη της, ὁπότε ἐπεμβαίνει ἡ νονά, σπρώχνοντάς της τὸ χέρι:

—«Ἀπάντησε, Ἀντρέ!.. Ἀπάντησε, λοιπόν, στὸν κύριο δικαστή!!!».

Ὁ δικαστὴς ὅμως τὴ διακόπτει:

—«Ἀφῆστε την... Δὲν βλέπετε;.. Εἶναι ἀποφασισμένη νὰ μὴ μοῦ ἀπαντήσῃ ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ... Ἄλλωστε αὐτὴ ἡ ἱστορία, δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου!!! Λοιπόν, Ἀντρὲ Μπερνεβίλ, ἔβαλα τοὺς γονεῖς σας νὰ μοῦ ὑποσχεθοῦν νὰ μὴ σᾶς ξαναμιλήσουν πιὰ γι' αὐτήν...Ἐπειδή, ὅπως ἔμαθα ὅλο γι' αὐτὰ σᾶς μελετοῦν ἔ;». Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ κύριος Λαμὺ κυττάζει αὐστηρὰ τὴ νονά, ποὺ κατεβάζει τὸ κεφάλι. Στέκει ἕνα λεπτὸ ὁ δικαστής, ἴσια-ἴσια γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ πιῇ μιὰ σταγόνα νερὸ ἀπ' τὸ σκεπασμένο ποτήρι ποὺ ἔχει δίπλα του, καὶ ἐξακολουθεῖ:

(Συνεχίζεται)

ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΕΙΣ ΚΑΤΩΤΕΡΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

I. ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗ
II. ΠΡΑΞΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
III. ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

I. ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗ

ΠΡΟΣ

ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

«Εἶμαι εὐτυχής, διότι εὑρίσκομαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν ν' ἀναγγείλω εἰς ὑμᾶς ὅτι κατ' ἐντολὴν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ὑπεγράφη τῇ εἰσηγήσει τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἡμῶν ἡ ἀπὸ 9ης τρέχοντος μηνὸς πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν χορήγησιν εἰς τοὺς ἄνδρας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῆς Βασιλικῆς Χωρ/κῆς καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος προσαυξήσεως διὰ τὴν εὐδόκιμον παραμονὴν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν.

Ἡ πρᾶξις αὐτὴ τῆς Κυβερνήσεως ἀποτελεῖ ἔμπρακτον ἐκδήλωσιν τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἐξαιρέτων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας προσφέρουν εἰς τὴν πατρίδα τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ τῆς μερίμνης αὐτῆς διὰ τὴν βελτίωσιν ὄχι μόνον τῶν ἀποδοχῶν τούτων ἀλλὰ καὶ τῆς παρεχομένης συντάξεως εἰς τοὺς ἐξερχομένους τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας παλαιμάχους».

Ὁ Ὑφυπουργὸς
Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

II. ΠΡΑΞΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ (ΑΡΙΘ. 112)

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

«Λαβὸν ὑπ' ὄψει :

1) ὅτι ἡ κειμένη νομοθεσία δὲν προβλέπει ἐξέλιξιν διὰ προαγωγῆς τῶν Ἀνθυπασπιστῶν, Ἀνθυπαστυνόμων καὶ τῶν ὁπλιτῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ὡς προβλέπεται διὰ τοὺς ἀντιστοίχων προσόντων πολιτικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες κατὰ κανόνα προάγονται ἀκωλύτως μέχρι καὶ τοῦ 7ου βαθμοῦ, σημαντικὸς δὲ ἀριθμὸς τούτων μέχρι καὶ τοῦ 6 βαθμοῦ,

2) ὅτι διὰ τὸν προεκτεθέντα λόγον οἱ ἀνωτέρω, ἀποχωροῦντες τῆς ὑπηρεσίας λαμβάνουσι σύνταξιν ὑπολογιζομένην ἐπὶ ποσοῦ ἀποδοχῶν ὑπολειπομένου τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν τῶν συναδέλφων των πολιτικῶν ὑπαλλήλων, καί

3) σχετικὴν εἰσήγησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ὑφυπουργοῦ,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

1. Εἰς τοὺς ἐνωμοτάρχας, ὑπενωμοτάρχας καὶ χωροφύλακας καὶ τὰ ἀντίστοιχα ὄργανα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας παρέχεται προσαύξησις τοῦ βασικοῦ αὐτῶν μισθοῦ εἰς 10% ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 12ετοῦς καὶ 20% ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 16ετοῦς ὑπηρεσίας.

2. Εἰς τοὺς Ἀνθυπασπιστὰς τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοὺς ἀντιστοίχους τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας παρέχεται προσαύξησις 15% ἐπὶ τοῦ βασικοῦ αὐτῶν μισθοῦ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 20ετοῦς συνολικῆς ὑπηρεσίας.

3. Διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένης προσαυξήσεως ὑπολογίζεται, προκειμένου περὶ τῶν Ἀνθυπασπιστῶν καὶ ὁπλιτῶν Χωροφυλακῆς καὶ ἡ προϋπηρεσία αὐτῶν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων καὶ Πυροσβεστικὴν Ὑπηρεσίαν, προκειμένου περὶ τῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἡ εἰς τὴν Β. Χωροφυλακὴν καὶ Πυροσβεστικὴν ὑπηρεσίαν τοιαύτη καὶ προκειμένου περὶ τῶν τῆς Πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας ἡ εἰς τὴν Β. Χωροφυλακὴν καὶ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων.

4. Αἱ προσαυξήσεις τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τῆς παρούσης παρέχονται πέραν τῶν ἐπιδομάτων τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας, λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ

βαθμῷ καὶ χορηγοῦνται ἐφ' ὅσον ἡ ὑπηρεσία ἤθελε κριθῆ εὐδόκιμος ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὑπηρεσιακῶν Συμβουλίων.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, κυρωθησομένης νομοθετικῶς μερίμνῃ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ὑπουργοῦ, ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1960».

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ *Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ* *ΤΑ ΜΕΛΗ*

ΙΙΙ. ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΠΡΟΣ

ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

«Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 112/9-7-1960 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 109/22/7/60 (τεῦχος Α') Φ.Ε.Κ. ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1960 εἰς τὰ κατώτερα ὄργανα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, προσαυξήσεως τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των, ὡς ἀκολούθως :

Α) Εἰς τοὺς Ἐνωμοτάρχας, Ἀρχιφύλακας, Ὑπενωμοτάρχας, Ὑπαρχιφύλακας, Χωροφύλακας, Ἀστυφύλακας καὶ τοὺς τούτους ἀντιστοιχοῦντας τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, ἐπὶ μὲν τῇ συμπληρώσει συνολικῆς 12ετοῦς ὑπηρεσίας, προσαύξησις τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των ἐκ 10%, ἐπὶ δὲ τῇ συμπληρώσει 16ετοῦς ὑπηρεσίας, προσαύξησις ἐξ 20%.

Β) Εἰς τοὺς Ἀνθυπασπιστὰς—Ἀνθυπαστυνόμους καὶ τοὺς τούτοις ἀντιστοιχοῦντας τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 20ετοῦς συνολικῆς ὑπηρεσίας, προσαύξησις τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των ἐκ 15%.

Αἱ ἀνωτέρω προσαυξήσεις, παρέχονται πέραν τῶν βάσει τῶν κειμένων διατάξεων χορηγουμένων μέχρι τοῦδε ἐπιδομάτων, λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, κατόπιν ὅμως, ἀποφάσεων τῶν οἰκείων Ὑπηρεσιακῶν Συμβουλίων, κρινόντων ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν δικαιούχων εἶναι εὐδόκιμος.

Αἱ ἐν λόγῳ προσαυξήσεις δηλονότι, παρέχονται ὑπὸ τοὺς ἰδίους ἀκριβῶς ὅρους καὶ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς παρέχονται καὶ τὰ ἐπιδόματα λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς, ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι, τὰ μὲν ἐπιδόματα παρέχονται μετὰ εὐδόκιμον παραμονὴν ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ἐπὶ τὸν δι' ἕκαστον τούτων ὁριζόμενον χρόνον, αἱ δὲ προσαυξήσεις, μετὰ συμπλήρωσιν εὐδοκίμου συνολικῆς ὑπηρεσίας ὡς ἀνωτέρω, ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ καὶ ἐν οἱῳδήποτε ἐκ τῶν Σωμάτων τῆς Χωροφυλακῆς, τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας.

Αἱ, διὰ τῆς ὡς εἴρηται πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, παρεχόμεναι προσαυξήσεις τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των εἰς τὰ κατώτερα ὄργανα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, ἀποτελοῦσαι οἱονεὶ διεύρυνσιν τῶν μέχρι τοῦδε παρεχομένων ἐπιδομάτων εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, παρέχονται εἰς ἀντιστάθμισμα οὕτως εἰπεῖν τῆς ἀδυναμίας βαθμολογικῆς ἐξελίξεως τούτων, λαμβάνονται δὲ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως κατὰ τὴν ἀποχώρησίν των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ συντάξεων.

Αἱ ἐν λόγῳ προσαυξήσεις ὑπόκεινται εἰς ἀπάσας τὰς ὑπὲρ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων κλπ. νομίμους κρατήσεις, εἰς ἃς ὑπόκεινται ὁ βασικὸς μισθὸς καὶ τὰ ἐπιδόματα εὐδοκίμου παραμονῆς.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν, ὅπως ἐκδώσητε τὰς ἀναγκαιούσας περαιτέρω διαταγὰς ὑμῶν πρὸς ἁπάσας τὰς ὑφ' ὑμᾶς ὑπηρεσίας, διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων γνῶσιν καὶ ὑποβολὴν ὑπ' αὐτῶν σχετικῶν αἰτήσεων, κατὰ τὰ ἰσχύοντα διὰ τὴν παροχὴν ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, πρὸς παροχὴν τῶν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς ὡς εἴρηται πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγουμένων προσαυξήσεων».

Ὁ Ὑφυπουργὸς
Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Γρηγόριος Κάτσας

Ὁ ἐμπνευσμένος διδάσκαλος πού ἔφυγε

Τήν 25 Ἰουλίου 1960 σημαία μεσίστιος ἐκυμάτιζεν εἰς τό Ἐθνικόν Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Τό Πανεπιστήμιόν μας, ἡ Ἰατροδικαστική Ὑπηρεσία, τό Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἡ Σχολή Ὑπαστυνόμων, τῆς ὁποίας ἐπί σειράν πολλῶν ἐτῶν ὑπῆρξεν ὁ σοφός της διδάσκαλος, ὁ ἐπιστημονικός κόσμος τῆς Χώρας καί ἡ Ἑλληνική Κοινωνία γενικῶς, ἡ ὁποία ἐπί μίαν ὁλόκληρον ἐποχήν ἔτυχε τῆς ἐνθέρμου καί φωτεινῆς βοηθείας ἐκείνου, ἐθρήνησε ἔξοχον ἐπιστημονικήν φυσιογνωμίαν, τόν ἐπίτιμον Καθηγητήν τῆς Ἰατροδικαστικῆς καί Τοξικολογίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΚΑΤΣΑΝ.

Ὁ γνωστός εἰς ὅλον τόν ἀστυνομικόν κόσμον σεβάσμιος γέρων, ὁ ἀγαθός, εὐγενής καί προσηνής πρός ὅλους σοφός Καθηγητής Γρηγόριος Κάτσας δέν ὑπάρχει εἰς τήν ζωήν. Ἀπέθανε προχθές.

Ὁ ἀστυνομικός κόσμος τῆς Χώρας μέ βαθυτάτην λύπην ἐπληροφορήθη τόν θάνατον τοῦ διακεκριμένου Ἕλληνος ἐπιστήμονος καί μεγάλου φίλου τῆς Ἀστυνομίας.

Θλῖψις καί δάκρυα πλημμυρίζουν τήν ψυχήν ὅλων μας. Ἀλλά τήν λύπην ἀπαλύνει ἡ πίστις, ὅτι ὁ Κύριος τόν ἐκάλεσε εἰς τούς οὐρανούς διά νά τόν ἀναπαύσῃ ἀπό τούς πόνους του, ἀφοῦ ἄφησεν ὀπίσω του ἔργον μέγα, ἔργον τό ὁποῖον θά μείνῃ ἀθάνατον.

Ἀνακύπτει δέ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ καθήκοντος τῶν παρ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντων, ὅπως ἀπονείμωμεν τήν προσήκουσαν διά τό ἔργον τοῦ θανόντος τιμήν.

Ἀλλ' ἡ σκιαγράφησις ἐπιστημονικῆς φυσιογνωμίας, ὡς ἡ τοῦ Γρηγορίου Κάτσα, εἰς ὀλίγας μόνον γραμμάς οὔτε δυνατή οὔτε καί εὔκολος εἶναι.

† ΓΡ. ΚΑΤΣΑΣ

Ὡς ἄνθρωπος ὁ Γρηγόριος Κάτσας ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ἀδαμαντίνου χαρακτῆρος, ἀδόλου ἀνθρωπιστοῦ, εὐσυνειδήτου καί ἀκουράστου προϊσταμένου τῆς Ἰατροδικαστικῆς ὑπηρεσίας, προσηλωμένου εἰς τήν ἀλήθειαν καί τό δίκαιον, λαμπροῦ δέ ἀπό πάσης ἀπόψεως οἰκογενειάρχου, ὅστις ηὐτύχησε νά ἴδῃ ἀπογόνους, οἵτινες βαδίζοντες τήν ὁδόν, ἣν ἐκεῖνος ἐχάραξε κατέχουν καί οὗτοι, ὅπως ὁ καλοκάγαθος πατήρ, ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τήν Ἑλληνικήν Κοινωνίαν.

Εἰς ἡμᾶς, ἕνα τῶν πλείστων ἀξιῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μαθητῶν του, παραμένει ἀνεξίτηλος ἡ εἰκών τοῦ σοφοῦ διδασκάλου, μέ τήν πάλλευκον καί σεβάσμιον μορφήν, ὅστις μέ ἰδιάζουσαν σαφήνειαν καί ἀπέριττον γλαφυρότητα, ἀλλά καί μέ λεπτόν χιοῦμορ καί στοργήν, ἐνέπνεεν ἀνυπέρβλητον σεβασμόν καί ἀγάπην κατά τήν μετάδοσιν ἀπό τῆς ἕδρας τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, τῶν πολυτίμων γνώσεών του.

Ὁ Γρηγόριος Κάτσας δέν ἦτο μόνον ὁ ἐμβριθής ἐπιστήμων καί μελετητής τῶν προβλημάτων τῆς Ἰατροδικαστικῆς Ἐπιστήμης. Ἄριστος χειριστής τοῦ λόγου ἐπεξέτεινε τήν δρᾶσιν του καί εἰς ἄλλους τομεῖς τῆς ἐπιστήμης διά τῆς συγγραφῆς ἔργων ποικίλου καί ἀξιοθαυμάστου περιεχομένου.

Ὅλας ἐν γένει τάς ἐργασίας του, ἐν αἷς κυρίως ἡ Ἰατροδικαστική, διακρίνει ὄχι μόνον ἡ σαφήνεια καί ἡ ἐλλειψις περιττολογιῶν, ἀλλά καί ἡ γλαφυρότης καί ἡ κλασσική λιτότης τοῦ ὕφους του, εἰς τρόπον ὥστε ταῦτα ν' ἀποτελῶσι πολύτιμον βοηθόν καί σύμβουλον, οὐ μόνον τοῦ Ἰατρικοῦ Κόσμου τῆς Χώρας, ἀλλά καί παντός ἀνθρώπου τοῦ πνεύματος καί τῶν γραμμάτων γενικῶς.

Ὁ Γρηγόριος Κάτσας ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἐπιλέκτων καί τακτικωτέρων συνεργατῶν τοῦ Περιοδικοῦ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ». Αἱ ποικίλου περιεχομένου συνεργασίαι αὐτοῦ θά κοσμοῦν ἐσαεί τάς σελίδας του καί θά μαρτυροῦν ὅτι κάποτε εἶχε τήν τύχην καί τήν χαράν νά περιλαμβάνῃ μεταξύ τῶν συνεργατῶν του, ἕνα μεγάλον ἐπιστήμονα, ἕνα γίγαντα τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐπιστήμης.

Διερμηνεύοντες τά αἰσθήματα πένθους ὁλοκλήρου τοῦ ἀστυνομικοῦ κόσμου, θρηνοῦμεν εἰλικρινῶς διά τήν ἀπώλειαν τοῦ σοφοῦ μας καθηγητοῦ καί συμμετέχομεν ὁλοψύχως εἰς τό βαρύ πένθος τῆς φιλτάτης τοῦ μεταστάντος οἰκογενείας.

Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Μπασκουρέλος Ἀριστοτέλης καὶ οἱ ἀστυφύλακες : Μεγαλούδης Νικόλαος καὶ Σούλης Ἀναστάσιος.

Ἀπηλλάγησαν τῶν καθηκόντων των διὰ λόγους ὑγείας ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Δαμαλᾶς Γεώργιος καὶ ὁ ἀρχιφύλαξ Τσούρτσουλας Ἰωάννης.

Διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ἀστυφύλαξ Μπάτσας Νικόλαος.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Προήχθησαν οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ὡς ἀκολούθως : 1) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α' τάξεως κατ' ἀρχαιότητα ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Σομολαδᾶς Πέτρος, 2) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως κατ' ἐκλογὴν ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Οἰκονόμου Δημήτριος, 3) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου οἱ ἀρχιφύλακες : Μιχαλόπουλος Παναγιώτης κατ' ἐκλογὴν καὶ Κονδύλης Κωνσταντῖνος κατ' ἀρχαιότητα.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων συνεχίζει τὰ ἐκλεκτὰ ραδιοφωνικά της προγράμματα, μὲ τὴν ἴδια πάντα μεγάλη ἐπιτυχία.

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 2/7/1960 ἦταν ἀφιερωμένο στὴν Ἑλληνικὴ θάλασσα, μὲ λαογραφικὰ σκίτσα ἀπ' τὴ νησιώτικη ζωὴ καὶ μὲ ὄμορφα νησιώτικα τραγούδια. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθη καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ὑπαστυνόμο Β' κ. Σπῦρο Πηλό.

*

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 9/7/60 γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία καὶ περιελάμβανε : ματιὲς στὰ γράμματα τῶν ἀκροατῶν, νέα ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ ἀστυνομικὸ δελτίο καὶ ἕνα δεκάλεπτο δημοτικῶν τραγουδιῶν μὲ τὸ συγκρότημα Δημήτρη Ζάχου. Γενικῶς τὸ ἐπιμελημένο αὐτὸ πρόγραμμα ἦταν διδακτικό, ἐπίκαιρο καὶ ἐνδιαφέρον.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 16/7/60 ἐπίσης ἐνθουσίασε μὲ τὸ διδακτικό του περιεχόμενο καὶ τὶς καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ πάνω σὲ θέματα γενικωτέρου ἀστυνομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθη περιγραφὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν στὴν Ἑκάλη, ραδιοφωνικὴ συνέντευξις τῆς Κας Εὐτυχίας Ἰωακείμογλου γιὰ τὸν Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν καὶ δημοτικὰ τραγούδια μὲ τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Μάνθο Φελώνη.

*

—Δεμένη, εὐχάριστη, ἐπιτυχημένη ἡ ἐκπομπὴ τῆς 23/7/60, προκάλεσε τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ θαυμάστηκε. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ περιελάμβανε, ὑπὸ μορφὴν ἐπικαιρότητος, περιγραφικὰ σκίτσα ἀπὸ τὴ Φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας στὸ Σύνταγμα, ἐκτελέσεις τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ Μωρηᾶ καὶ τῆς Ρούμελης. Ἐπίσης μετεδόθη καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ὑπαστυνόμο Β' κ. Σπῦρο Πηλό.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ — *Σελίς*

Ποινικὴ εὐθύνη τῶν ἐν μέθῃ ἐγκληματούντων, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα 8383

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον Ἐδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας Βορείου Ἀμερικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 8393

ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Πυρηνικὰ μέσα πολέμου, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χ. Πατσιούρη 8397

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἀστυνομία τῆς Νορβηγίας, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «The police Chief», κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Λιόντου 8407

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΟΜΟΡΦΙΕΣ

Ἀπὸ τὸ Διακοφτὸ στὰ Καλάβρυτα, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Π. Παπαρρηγοπούλου 8411

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ξενάγηση στὸ Μουσεῖο Λαϊκῆς Τέχνης, ὑπὸ Δ/δος Χαρούλας Τζαβέλλα 8413

ΝΕΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Συναυλία τῆς Φιλαρμονικῆς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας στὴν πλατεῖα Συντάγματος—Ἐκδρομὴ τοῦ ΚΘ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος στὴν Κόρινθο—Μία εἰσαγγελικὴ ἀγόρευσις «περὶ ἀστυνομίας»—Μία ἐνδιαφέρουσα τουριστικὴ διατριβὴ τοῦ κ. Ι. Τσάλη—Ἡ ἐγκληματολογία τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου—Καὶ μία σύντομη ἐπισκόπηση τῶν ἐξωτερικῶν γεγονότων, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σ. Πηλοῦ 8415

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 8423

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 8425

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μισθολογικαὶ διαβαθμίσεις κατωτέρων ὑπαλλήλων Σωμάτων Ἀσφαλείας 8427

ΠΕΝΘΗ

Γρηγόριος Κάτσας—Ὁ ἐμπνευσμένος διδάσκαλος ποὺ ἔφυγε 8429

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 8430

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.